

Umblă

lumea,

umblă...

Noi

pe urmele

ei

DI Emil Constantinescu
pe aeroportul interna-
țional din Bruxelles

— Cu ce treburi în Belgia, dle profesor?

— Obiectivul principal al discuțiilor plasate în momentul imediat ulterior întâlnirii de la Trave-munde a avut în vedere consolida-re-a statutului de parteneriat al României la NATO prin degajarea unor căi mai bune de cooperare. Cu acest prilej am afirmat încre-derea în capacitatea forțelor ar-mate ale României de a garanta securitatea și independența țării, precum și capacitatea sa de modernizare rapidă. Puțini știu că în România NATO subvenționează programe de cercetare la care participă, pe lângă universități mili-tare românești, și alte universități din țară.

Am avut onoarea să reprezint o-poziția și, cu acest prilej, m-am întâlnit cu dl Manfred Wörner, secretar general al NATO. Tot la Bruxelles, am participat la inaugu-rarea Salonului de Inventică — EUREKA — unde noi am avut o reprezentare prestigioasă.

DI Petre Roman într-un
Airbus

— Sunteți în aer, dle Petre Ro-man. Cu ce ocazie?

— Vin de la Bruxelles, unde am participat la Conferința Extraor-dinară a Partidelor Social Demo-crate europene. Convocarea s-a făcut pentru adoptarea unui ma-nifest în vederea alegerilor pentru Parlamentul european, care vor avea loc în iunie anul viitor. În acest cadru, am prezentat o expu-nere — Europa a fost o promisiu-ne care, iată, s-a îndepărtat de noi — cel puțin dacă privim de la București. Interesantă mi s-a părut expunerea lui Michel Rocard, ales de curând prim-secretar al Partidului Socialist Francez. El a pus pur și simplu întrebarea „Pentru ce Europa?” — și a enumerat op-țiuni pentru care uniunea eu-ropeană este necesară.

GEORGE ARION ■
MIHAI SÂNDOIU ■

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

FLACĂRA

• Nr. 45 • 10 - 16 noiembrie • 1993 • 24 pagini - 100 lei •

Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de

PUBLICATIILE

FLACĂRA

Director
general
GEORGE
ARION

Redactor șef LIVIU TIMBUS

"FLASH TOP MODEL" ÎN...FLASH

Reporterii revistei FLACĂRA în weekend cu vedetele italiene

Chiar și pentru cei care au văzut numai începutul spectacolului "Flash Top Model", produs de Televiziunea Română și Agenția "Flash Publicity", difuzat duminică cu zgârcenie, pentru că va fi transmis integral pe 4 decembrie, nu se poate să nu fi părut interesant. A pătrundea "în culise" - șansă pentru care îl mulțumim doamnei Adriana Ichim - este, vă asigur, cu mult mai interesant. Chiar dacă pentru asta îți "rupi" trei zile, zău, merită!

Enrico în compania prefe-rată - cea feminină: prietena Adriana Ichim cu Suzana, in-terpreta și - vă dezvăluim un secret - fiica Adrianei.

Nu lipsesc, evident, bodyguardii.

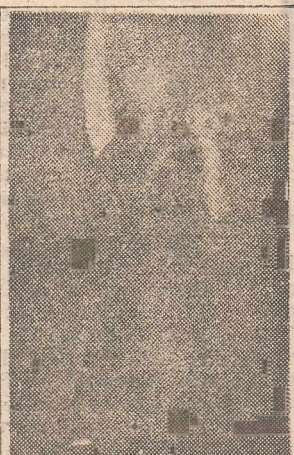
Dacă sunt ziarista de care i-a vorbit Adriana că-l așteaptă la "București", O.K., are o chestie trăsnet pentru mine. "Bodyguardii sunt fete! Asta e grozav, vor fi tot timpul cu mine, mă simt în siguranță. O să mergem și la «Doi cocosi»! Vreau să văd cum s-a schimbat Bucureștiul de acum doi ani. Atunci n-am cântat, am fost cu echipa de fotbal, cu naționala cântăreților. Între timp, am câștigat Festivalul de la San Remo de anul ăsta, iar la București văd că lu-mea zâmbește mai mult.

Ce să-ți mai spun? Am 36 de ani, cânt de 15, sunt însurat și am un băiețel de trei ani!

A doua zi, la conferința de presă de la "Tezal", în-trebarea mea a părut colegilor ziarști cel puțin aiurită; ca și răspunsul lui Enrico: "Cum m-am descurcat cu bodyguardii mei? Excelent! Știi, mă simt un pic Whitney Houston, că am văzut și eu filmul «Bodyguard». Dar cum bodyguardii mei arată ca ea, să văd dacă nu pot eu să fiu Kevin Costner. Mă gândesc că ei nu cântă și eu cânt. Poate cu asta îmi atrag bodyguardii".

Nu știu dacă pe ele le-a atras (vă promit să mă interesez) dar multe altele au fost cucerite.

Așa cum îi stă bine unei vedete, Sabrina apare cu întârziere. Nu mare, vreo... 25 de ore. După o aventură pe care o consideră "tragică" - plecată de acasă, se trezește nu pe Otopenii potopiți de ceață, ci la Istanbul, după care o pornește spre Roma, pentru a ajunge în sfârșit la București, fix cu o oră înainte de a o vedea dumneavoastră în spectacol - se declară obosită și fericită. Află, abia acum, că aici e con-siderată o "bombă sexy". Nu pare să-i displace ideea, dar spune de două ori NU: "Nu-mi scot ochelarii!" și "Nu pot să vă spun dacă show-ul meu e sexy sau nu!"

LIANA MOLNAR ■
fotografi de FLORIN IONIȚĂ ■

Cine este Vittorio Zeviani?
Aflați în pagina 19.

Tino Silvestri este directorul Casei de discuri a lui Enrico Ruggeri și mi pune la dispoziție posibilitatea de a ne conver-sa în patru limbi: italiană, spaniolă, franceză și engleză. O aleg pe ultima și mi se pare că n-am înțeles bine ce spune. În franceză, la fel. Apelez la interpret. Declarația nu se schimbă: "N-am avut încă norocul să cunosc nici un cântă-reț sau cântăreață din România". Mă înșel eu, sau aveam noi niște vedete care de atâtea succese, că le stătea Italia la pi-cioare, uitaseră a vorbi românește? Oricum, Tino Silvestri mi-a mărturisit că speră să găsească ceva, pentru că ar vrea foarte mult să facă spectacole în România.

Avanpremieră la suplimentul

revistei FLACĂRA

despre Luxemburg

Vizita în România a
Alteței Sale Regale
Marele-Duce Moștenitor
HENRI

Despre vizita în România a unei Misiuni e-conomice luxemburghize prezidate de Alteța Sa Regală Marele-Duce Moștenitor Prințul Henri și condusă de domnul Georges Wohlfart, Secre-tar de Stat pentru Afaceri Externe, Comerț Ex-terior și Cooperare, Membru al Guvernului, re-vista FLACĂRA — reprezentantă de George Arion, președinte-director general al S.C. Pu-blicațiile Flacăra S.A. și Mihai Sândoiu, direc-tor suplimente speciale și publicitate — a aflat amănunte de la domnul Tudorel Postolache, ambasadorul nostru în această țară. Vizita are loc în perioada 8-10 noiembrie 1993, la invita-ția Guvernului României. Ea se înscrie în cursul ascendent al relațiilor româno-luxemburghize din ultimii ani, care beneficiază, atât la nivel

(Continuare în pag. 3)

CARUSEL POLITIC

Virtuos în politică și virtuos al pianului (dar poate fi și invers), dl CORNELIU COPOSU exersează un acord major. Pentru cine are urechi să-l asculte...

Taraful tranziției, născut din taraful revoluției, îi trage o cântare a României: DON PEDRO (un OLÉ cu pizzicato și sacăz), MISTER JOHN (un SIR al țambalului) și VICTORAȘ (promovat de la fluierul piciorului la acordeon). Lipsește drâmba lui' ... (șșșș!)

„Ascultă la mine, coane lancule, nu te lua după aștia, dacă mai rîd o dată cum știu eu v-apucă veselie pe toți!”

La Balul Academiei Cațavencu

PREZERVATIVE ȘI PURCEL LA TAVĂ

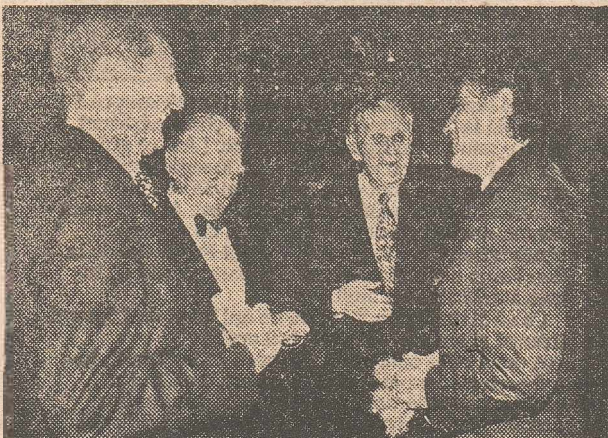
Balul anual al Academiei Cațavencu, desfășurat pe 3 noiembrie a.c., în saloanele hotelului Athenée Palace, s-a constituit într-o ședință de lucru. Nu știm dacă numai asta s-a vrut sau, printre acrobați, premii hazoase, măști mustăcioase, toată tărășenia a fost o întâmplare. Noi credem că nu.

Între premiul acordat dlui Adrian Năstase (un prezervativ) și cel acordat dlui Mircea Daneliuc, între două copane de berbec și unul de purcel la tavă, între o votcă și o bere, a fost posibil să asistăm la un dialog civilizat între dnii Dinu Patriciu și Radu Berceanu, între dnii Petre Roman și V.A. Stănculescu, între dnii Silviu Brucan și Corneliu Coposu, între dnii Adrian Năstase și Victor Babiuc, între Maia Morgenstern și Ioan Groșan. Și asta doar ca să pomenim câteva nume, pentru că altfel n-a lipsit nimeni.

Cu ocazia balului Cațavencilor, demonstrația a fost făcută. Se poate vorbi la un pahar de vin despre orice fel de politică, orice partid, despre fabuloase relansări ale economiei naționale.

Noi personal n-am mâncat și n-am băut nimic, fiind ocupați cu redactarea știrii pe care tocmai o citiți și de care vă bucurați cu frenezie.

TH. DENIS DINULESCU ■
Fotografii de FLORIN IONIȚĂ ■

„Și de data asta unde-l ducem, tot la Târgoviște?”

„Deci, tu crezi că dacă-i pun un pic de gips rezolv problema...”

Academicieni
din toate țările

uniți-vă la
Academia
Cațavencu

MICI IMPRESII, VORBE MARI

■ ■ Români, Nicolae se gândește la voi! Hei, nu vă grăbiți: nu Ceaușescu, ci Văcăroiu! Dar, ca și Pingilică, și Guvernului, în afară de recomandarea unei haine în plus, oferă și ceva firimituri poporului: cinci miare! Ce părere ai, Popor?

■ ■ Verdetii, prin deputatul Dumitru Bălăeț, au stărnit hohote de răs (mai puțin majoritarilor), când acesta a afirmat că ei nu pot fi acuzați

de nostalgii comuniste! Pe cuvânt de pionier?

■ ■ Dl Adrian Năstase insistă tot mai mult ca dl Meleşcanu să intre în rândurile membrilor PDSR. În fond, poate fi înțeleasă insistența președintelui Camerei: nu s-ar mai simți singur printre... Dar nouă ne place să credem că dl Meleşcanu nu va face acest gest, oricât de mult ar fi împins de la spate!

■ ■ Victor Sîrdu e contra venirii Regelui în țară la 1 Decembrie. Mai zice agraria-

nul că memoria națiunii române n-are nici o legătură cu regalitatea, că istoria României, cu alte cuvinte, nu-i cuprinde și pe regi. Iartă-l Doamne, c'ășa-l el!

■ ■ Așa cum mulți se așteptau, primul ministru a trecut la represalii, după ce mai întâi și-a trecut cei câțiva miniștri acuzați că ar avea pete prin mașina de spălat a lui Romul Monica.

■ ■ După ce a condus PNL la dezastru, dl Radu Câmpeanu a înființat clubul I.G. DUCA. Mult mai bine ar fi fost dacă de la început se ocupa numai de cluburi. Cu siguranță că PNL n-ar fi ajuns ceea ce este astăzi: un club nițel mai mare!

■ ■ Nicolae Văcăroiu, prim ministru (încă), s-a întâlnit cu Ilie Verdet, ex-prim ministru. Cineva a făcut ob-

servația că Verdet a fost mai bun prim ministru pe vremea lui decât este Văcăroiu acum. Să fim serioși, domnilor: între ei nu este nici o diferență!

■ ■ Muncitorilor de la IMGB le-a ajuns cuțitul la os. IMGB nu mai face ordine? Dar haideți să nu fim răi cu cei de care trebuie să ne fie, totuși, milă! Chiar și pentru că au făcut „ordine”. Sau mai ales pentru asta.

■ ■ După afacerile cu zahărul chinezesc, urmează să importăm acum zahăr din Cuba. O nouă afacere? Dulce ne mai e viața!...

■ ■ Sabrina a fost la București, dar n-a fost invitată și la Cotroceni. Michael Jackson a fost. Cum să interpretăm lucrul acesta?

■ ■ Vineri a avut loc un cutremur. Cei din București

nu l-au simțit. Sunt câțiva la București care nu simt absolut nimic.

■ ■ Deputata PDSR Agatha Nicolau Iliescu dorește măsuri drastice împotriva abuzurilor la care sunt supuși „băieții de 10—12 ani”. De acord, dar cu abuzurile pe care PDSR (din care face parte și dna Agatha) le exercită cu violență și timp îndelungat asupra majorității poporului, cum rămâne?

■ ■ Surse din apropierea conducerii PDSR nu exclud ca PUNR să fie momit chiar cu postul de ministru al apărării. Oricum, peuneristii vor multe și importante. Va reuși președintele Iliescu să-l păcălească, așa cum a reușit cu alții?

MARIAN GHÎTEANU ■

Avanpremieră la suplimentul revistei FLACĂRA

despre Luxemburg

Vizita în România a Alteței Sale Regale Marele-Duce Moștenitor HENRI

(Urmare din pag. 1)

oficial — guvernamental și parlamentar — cât și la nivelul cercurilor de afaceri și al opiniei publice, de un interes crescând și de o atitudine generală pozitivă, ceea ce s-a materializat în amplificarea notabilă a dialogului politic, largirea semnificativă a cadrului juridic, transformarea relațiilor culturale într-un domeniu privilegiat al cooperării bilaterale.

Programul cuprinde atât întâlniri cu oficialități române, cât și o vizită în municipiul și județul Sibiu, în cadrul căreia Marele-Duce Moștenitor va avea prilejul să facă cunoștință cu preocupările de studiere și cercetare ale migrației luxemburgheze înspre Principatele Române și să întâlnească reprezentanți ai comunității de origine luxemburgheză care trăiesc actualmente în țara noastră. Va avea loc, de asemenea, o deplasare la Calafat pentru o reuniune de lucru la baza Uniunii Europei Occidentale, for a cărei președinție este deținută în prezent de Marele-Duce Jean al Luxemburgului.

Cei 19 oameni de afaceri prezenți — președinți de companii, directori de firme, reprezentanți ai unor instituții financiare și bancare — vor avea întâlniri cu factori de răspundere ai Ministerelor Industriilor și Comerțului, ai Camerei de Comerț, Fondului Proprietății Private și Asociației Bancilor din România, ai unor firme și întreprinderi.

Cu prilejul vizitei va fi semnat și un acord între Guvernul României și Guvernul Marelui-Duce de Luxemburg cu privire la transportul pe căile navigabile.

Vizita delegației luxemburgheze în țara noastră

tră va contribui la intensificarea relațiilor economice, cu deosebire sub raportul investițiilor. Notăm că, potrivit Oficiului Național al Registrului Comerțului, în clasamentul investițiilor de capital în România, Luxemburgul ocupă locul 1 în funcție de capitalul mediu subscris într-o societate și locul 6 în funcție de capitalul total subscris.

Marele-Duce Moștenitor și înalții oaspeți care îl însoțesc vor avea prilejul să cunoască la fața locului stima, considerația și admirația de care Luxemburgul se bucură în România.

Marele-Duce Moștenitor Prințul Henri este însoțit — pe lângă domnul Georges Wohlfart, Secretar de Stat pentru Afaceri Externe, Comerț Exterior și Cooperare, Membru al Guvernului — de: dna Janine Finck, secretar de Legație, dna Sylvie Lucas, secretar de Legație, dl Roland Bombardela, însărcinat cu misiunile UEO, toți diplomați în MAE luxemburghez.

Din delegația economică fac parte: dl Jérôme Hamilius, expert la Ministerul Trezoreriei; dl Paul Hippert, directorul Camerei de Comerț a Marelui-Duce de Luxemburg; dl Emmanuel Baumann, reprezentant al Federației Industriștilor luxemburghezi; dl Ernest Mühlen, reprezentantul Marelui-Duce la Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare; dl Pierre Sevenig, consilier superior la Banca Europeană de Investiții; dna Danielle Azzeri, manager-investitor; dl Charles J.P. Betz, managing — directorul Academiei Internaționale pentru Educație și Dezvoltare; dl Nicolas Comes, director al firmei Carrosserie Comes & Cie; dl Paul Firmery, director tehnic al firmei Enviro Services International S.A.; dl Victor Kauffmann, manager al firmei Ets A. Hemes; dl Jacques Luc, director pentru vânzări zonale — firma Goodyear S.A.; dna Mary Jo Mullarkey, membră a Asociației de prietenie Solidarité avec la Roumanie A.S.B.I.; dl Raoul Origer, director-administrator al firmei Miroiterie — Vitretrie Origer S.A.; dl Carlo Reding, specialist expertiză contabilă; dl Jean Ries, secretar general Guardian Europe S.A.; dl Pitt Mathieu, Business Coordinator Guardian Europe S.A.; dl Emile Seyler, vice-președinte al Asociației de prietenie Solidarité avec la Roumanie A.S.B.I.; dl Erny Simon, manager-director Bureau d'Etudes LUXPLAN S.A.; dl Fernand Toussaint, director pentru operații de export în cadrul GOODYEAR S.A. Luxembourg.

Stoica între Funar, Miron Cosma și... FMI

Afacerea Caritas e pe punctul de a exploda. Situația se schimbă cu repeziciune de la o zi la alta, iar norii care se strâng deasupra Clujului sunt tot mai întunecați și mai amenințători. Pe banda rulantă a „fabricii de milionari” au început să apară primele rebuturi — câștiguri înjumătățite, plăți amânate, incurcături și reprogramări, chitanțe date în loc de bani ș.a.m.d. — și toate acestea în condițiile în care, în cursul lunii octombrie, găina care face ouă de aur a refuzat în două rânduri să se așeze pe cuibar; imperturbabil, după prima „grevă” a orătaniei, Stoica a strâns oamenii pe stadion și le-a explicat (într-un cadru festiv saturat de lozinci inepte și entuziasm transpirat, dar verificat, ce amintea izbitor de lamentabila isterie de masă stărnită de Păunescu în epoca sa de aur) că situația este cât se poate de roz și că de vină este doar presa, care a stresat găina! Oamenii l-au ovăționat îndelung, după care s-au risipit fericiti pe la casele lor, înjurând cu sârg zărierii care nu-l lasă în pace pe sârmanul „binefăcător” al sârmanilor. Numai că lucrurile stau exact pe dos — și anume oamenii sunt binefăcătorii lui Stoica, nu invers (profiturile realizate de celebrul personaj ating zeci de miliarde de lei; adică zeci de milioane de dolari, fiți fără grijă...) și povestea aceea cu facerea de bine e mai actuală ca oricând.

În fond, ce-a făcut Stoica? Pur și simplu, a dijmuțat oamenii din țara asta, a luat 10% din banii lor amărâți. Cum? Foarte simplu! Ca să-i convingă să-i aducă banii, le-a promis că peste trei luni le dă înapoi de opt ori mai mult decât au adus. Ca să fie credibil, s-a ținut de cuvânt și a plătit primii câștigători în condițiile promise, lucru relativ simplu, pentru că, fatalmente, primele câștiguri erau mici și puține — dar puterea exemplului foarte mare, iar vestea s-a întins rapid și banii au început să curgă puhoi, de peste tot. Presa a tras primele semnale de alarmă, dar degeaba: un vecin câștigător era mai convinsător decât o mie de articole de ziar. Ca să-și asigure liniștea „întreprinderii”, Stoica a trecut la faza următoare: în mulțimea nenumărată a câștigătorilor mărunti au apărut personaje importante, o mână de câștigători cu zeci și sute de milioane „la activ”, rechinii din umbră ai „jocului”. Afacerea a luat o amploare periculoasă. Criticile și alarma din presă au devenit insistente. Ca să-și asigure protecție, Stoica a trecut la șantaj: a amenințat că va dezvălui listele cu personaje importante (inclusiv din presă) care au „beneficiat” de „serviciile” Caritas. Tot în această fază — ultima — a jocului său, Stoica mută la Petroșani „greul” afacerii; la Cluj apar semnele lichidării, iar în Valea Jiului noul Funar se numește Miron Cosma. Întrând în noul tandem, Stoica nu-și face iluzii că va repeta istoria năucitoare de la Cluj — așa ceva nu mai este posibil — dar speră să obțină un răgaz. Concentrând, însă, în mâinile sale o sumă comparabilă cu jumătate din bugetul țării, Stoica s-a implicat, fără voie, în politica monetară majoră a statului, tocmai în momentul fierbinte al negocierilor cu FMI (asupra acestui subiect vom reveni). Este „amănuntul” care îi pune capac, începutul sfârșitului său. Trebuie să fi copil să-ți imaginezi că FMI este indiferent la aventurile galante ale masei monetare aflate în circulație într-o țară care se încapățânează să ignore cât costă cu adevărat un dolar.

EUGEN CHIROVICI ■

INSTANȚEE NEFARDATE

● Guverne și ... guverne

Doi delegați parlamentari români fac parte, cu începere de miercuri, 3 noiembrie 1993, din Comisia permanentă a Parlamentului de la Strasbourg, afirmă dl V. Gabrielescu. Este vorba de domnia sa, ca membru al opoziției și dl Florin Rădulescu Botică, din partea partidului de guvernământ. Dl Gabrielescu adaugă șagălnio: „Presupun că am fost invitat ca membru al viitorului guvern”.

● Recompensarea călăilor în democrația originală

Gheorghe Arsenescu, Petre și Toma Arnăuțoiu, Domogăneanu, Ion Uță, Nicolae Dabija sunt doar câteva nume ale unor oameni care au făcut rezistență armată împotriva instaurării regimului bolșevic. Acești oameni au murit fără să li se putea pune o cruce, în timp ce călăul unora dintre ei, fostul magistrat militar Gălin Eftimie este, astăzi, avansat, poate pentru că atunci l-a condamnat pe atâția români adevărați la moarte. Pentru ei, pentru memoria lor nu se face nimic bun, dar călăul lor i se aduc onoruri. Și ce declară fostul tortionar? „Am avut ordin de la Bodnăraș. Acum aș face același lucru, dacă mi s-ar cere.” Încă nu i se cere, deoamdată i se dă: un os mai

bun pentru un dulău, cuminte la-l și marș!

● Stoparea inflației la Văcăroiu

Se pare că, odată cu citirea fostului premier Petre Roman de către Procuratură, în legătură cu cele 11 camere ale vilei sale, guvernul Văcăroiu va rezolva problema inflației. Ideea aparține dlui Horia Rusu (PL'93). Domnia sa consideră că, atâta timp cât imobilele confiscate de regimul comunist nu vor fi returnate proprietarilor de drept, acest scenariu se va tot repeta. Deci, adio inflație, ura și la gară!

● Gavra ambasador în Tanganyka

Dl Horia Rusu este de părere că PUNR este un partid care amenință permanent PDSR. „Noi am atras atenția asupra șantajului PUNR asupra PDSR”, adaugă domnia sa. „Se pare că dl Gavra ar dori să devină ambasador în Tanganyka”, spune dl Rusu, adăugând că nu poate fi interzis circuitul Caritas, deoarece „nu este democratic să interzici un partid parlamentar”, făcând referire la faptul că doctrina Caritas este doctrina PUNR și că PUNR este Caritas.

● Fecioarele politice

Dl Nicolae Manolescu a ajuns la concluzia că nu se poate purta dialog decât cu persoane care au un dram de moralitate, ceea ce nu este deloc cazul multor membri PDSR. Deci, mult visatul consens al dlui Iliescu nu își poate găsi suportul. Consiliul Consultativ proaspăt creat ar fi o idee vagă asupra noțiunii de consens: „Ne-am lăsat noi mai greu, ca niște fecioare, dar viața cere sacrificii”, spune dl Manolescu. „Orientarea Est-Vest, de la CSI la Euroatlantism, a PDSR-ului,

după cum bate vântul, nu face decât să ne strepezească dinții”, mai spune domnia sa, arătând că puterea actuală e în stare să afirme acum că toate inițiativele către Vest i-au aparținut în exclusivitate. În rest, dl Manolescu ne anunță că, după un calcul estimativ, dacă 40% din populația țării ar pleca peste hotare, ceilalți 60% ar scoate limba de cald, în urma legii date de guvern, recent, prin care fiecare om care iese din țară trebuie să plătească suma de 5000 lei, iar celor nevoiași li se va da aceeași sumă, pentru a-și plăti căldura din casă. Concluzia: „Va fi o căldură insuportabilă!”

MARIA VOICAN ■

BÂRFE DE STÂNGA

PSM & PDSR

După o discuție de mai bine de trei ore între stafful PSM și PDSR, nu prea s-a ajuns la o concluzie. Dl T. Mohora consideră că cele trei ore nu au fost suficiente. „Noi nu solicităm intrarea în guvern”, afirmă domnia sa. Dacă PDSR va continua actualul program de guvernare, „nu se va rezolva nimic bun”. Eu toate acestea, PSM nu-și retrage sprijinul parlamentar acordat PDSR, dar îi face un reproș: că acceptă în țară trei centre de putere: Guvernul, Fondul Proprietății de Stat și Banca Națională. După opinia dlui Mohora, Guvernul este gata să predea la cheie țara Fondului Monetar Internațional, pentru un credit de 500 milioane de dolari, în timp ce milionarii români emanați de cele trei guverne post-dictatoriale, dispun de peste 900 milioane de dolari, aflați în conturi în străinătate. Dar dl Mohora se face

că nu aude întrebarea unui jurnalist, curios care ar fi dorit să știe de la domnia sa cum au reușit acești milionari să apară și să prospere, în timp ce restul poporului român moare de foame? Dl Mohora nu pricepe de unde a avut dl Mugur Isărescu bani să-și „tragă” automobil de peste 30 de mil de dolari. Dar sunt sute sau mii de foști directori comunisti care și-au „tras” două, trei mașini de zeci de mil de dolari și pe ei nu-l mai întreabă nimeni de unde au avut bani.

PDAR

Dl Victor Surdu anunță cu satisfacție vădită că pe 11 noiembrie va lua ființă o nouă bancă (de parcă de bănci am fi dus noi lipsă). Aceasta va fi botezată, se pare, ALBINA și va fi o bancă a țărănilor în general, dar și a asociațiilor cu profil agricol și a societăților comerciale din agricultură. Se vor pune în vânzare acțiuni, la preț nominal de 5000 lei

bucata. Listele de subscripție sunt deschise. Nu dați năvală! Nu le-nchide nimeni...

PUNR

Continuând perorația potrivit căreia PDSR abia ar aștepta o alianță guvernamentală cu PUNR, dl Gavra afirmă că, dacă ar vrea domniile lor din PUNR o remanieră guvernamentală cu el în guvern, ar putea avea loc și mâine. Dar ei nu vor așa, PUNR are trei cerințe, botezate „pași”, pe care ar trebui să încerce măcar a-l face PDSR: înființarea celor 4 noi ministere cerute de PUNR; dinamizarea programului guvernamental, adică telex trecerea la adevărata privatizare; distribuirea echitabilă, ca reprezentativitate, a membrilor PUNR în noul guvern, proaspăt remaniat. Oricum, intrarea PUNR în guvern ar presupune o nouă lege de funcționare a guvernului: „Noi nu vom intra în guvern pe ușa din dos”, afirmă dl Gavra. De parcă „aia” din față salivează de poftă întrării PUNR!

MARIA VOICAN ■

Teroarea neagră

Banda lui Ciucă și a lui Petrișor

Timp de mai bine de doi ani Bucureștiul și câteva comune din Sectorul Agricol Ilfov și din județul Ialomița au fost, realmente, terorizate de una dintre cele mai afurite bande de țigani din țară. Infrațiunile grave și foarte grave s-au amplificat într-o așa măsură încât au introdus banda în rețeaua crimei organizate.

Înarmați cu săbii NINJA, drugi de fier, băte, cuțite și topoare, își fac de cap în special pe străzile capitalei. Ei au adoptat deja și tehnici mafioate (șantajul și sechestrul de persoane). Răzburarea împotriva acelor care au depus plângeri la poliție constituie alt mijloc de răfuială și intimidare.

Cum sunt jecmăniți străinii, la drumul mare

Iată și câteva isprăvi ale țăganilor din cele două bande aparent rivale, acelea ale lui Petrișor și Ciucă. Dragoș Ayzik din Offenbach (Germania) se deplasa cu autoturismul personal dinspre Urziceni spre București. În satul LILIECI (S.A.I.) a rămas în pană de benzină. S-a apropiat atunci de două autoturisme, care staționau pe marginea carosabilului, dorind să cumpere câțiva litri de benzină. Nici prin gând nu-i trecea că stă față-n față cu o fioroasă bandă de țigani. Îi vom numi aici pe făptași fiindcă vom avea de furcă cu ei, în decursul acestei relații.

Iată-i pe netrebnici: Petrișor Duduianu (Cristofor), Sofion Văduva (Denom), Ion Sandu (Ludovic), Nicolae Duduianu (Călin), Vasile Duduianu (Estom), Ion Stănescu (Ion al lui Fenil), Marian Stolica (Pelican), Nicolae Dumitrașcu (Amar), C-tin Stolica (Polcaru), Constantin Mitrache (Costicuță), Păun Văduva (Regat), Gh. Văduva (Albert), Ion Măcelaru (Curcan), Ion Duduianu (Iegher), Cristian Răducanu și mulți alții. Se înțelege de la sine că neamțul a fost tâlhărit la drumul mare de banda lui Petrișor din Lilieci.

Haidamacii l-au pocnit în moalele capului, i-au luat cheile și l-au zvărlit ca pe un leș în șanț. Cei trei frați Duduianu (Cristofor, Călin și Estrom) au urcat în mașina străinului și au parcat-o la el în curte. La domiciliul lui Florea Duduianu, zis Ticu (tatăl celor trei derbedei), s-a făcut împărțirea prăzii. În intenția lor a fost de a pune mâna nu doar pe bunurile din mașină, ci pe mașină însăși. Dar s-a adunat lumea, iar poliția putea să pice dintr-un minut în altul. Astfel s-au hotărât să facă o altă ma-

nevră. „Starostele” Petrișor s-a urcat la bordul mașinii și n-a oprit decât la cartierul general țigănesc, hotelul LEBADA. Acasă au rămas ci-racii, care s-au împărțit pe haine, bani (16,5 milioane lei, plus valută), radio-casetofon etc. Petrișor a predat mașina la Secția 8 Poliție din Capitală, spunând că a găsit-o în comuna Sinești, S.A.I. Numai că nici polițiștii nu sunt chiar atât de nătăfleiți să pice în plasa trasă de fluturi. Au demarat imediat cercetările. E previzibil cu ce s-au soldat.

O răpire ca în filmele de groază

Dionisie Găileanu se afla împreună cu prietena sa Mihaela în restaurantul HOM-KA, din bdul Știrbei Vodă din București. Se cinsteau cu o bere. Localul era pustiu. La un moment dat în local au dat buzna trei dintre membrii cunoscutului și temutului clan: Constantin Mitrache, zis Costicuță, Sofion Văduva (Denom) și Nicolae Duduianu (Călin). Costicuță s-a apropiat de masa celor doi tineri și l-a somat pe băiat să părăsească imediat localul, iar fata să le fie lăsată drept „amanet”. În-cercând să se opună, Dionisie, s-a ales cu câțiva pumni în

nas. Nici unul dintre ospătari nu a intervenit. Șeful de local nu a anunțat poliția. De ce? Pentru că lucrează mână-n mână cu șatra de țigani.

Derbedeii au răpit-o pur și simplu pe Mihaela și au săltat-o într-o mașină, apoi au plecat în trombă spre restaurantul MĂRTIȘOR. Țiganii voiau să o violeze în grup. După ce s-au aghesmit bine, au săltat fata și s-au îndreptat spre hotelul LEBADA. Profitând de un moment de neatenție, Mihaela a zbughit-o din mașină, luând-o la sănătoasa pe străzile întunecate ale capitalei. Și-a lăsat în mâna țiganilor geanta, banii și bijuteriile, în valoare de circa 200 000 lei.

Două țigănci și-au pus poalele-n cap și s-au făcut de-un MERCEDES

Gabriel Staicu se afla la târgul de mașini VITAN-BĂRZEȘTI. Avea un „Renault-25”, dar fără acte în regulă. În apropiere se afla și Ion Sandu, cu o „Mazda”. Cei doi și-au adus aminte de o „datorie” mai veche. Scandalul a pornit ca din senin. În jurul lor s-au adunat țiganii elorchine. Ca din senin a apărut și „bulibașa” Petrișor. La mijloc era ceva de prădă-luit. Suma în dispută era de 3000 dolari SUA. Ori mașina! Pentru a scăpa cu viață, Gabriel Staicu a abandonat mașina, pe care cei doi țigani au vândut-o imediat cu suma de 3,1 milioane lei. Iar banii s-au împărțit, ca în atâtea dăți, între ei. Firește,

Restaurantul Lebadă, din Cartierul Pantelimon, ales de bandele de țigani ca loc de întâlnire

nu tocmai frățește, ci după rang.

O altă „poveste” cu mașini furate vizează, de data asta, două chivute. Angela C. și Maria V. au combătut serios în strălănatate și au venit acasă cu daruri multe. Inclusiv cu două mașini. Probabil că nici ele ori familiile lor nu și-au plătit cota către bulibașa. Cele două chivute au fost ținute până la un timp, dar parcă și-a băgat dracul coada. La mijloc este un MERCEDES-300 și un MITSUBISHI ambele înmatriculate pe numele Mariei V. Petrișor Duduianu o somează pe Maria V. să se prezinte de urgență la Hotelul LEBADA. Aceasta își trimite mama, sora, soacra, fiul. În cele din urmă apare și ea. Cu suma minimă de înțelegere din start de 300 000 lei. E vorba de șantaj? E vorba de legea lor țigănească, pe care o aplică după rang și putere? E vorba de obligații și datorii către cele două clanuri aflate la putere? Nimeni nu mărâie în front.

ȚIGANII noștri cei de toate zilele

În sfârșit, o bună parte din tre cele două găști de țigan după multe nelegiuiri se află la pârnaie. Alții sunt liberi. Escrocii lui Petrișor Duduianu și al lui Ion Gheorghe, zis Oane a lui Ciucă, zăbovesc în răcoare. O bună parte dintre ei. Pușcăriile sunt pline ochi. În special în preajma iernii le-a intrat țiganilor în obișnuintă să intre la mititica, la căldurică. Oamenii înșiși poartă acum ceva mai ușurati, pentru că au scăpat în momentul de „lotul Ciucă” „lotul Petrișor”.

Până unde va duce însă acest flagel al furturilor, al violurilor, al răpirlor de persoane rămâne de văzut. În orice caz, legile sunt prea blânde pentru multe fărâdelegi și vârsite de acești tâlhari. I poliția parcă este legată de ochi. În orice caz, atât presa, cât și parlamentarii guvernării își asumă un mare risc, pentru că au lăsat țara de izbeliște, la cherem hoardelor de țigani.

Stop-cadru în junglă

Asasinii taximetristului Cosma Pascotă au fost condamnați

• Crima s-a produs în cartierul Ferentari

Agresiunile împotriva taximetristilor nu au fost puține la număr în anii din urmă.

Cazul pe care-l vom relata este, ca să zicem așa, unul clasic. Cu luni în urmă, Spitalul Clinic PANDURI din capitală a anunțat organele de urmărire penală că pe raza Sectoru-

lui 5 București s-a produs un asasinat, iar la amintita unitate spitalicească a fost adus, decedat, numitul COSMA PASCOTĂ, în etate de 67 de ani, fost taximetrist particular.

Cadavrul lui C. Pascotă prezenta urme de leziuni, nume-

roase înțepături și tăieturi, în special în zona gambei drepte. Dar și mâinile și picioarele au fost străpunse cu un cuțit. Plăgile violente au sectionat artera tibiană internă dreaptă, ceea ce a dus, în final, la scurgeri masive de sânge. Actul medic s-a scos în evi-

dență și o stază de edem cerebral, plăgi tăiate în profunzime, escoriații, echimoze ș.a.

Cum s-a petrecut asasinatul? Poliția a reconstituit actul bestial după luni de investigații. Doi derbedei (i-am numit pe Feri Halasz și Cristian Martin) așteptau la pândă în apropierea Întreprinderii de Tricotaje București. Ziua se îngâna cu noaptea. Au așteptat până s-a ivit un taxi particular. L-au oprit. Au solicitat să fie duși în Cartierul Ferentari. Nu dădeau nimic de bănuț. Ajunși în locul cu pricina (loc obscur și rău famat), agresorii i-au cerut taximetristului banii pe care l-a câștigat în ziua respectivă. Șoferul a motivat că abia a intrat în cursă, după orele de serviciu și că nu avea bani. Atunci, minorul Martin Cristian l-a înșfăcat de gât, din spate, iar Feri Halasz i-a

cărat câțiva pumni în figură. Taximetristul a început urla după ajutor. Prilej care Feri și-a scos șișul și a buzunar și l-a aplicat Pascotă câteva tăieturi în zona brațelor și a picioarelor.

Rechizitoriul semnat de procuror Marian Nazat e unul aspru și necruțător, o lamă de briu. Mai cu seamă că Feri Halasz este un recidivist înrăit. Pentru infracțiunea „lovire cauzatoare moarte”, Claudiu Franc HALASZ a primit ani de pușcărie. Probabil se întoarce căruț de la pârna ori nu se va întoarce deloc. Minorul Cristian MARTIN scăpă ceva mai ieftin, fiind faptul că a și dat do-

dă de o sinceritate absolută față organelor de cercetare.

Pagină realizată de DORIN SALAJAN

CARITAS ÎȘI ÎNTINDE TENTACULELE, DAR...

Celebrul joc — sau circuit, cum îi place „zeului” Stoica să-l numească — a ajuns în faza lui „vino să te mângâi, că-ți promit io că n-o să te doară”. Chiar dacă încasările s-au redus simțitor și plățile au început să opereze cu „pauze” motivate în fel și chip, chiar dacă persoane importante, începând cu însuși șeful statului, au început să-și exprime dezaprobarea,

neîncrederea și neliniștea, Stoica publică declarații cum că e cel mai tare din parcare (anul acesta a încasat o sumă echivalentă cu peste jumătate din bugetul României). Dumnezeu știe ce și când va urma, deși nu e greu de ghicit... Până una-alta, Stoica „îi pune cruce” Clujului (la construirea ei — imaginea alăturată — lucrează de zor UM 01943). Semn bun, semn rău? Judecați singuri...

Armata e cu „ei”?

La mitingul de pe stadionul din Cluj, sonorizarea a fost opera unei mașini militare

• Cu toate acestea, au început să circule legende pesimiste

Evident, poziția lui Stoica devine pe zi ce trece tot mai subredă. După „micul accident” din 6-7 octombrie, când, din cauza „suprapunerii unor borderouri” (expresie rămasă enigmatică până în ziua de astăzi), plățile au fost temporar sistate, Caritasul a continuat să-și achite datoritiile, însă într-un ritm mult mai lent. Plățile care înainte se făceau într-o singură zi, se făcând de atunci pe 3-4 zile, iar numărul depunătorilor zilnic, care în vremurile bune se situa undeva în jurul cifrei de douăzeci de mii, se târâște astăzi pe la două, trei mii (51% în octombrie față de septembrie).

DE LA CENACLUL LUI PĂUNESCU LA CENACLUL LUI STOICA

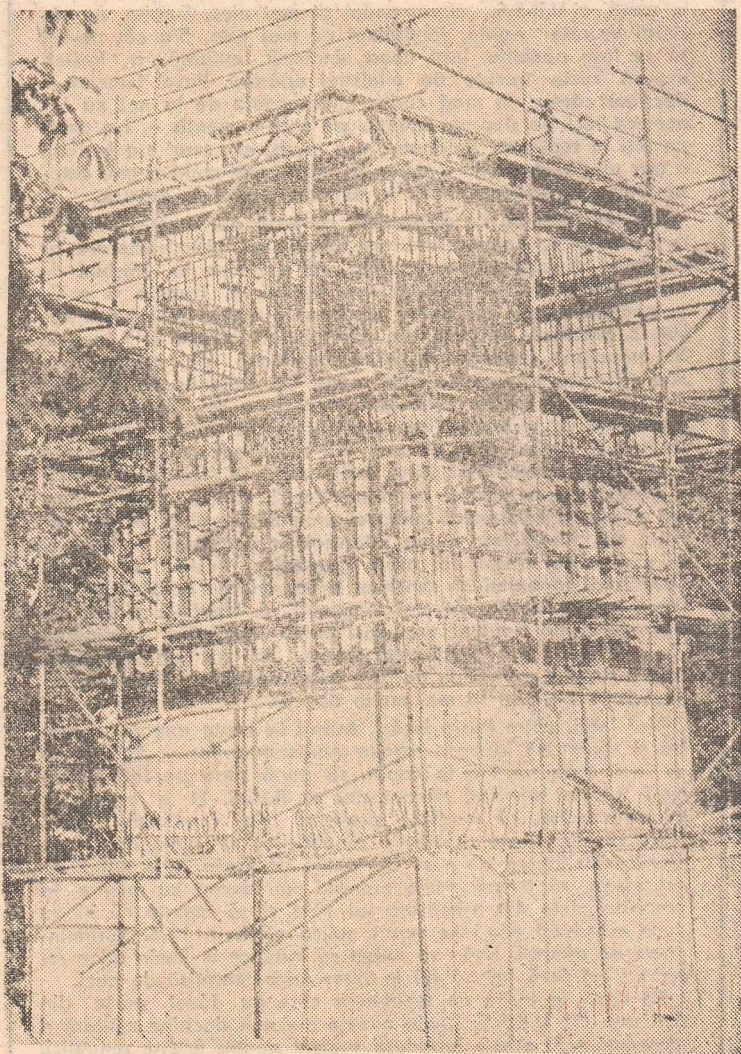
Neîncrederea plutește deja în aer. Ba mai mult, alături de legende imbogățite peste noapte au început să apară legendele cu semn schimbat: că nu-ți ajută Dumnezeu de bani astfel câștigați, că aceia care și-au cumpărat mașini din banii

câștigați de la Caritas au suferit accidente, că altora le-a luat foc casa etc. Toate acestea sunt de natură să-l aducă pe Stoica în pragul disperării. Și-atunci, speriat, el organizează conferințe de presă, acordă cu generozitate interviuri, ajungând să inițieze chiar mitinguri pe stadion (cum s-a petrecut pe stadionul Ion Moina din Cluj, pe data de 17 octombrie, când au fost prezenți în jur de opt mii de fani, iar atmosfera a degenerat rapid spre „cenaclu” grotesc; ieri Păunescu zăpăcea oamenii pe stadioane, azi Stoica — așa se scrie istoria...)

„PREȘEDINTELE” STOICA ȘI „VICELE” FUNAR SAU INVERS

Oricât încearcă Stoica să se delimiteze de politică precum dracul de tămâie, este evident pentru orice om de bun simț că drumurile politicii duc într-un fel în centrul acestui joc, (care nu are statură necesară unei asemenea mize — dar asta este o altă problemă). Cu ocazia mitingului din Cluj, a devenit evi-

dent faptul că, pe lângă stimularea entuziasmului depunătorilor, întâlnirea a avut drept scop și pregătirea terenului favorabil intrării în politică. S-au lansat propuneri pentru președinție care îi vizau concomitent pe domnii Stoica și Funar, s-au scandat lozinci pregătite cu grijă și plasate la momentele oportune, înlocuind ca la orice campanie electorală. A luat cuvântul și un reprezentant al asociației Pro Caritas din Valea Jiului, care a afirmat public că aceasta numără deja câteva zeci de mii de membri! S-ar mai cuveni aici un aspect de menționat și anume că sonorizarea pe stadion a fost efectuată de către o mașină a Armatei, a-IV-a, ceea ce după cunoștințele noastre de rezerviști, necesită, totuși, o aprobare din partea unui comandant. Care anume ar fi acela și sub ce pretext a emis un astfel de ordin, nu am putut afla. În rest a fost frumos, soare, clopoțele bisericilor au bătut alături de poezii creștine și de amenințări cu violență, tipate isteric la microfon. Vorba aceea, e bine și la... iarnă frig!

Parlamentarii PUNR au primit de la CARITAS, preferențial, peste 24 de milioane fiecare

Suntem în posesia declarațiilor unor martori care afirmă că toți parlamentarii PUNR au primit de la Caritas, în perioada iulie-august, sume cuprinse între 24 și 68 de milioane de lei de persoană. Ba mai mult, domnii Neag și Sarachie ambii consilieri PUNR, au ridicat nu demult sume impresionante chiar și pentru un „caritasist” veteran: 600 de milioane de persoană!

Este departe de noi gândul că demnitarii peunerști ar fi singurii beneficiari ai circuitului Caritas. Există și din opoziție destul. Listele preferențiale erau deschise tuturor celor care puteau reprezenta un interes potențial. Câteva milioane date mai repede nu reprezintă mare lucru, când în joc se află o miză importantă. Există mărturii ale multor intelectuali din opoziție care afirmă că li s-au făcut propuneri în acest sens. O parte dintre ei au și acceptat.

„Logodna” cu minerii

Transferul de la Cluj la Petroșani s-a făcut cu un elicopter al Armatei a IV-a

Pe 28 octombrie 1993, Ioan Stoica, renumitul „întreprinzător” român, și-a propus creșterea cifrei de afaceri, deschizând o filială Caritas la Petroșani. Surse apropiate lui Stoica ne-au declarat că acest contract de închiriere a spațiului necesar desfășurării jocului, în incinta stadionului municipal, a fost perfectat în numai 24 de ore. Ioan Stoica se poate mândri la ora actuală că este o persoană particulară cu influență imensă în România.

Această deschidere de noi filiale în țară este, se pare, o altă obsesie a miliardarului de la poalele Tâmpel. Beneficiind de girul liderului sindical, capul mineriadelor, Miron Cosma, făcându-l de minune Ioan Stoica s-a întâlnit cu primarul Petroșaniului și, fără nici o bază legală sau licitație aferentă, acesta din urmă îi atribuie Caritasului spațiul din interiorul stadionului municipal. Aceleași surse ce doresc să-și păstreze anonimatul ne-au pus în posesia unor date ce privesc transferul de echipamente și fonduri de la Cluj spre Petroșani. Pentru aceste deplasări zilnice, Ioan Stoica a închiriat un elicopter ce aparține Forțelor Armate Române. Suma ce a fost plătită pentru acest serviciu nu ne-a fost divulgată. Ținând însă cont de costul unei ore de zbor, putem aprecia că suma încasată de Armata a IV-a Transilvania se ridică la multe, multe milioane. Acești bani, virări prin intermediul Băncii Dacia Felix, provin, după cele afirmate, din escrocarea depunătorilor prin aplicarea TVA-ului.

Alegera ca loc de deschidere a unei noi filiale la Petroșani nu are ca scop doar absorbția leilor din zona carboniferă. Mișcarea este cât se poate de ingenioasă. Stoica este conștient că, prin inevitabilul eșec Caritas Cluj (deja numărul ghișelor unde se fac plăți a scăzut de la 15 la 7), el va fi supus tirurilor concentrate ale mass-media și, mai rău, va fi vânat de furia depunătorilor păcăliți. El este conștient de faptul că cel puțin o treime din contribuabili sunt oameni nevoiași. Unii, fără să exagerăm, și-au vândut haina de pe ei și banii l-au încredințat lui Stoica, într-o ultimă și deznădăjduită speranță de redresare financiară. Luându-și de partea sa minerii, Stoica își asigură un spate sigur. El îi va fi fără îndoială de folos în momentul prăbușirii sistemului așa zis „infaibil”. Planul este bine pus la punct. Lungind peste limită perioadele de restituire a banilor în Cluj și suspendând plățile pentru zilele de duminică, luni și marți, el speră o masare a fondurilor în Petroșani. După promisiunile sale, plățile se vor efectua aici cu o cadență sporită: pentru fiecare depunător din Valea—Jiului perioada de așteptare va fi de 45 zile!

Mizând pe continuitatea jocului cel puțin o lună de acum încolo, Stoica speră plata anticipată a câștigurilor pentru minerii, obținând astfel „servicii de protecție” gratuite în momentul în care se va declanșa „cutremurul”.

Stoica exersează cântecul lebedei și la Târgu—Mureș

După eșecul de la Petroșani, când, în primele două zile, Stoica a avut doar 600 de depunători, el încearcă un tur de forță, sperând să deschidă săptămâna aceasta o a treia filială, în Târgu-Mureș, care să-l aducă fondurile necesare.

Dacă la Petroșani miza sa forte au fost banii cei mulți ai minerilor la Târgu-Mureș lucrurile se schimbă în defavoarea sa. Acest oraș nu își va încredința niciodată economiile unuia care, prin alianța vădit-fățisă cu naționaliștii Funar și Gavra, se dovedește a fi o „înghițitură fierbinte”, care te poate arde rău de tot! Un alt impedi-

ment al constituirii filialei Caritas din Târgu-Mureș este, după părerea multora, faptul că aici majoritatea populației se află deasupra nivelului mediu de trai din România. În opinia economiștilor cu care am discutat (ca și a BBC-ului de altfel), Stoica scoate profituri din trafic cu arme și droguri, fapt ce-l pune pe patronul societății comerciale CARITAS S.A. sub semnul întrebării încă de la început. Dar sumele disponibile sunt deja insuficiente pentru continuarea jocului.

Oricum, circuitul este în plină cădere, iar aceste ultime zbateri ale patronului au intrat în faza cântecului de lebedă.

Pagină realizată de
MĂDĂLIN PRIBU
CRISTIAN BUZAȘ

Muscalul e născut jandarm

Timp de circa două secole Rusia a jucat cu brio rolul de jandarm al Europei. După destrămarea, cu aproape doi ani în urmă, a U.R.S.S., mapamondul și, mai ales, Europa, au răsuflat ușurate — gata, jandarmul nu mai este. Era cât pe-acel să se lase păcălite. Însă noua doctrină militară a Rusiei, expusă zilele trecute de ministrul apărării, Pavel Graciov — doctrină careia, în mod curios, mass-media de la noi nu i-a acordat nici pe departe atenția pe care-o merită — i-a trezit pe toți la realitate. Jandarmul n-a murit, el numa' s-a hodorit, a tras un pui de somn și acum se ridică, mai crunt și mai amenințător ca niciodată, să-și ia din nou postul în primire.

Dar iată câteva din elementele de bază ale doctrinei militare amintite. 1. Armata rusă are dreptul ca, „în colaborare cu organele Ministerului de Interne”, să participe la „misiuni de menținere a ordinii” în interiorul Rusiei. 2. Trupele și echipamentele rusești vor putea staționa în afara frontierelor Rusiei. 3. Efectivele militare ruse nu mai sunt limitate la 1 la sută din populație (în cazul Rusiei, 1,5 milioane de soldați; se știe că fosta armată sovietică avea 4,5 milioane de militari). Deci Rusia va putea avea câți militari va voi, singura limită fiind dată de resursele financiare. 4. În caz de atac împotriva Rusiei, „în primul rând al unui stat nenuclear având un acord cu o putere nucleară și, în al doilea rând, în cazul unei acțiuni a unor state posedând arma nucleară”, forțele armate ruse vor putea să folosească primele arma nucleară. 5. Forțele armate ale Rusiei vor putea interveni în conflictele armate și în războaiele locale din afara granițelor Rusiei în scopul „localizării fenomenului de tensiune și suprimarea activităților militare într-un stadiu cât mai incipient”. 6. Unitățile mobile de intervenție ale armatei ruse vor putea desfășura „operațiuni ofensive” în afara frontierelor Rusiei, „în caz de agresiune contra statului rus”. Prin această nouă doctrină militară, Kremlinul bate cu săra în mai multe direcții.

Mai întâi, către Rusia însăși. Având la spate armata — care l-a și ajutat să înăbușe revolta parlamentarilor —, Elțân vrea să facă ordine până la capăt, să pună sava pe toți adversarii, să fie stăpânul necontestat al Rusiei. El a putut, în aceste condiții, să modifice proiectul de constituție astfel încât să diminueze drepturile republicilor și regiunilor, care pierd posibilitatea de a se desprinde de Rusia. El a putut, de asemenea, să treacă peste propriul său decret cu privire la prezidențialele din primăvara lui 1994 și să anunte că își va duce mandatul până la capăt, adică până în 1996. Sprijinindu-se pe armată, Elțân va putea să înăbușe în Rusia orice revoltă și să facă imposibilă în viitor orice tentativă de puci.

Pe urmă, e vorba de republicile care au făcut parte din defuncta (?) U.R.S.S. Unele puncte ale noii doctrine militare a Moscovei sunt introduse special pentru aceste republici, spre a sluji la formarea și la consolidarea C.S.I. și la refacearea, pe această cale, a imperiului. Dacă ne amintim că trupele rusești au fost acelea care l-au făcut pe Sevardnadze stăpân în Georgia, care l-au readus la putere pe Aliiev în Azerbaidjan, care au realizat restaurația comunistă în Tadjikistan, care tin în șah Ucraina, Letonia și Estonia și care strâng la mângâie, prin susținerea „Republicii Nistrene”, Basarabia, ne vom da seama că noua doctrină militară a rușilor constituie, pe de o parte, o legitimare a posteriori a ceea ce muscalii au comis și până acum în fostul imperiu și, pe de altă parte, o legiferare a ceea ce va fi de acum înainte. Mai mult chiar, cu un tupeu care numai de pe malurile Volgăi poate să vină, rușii au cerut — de la Organizația Națiunilor Unite I — ca trupele lor de ocupație, care nu vor să se urnească din fostele republici, să primească statutul de trupe ale O.N.U. de menținere a păcii și să fie și finanțate în acest scop.

Venim la rândul noi, țările din fostul lagăr socialist. Nouă Kremlinul ne spune limpede că de vom intra în N.A.T.O., ne paște atomica rusească. Câteva cuvinte despre dreptul „primei lovituri” nucleare. Vreme îndelungată, când Occidentul era mult mai bine înzestrat și pregătit din punct de vedere nuclear, Moscova și ai săi luptau în contra dreptului „primei lovituri”. A. Toma al nostru proclama cu privire la bomba atomică: „Cei ce-o vor folosi întâi / Lor singuri își vor fi călăii”. U.R.S.S. recunoștea deci numai dreptul la ripostă nucleară. Acum, Elțân crede că poate apăsa altfel pe accelerație: „Să nu ne faceți nimica, / Fiindcă dăm cu atomică”.

În sfârșit, Occidentul. Lui, prin această doctrină, Kremlinul vine și-i spune: fosta U.R.S.S. și fostul lagăr socialist constituie felia noastră, halca noastră. Ialta încă n-a murit, iar noi avem destule bombe atomice ca să ne apărăm ce-l al nostru cu ghearele și cu dinții.

Care e totuși „firul roșu”, summa summarum a tuturor bățărilor? Este de a demonstra lumii „că Mihai Viteazul ochii n-a închis” (vorba lui Topârceanu), că, adică, Rusia n-a încetat de a fi superputere, că a fost și va fi așa, că zona ei de influență și de putere trebuie să rămână intangibilă.

După ce Graciov a făcut cunoscută noua doctrină militară a Rusiei, mulți au spus că Elțân își plătește prin aceasta datoritiile față de militari, fiindcă ei l-au susținut când cu puciul. Deci, mielușelul Elțân, blajinul Elțân, care ar vrea societate civilă și cel mai deplin liberalism, n-are încotro, e dator față de militari și trebuie să le facă acum concesii. Să fim serioși! Militarii nu l-au ales întâmplător pe Elțân. Armata a optat tocmai pentru cel ce putea să-i satisfacă cel mai bine pretențiile, să-l redea ei, armatei, rolul, puterea și poziția pe care ea le-a avut mereu în Rusia. Sacul și peticul. Prin doctrina militară proclamată, Rusia a vrut să spună că ea a fost și rămâne și pe viitor jandarmul Europei, fiindcă soldatul rus nu devine, ci se naște jandarm.

ION D. GOIA ■

Exceptionarii ante portas

Oricât de rezistente ar fi dicționarele în introducerea de cuvinte noi, ele vor trebui curând să închine steagul și să înregistreze un termen care bate cu tenacitate la porțile consacrării. Este vorba de cuvântul *exceptionar*, menit să-l înlocuiască, în cazul anumitor etnil, pe cel de *minoritar*.

Decenți de-a rândul noi, românii, din curtoazie, nu le-am spus minorităților naționale din România minorități, ci „naționalități conlocuitoare”. Ca să sune mai frumos, să nu fie cuprinsă în denumire ideea de număr mic. Cei care au optat finalmente pentru termenul de *minoritari* au fost minoritarii înșiși, pentru că acesta este termenul utilizat pe plan internațional, și ei au vrut să se alinieze la terminologia consacrată, spre a putea pe urmă să-și formuleze dolanțele de pe acest pedestal. Există însă și minoritari care nu se împace nici cu denumirea, nici cu condiția lor, însă vor să rezolve problema exact ca acel popă catolic care, aflându-se în zi de post, a botezat găina spanac și a mâncat-o sub formă de produs vegetal.

De curând a avut loc la Eger, în Ungaria, o consfătuire a așa-zisel „Unii Ardelene”. Printre participanți s-a aflat și un ungur din Cluj, Ujvari Ferenc, care a cuvântat despre „Statutul juridic al maghiarilor din Bazinul Carpatic”. Întrucât vorbitorul a vrut să-l învețe pe cei prezenți ce este minoritatea națională și ce vrea ea și de ce maghiarii din Bazinul Carpatic nu sunt minorități, încep cu definiția academică a noțiunii, așa cum apare ea, cumici variații, în toate dicționarele: „Minoritate națio-

nală = grup etnic ce se găsește în număr mai mic decât etnia de bază a unei țări”. Să vedem acum ce zice Ferenc al nostru despre același lucru. „Minorități naționale — glăsuiește el — sunt numite acele colectivități etnice care de-a lungul istoriei și-au părăsit statul constituit de propria lor națiune și au imigrat într-un stat constituit de altă națiune. Aceste minorități naționale (de calitate inferioară, scursuri ale societății n.n.) să nu ceară statului care le-au primit drepturi colective și cu atât mai puțin să încerce să dobândească o autonomie — să creeze un stat în stat! Dacă nu le este de-a-juns garantarea drepturilor generale ale omului, atunci să emigreze înapoi în statul creat de propria lor națiune pe care l-au părăsit cândva. Opinia publică internațională trebuie, în sfârșit, să înțeleagă și la Strasbourg, și la Bruxelles, și la Viena că noi, maghiarii, nu suntem prezenți pe teritoriile Ucrainei subcarpatice, Ținutului de sus, Ținutului de jos, Banatului, Partiumului, Maramureșului și Ardealului ca minoritate națională, ci ca parte a națiunii maghiare, ca cei care în zonele geografice amintite am fondat statul maghiar și am guvernat de-a lungul a zece secole în legalitate constituțională. Deci, noi suntem aici prezenți de zece secole ca națiune maghiară. Acesta este pământul nostru natal, patria noastră de unde n-am emigrat niciodată... Conceptul de minoritate națională să fie folosit în mod diferențiat acolo unde corespunde realității, dar nu în mod uniform la toate colectivitățile etnice. Datorită situației noastre istorice speciale, noi, maghiarii

din Bazinul Carpatic „suntem niște excepții. Conceptul de minoritate națională nu poate fi folosit și în ceea ce ne privește (s.n.)”. Ideea lui Ujvari este foarte clară: fie ce-o fi și cum o fi cu celelalte minorități din Europa, și cu deosebire din Bazinul Carpatic, pe noi, ungurii, nu ne interesează, noi suntem altceva, noi suntem aparte, pe scurt, noi suntem majoritari chiar dacă suntem minoritari. Suntem, adică, *exceptionari*.

Ni se va spune că nu toți ungurii gândesc așa. E adevărat. Însă pentru cei care susțin enormitățile de mai sus, câteva mici precizări. Dacă ungurii din Bazinul Carpatic se vor acolo băstinași, treaba lor, n-au decât. Să se consilidere și singurii adevărați pământeni, ceilalți fiind proveniți din extraterestri. Dar de ce acest lucru le-ar schimba ungurilor din afara granițelor Ungariei condiția de minoritari? Iar face mai mulți? Ar conta unul cât 7 sau cât 77? Nicidecum. Băstinaș sau nu, imigrant sau nu, extraterestru sau nu, cu o vechime a seminției lui într-un anumit loc de zece milenii, de două milenii, de un mileniu sau de un secol, un om nu este, potrivit tuturor legilor matematicii și statisticii, decât un om, nici mai puțin, dar nici mai mult. De unde atunci pretenția de *exceptionar*? Un lucru e sigur: chiar dacă dicționarul va fi bătuș și va trebui să-l accepte pe *exceptionari*, aceasta va fi doar o victorie lingvistică, deoarece în politică nu-l va lua nimeni în serios. El se prezintă ante portas cu colfuri de hârtie și săbii de carton.

ION D. GOIA ■

TURNUL BABEL

Construirea socialismului cu dolari

■ Cel mai vechi primar din lume, rămas în funcție de 45 de ani, este YITZHAK RABIN. De 45 de ani conduce destinele Ierusalimului. Uneori, cumulează această funcție cu cea de premier. La ultimele alegeri, însă — lovitură de teatru! — a pierdut, în plină articulare a acordului de pace cu palestinienii. Înfrângerea sa și, până la urmă, a politicii față de OEP l-a obligat să declare: „Rezultatele nu vor avea un ecou pozitiv în lume, în spațiul arab și în... Israel. Ele vor influența negativ eforturile de pace.”

■ Un alt fief tradițional stabil s-a răsturnat și peste ocean. Primarul democrat al New-York-ului a trebuit să cedeze în fața victoriei unui republican — RUDOLPH GIULIANI. După două decenii de conducere neîntreruptă, democrații își fac valizele. Femeintele că și această înfrângere are un efect „negativ”.

■ După montarea cu succes a celor mai laborioase negocieri secrete (israeliano-palestinienne), norvegienii recidivează. El au găzduit un dia-

log politic discret între sârbi și croați. Lucrurile au mers promițător, până în clipa când președintele TUDJMAN a sunat de la Zagreb și a dat echipei sale semnalul de încheiere a contractelor. Republica Kraina este cuiul lui Pepelea. Cel puțin deocamdată.

■ La MOSCOVA, cristalizările „globale” se precipită: după definirea doctrinei militare a Rusiei și precizarea când și cum se va utiliza, dacă va fi necesar, forța nucleară, s-a anunțat organizarea unei reuniuni privind „situația din Europa de est și politica externă a Rusiei”. Între timp, BORIS ELȚIN a tras o rafală de critici vehemente în direcția premierului Cernomirdin, care „nu a putut stăpâni rebeliunea din octombrie și se dovedește... în continuare incapabil să ia deciziile social-economice și politice care se impun.”

■ După șocul produs de publicarea memoriilor doamnei MARGARET THATCHER, în care se relevă reacția negativă britanică față de

reunificarea Germaniei și oferta — respinsă de către Mitterrand — de a se încheia o axă Londra-Paris, în Europa Maastrichtului s-a montat cu grăbire o axă adevărată, care leagă Parisul, dar nu de Londra, ci de Berlin! GERMANIA și FRANȚA au prezentat, în premieră, un plan de convergență economică. La baza acestui proiect se află o strategie comună, bazată pe reducerea deficitelor și controlul strict al inflației, cu obiectivul de a facilita o creștere economică de 3 %.

■ FIDEL CASTRO pavează drumul Cubei cu „bune intenții”: înțepinderile de stat vor fi revigorare de capital privat, persoana devine convertibil, aparatul administrativ se restrucurează, între Havana și Washington s-au deschis liniile telefonice etc. Construirea socialismului cu dolari rămâne ultima alternativă viabilă. Va urma, apoi, tranziția propriu-zisă și încheierea bălăcului.

■ Deportarea masivă a refugiaților albanezi în GRECIA și vânzătoarea „de graniță” a obligat oficialitățile de la TIRANA să considere că Atena a dat drumul la un adevărat „program de atrocități”.

■ În ALGERIA au fost împușcați 28 de membri ai grupărilor înarmate organizate de fundamentalistii islamici. Premierul Redha Malek, puternic confruntat cu ultimele tensiuni și acțiuni teroriste, a declarat că „dacă țara va cădea pradă extremismului musulman, atunci vor urma la rând Egiptul și întreaga Africă de Nord.”

RADU BUDEANU ■

CEL MAI OTRĂVIT LOC DE PE PLANETA PĂMÂNT

La 2000 de kilometri de Moscova, la est de Munții Urali, aici unde cândva apele își păstrau puritatea ancestrală, iar aerul se frăgezea peste pădurile de rășini, se află astăzi cea mai mare uzină aducătoare de moarte de pe Terra. Din ordinul lui Stalin, în această parte a Imperiului roșu, a fost construit, în 1947, un combinat de plutoni, destinat să producă componentele nucleare ale armelor atomice. Ridicat în grabă și, după metodele sovietice, prin nesocotirea elementelor mijloace de protecție a mediului ambiant, uzina morții de la Celiabinsk a început din prima zi să imprăști în atmosferă emisii ucigătoare. Treptat radioactivitatea a atins cote similare celor de la Hiroshima, iar moartea albă s-a instalat pretutindeni. Aerul, apele, pământul, vegetația s-au constituit într-un uriaș rezervor de otrăvuri, de contaminare a organismului uman și

Medicul șef al spitalului din Celiabinsk arătând lista ultimilor decedați de leucemie

animal. De curând un reporter al revistei „Der Spiegel” a vizitat acest infern terestru și a stat de vorbă cu

locuitorii regiunii, cu medicii și fizicienii. Din datele culese rezultă o imagine apocaliptică. Emisiunile radioactive se fac simțite până la distanța de 300 kilometri, pe o suprafață de 23.000 de kilometri pătrați. Aproximativ o jumătate de milion de persoane sunt atinse, într-un grad mai mic sau mai mare, de moartea albă. Simptomele maladiei sunt prezente în fiecare casă: dureri de cap, puls rar, hipotensiune, reflexe atenuate, anemie și lipsă de putere ce reduc drastic capacitatea de muncă. În vreme ce leucemia face zeci de mii de victime. În fapt, în fiecare zi, hrana, apa, aerul ridică doza de radiații din organism.

Cel care au conceput acest infern nu mai sunt demuți nici la putere, nici în viață. Dar ambițiile lor demente se răzbuună pe noile generații de pământeni. Cu adevărat, istoria a condus de morți.

LIVIU TIMBUS ■

Integrare apuseană, dezintegrare răsăriteană

Așadar, proiectul Maastricht, care a demarat în registru utopic, și a continuat prin acumularea unor suspansuri spectaculoase, s-a finalizat fără un entuziasm deosebit, a devenit realitate. La 1 noiembrie, statele semnatare au dat drumul, la Bruxelles, unei noi epoci. Este o epocă mai degrabă fabricată, decât născută natural.

Europa Maastrichtului se constituie în plină vrajbă răsăriteană și în circumstanțele în care echilibrul planetar schiează demonstrativ. Puțini din artizanii Europei unite au bănuț că marele lor vis va fi aplicat pe o scenă politică mondială explozivă și măcinată de strategii rudimentare. Cele cinci obiective ale Uniunii atestă, fără îndoială, conștiința factorilor componenți că Europa este determinată de cristalizările din jur.

Proiectele de abordare imediată ale noului sistem au în vedere stabilitatea zonei orientale și centrale, impulsivitatea tratatelor de pace în Orientul Mijlociu, sprijinirea procesului de democratizare în Africa de Sud, împingerea păcii din Iugoslavia de la vorbe la fapte, ajutor pentru organizarea alegerilor din Rusia. Programul este bogat și însuși conținutul său tematic atestă că vest-europenii înțeleg că fără liniște în jur sau mai departe nu vor accede la o reală liniște la ei acasă.

Problema este ca Uniunea Europeană să nu calce pe urmele ONU, care, de la înființare, are programe generoase și viziuni globaliste, care, însă, arareori au devenit și puncte realizate. Deocamdată, Europa occidentală nu a reușit mai nimic în zona cea mai stringentă din punctul de vedere al propriilor sale securități: Europa de Est. După declanșarea revoluțiilor din 1989 nu a urmat asamblarea unui program concret de sprijin pentru Răsărit. Este vorba de un program real, masiv, global. Prelungirea confuză a tranziției, scăderea abruptă a nivelului de trai, fertilizarea negativă a copilăriei capitalismului, transformarea întregului Răsărit într-un spațiu al mizeriei violente au creat disproporții mai adânci decât în perioada „coexistenței pașnice”. Rezultatul? Revenirea stângii la putere în Polonia, eșecul reformatorilor în Estonia, ofensiva reușită a comunistilor în Lituania, montarea neototalitarismului în Azerbaidjan, implozia independenței naționale în Gruzia, marasmul economic, social și politic din Moldova, ca să nu mai vorbim de situația complexă din Rusia.

Stagnarea reformei în România, care merge pe formula nici cal, nici măgar, este un exemplu de rutină dintr-un noian care atestă enormele probleme ale Estului la patru ani de la relaxarea lagărului socialist. În acest cadru, atât CEE cât și NATO s-au dovedit prea prudente, prea placide și prea temporizante în metodologia abordării răsăritene, pentru a deveni credibile drept centre de... „reformă”.

Faptul că în fosta Iugoslavie asistăm la o degradare permanentă a situației este cât se poate de elocvent pentru inapetența occidentală față de faimosul său aplomb integrator. Nu este de mirare că americanii au limitat flexibilitatea NATO la acordarea statutului de „membri asociați” statelor din Est, inclusiv Rusiei. Ce altceva putea spune Elțin (prizonier al generalilor) decât „Formidabil”, când a aflat de această formulă echivocă și, până la urmă, fără conținut?

RADU BUDEANU ■

Infernul somalez

ONU A ADUS HRANĂ ȘI AJUTOARE. EI AU RĂSPUNS CU GLOANȚE ȘI BESTIALITATE

După înlăturarea de la putere, în ianuarie 1991, a președintelui Mohamed Siad Barre, Somalia a intrat într-o perioadă de criză internă, de haos, de violență, de război civil și, totodată, de foamete și mizerie cruntă pentru populație, situație din care n-a ieșit nici până azi. Mapamondul s-a organizat să aducă masiv în Somalia ajutoare umanitare, iar pentru a pune capăt vărsării de sânge în țară au venit trupe americane, care au menținut ordinea până în mai 1993, când contingentele din Somalia (inclusiv cele americane) au trecut sub egida O.N.U. Imediat, insurgenții somalezi, conduși de generalul Mohamed Farah Aidid, au organizat o ambuscadă contra forțelor O.N.U., în cursul căreia au fost uciși 24 de soldați pakistanezi ce făceau parte din „Căștile albastre”. Consiliul de Securitate a votat o rezoluție prin care ordona arestarea vinovaților, oferind o recompensă pentru prinderea generalului Aidid. De atunci și până la începutul lui octombrie, trupele americane (aflate sub comandă

O.N.U.) și-au consacrat eforturile urmăririi lui Aidid și a oamenilor lui. Și iată că s-a produs tragedia — uciderea de către somalezi a 18 soldați americani la Mogadiscio, mutilarea și batjocorirea trupurilor celor morți (fotografia noastră). Se știe că după aceasta administrația Clinton a reconsiderat prezența și prestația trupelor americane în Somalia.

Acestea sunt, foarte pe scurt, datele problemei. O analiză politică a conflictului somalez n-am să fac acum. Observăm totuși că într-o țară unde un număr mare de locuitori își datorează viața comunității internaționale, milosârdiei și osârdiei atâtor oameni de treabă din zeci și zeci de țări — mulți somalezi n-au murit de foame sau de boli pentru că au venit avioanele cu alimente, medicamente și îmbrăcăminte, numeroși alții au scăpat cu viață datorită trupelor străine care l-au apărut — țărâta pe străzi a cadavrelor desfigurate și despuite ale celor ce-au venit să le dea ajutor este un semn sigur de sălbăcie. Oare în ce secol o fi plutind duhul acestor profanatori? (I.D.G.).

Aviator
american
ucis
și târât
pe străzile
din
Mogadiscio.

CHINEZILOR LI SE PREGĂTEȘTE CEVA

● Deng interzice antenele parabolice

La recenta aniversare a zilei de naștere a președintelui Mao, reprezentanții ai puterii nu s-au sfiit să precizeze că întreaga strategie a lui Deng Xiaoping nu este altceva decât așezarea în cadrul actual a ideilor marelui cărmăc. Așadar, în spatele revirimentului economic chinez se ascunde corpul de idei al comunismului chinez, ce se vrea un comunism permanent și indestructibil, care se poate combina cu sistemul capitalist, păstrându-și teafără esența. Absorbit de debandada din fostul perimetru al Tra-

tatului de la Varșovia, de jocurile spectaculoase de la Moscova, de războaiele perlate din CSI și de cel contagios din fosta Iugoslavie, Occidentul a întârziat să analizeze cu profunzimea necesară ce se întâmplă în China.

Un oarecare frison, înregistrat în mai toate cancelariile semnificative, a fost, mai degrabă, de sorginte economică: dezvoltarea în marș forțat a Chinei și riscul ca ea să devină o putere economică mondială în stare să încurve, deodată, SUA, Japonia și Germania a creat, desigur, a-

larme cordiale în oficiile de sinteză. „Miracolul chinez” a fost însă perceput sub latura sa promițătoare mai mult decât devastatoare: iată, s-a afirmat în Occident, o țară anchilozată într-o ideologie desuetă își extinde liberalizarea economică, își profilează „zone libere” și adoptă capitalismul cu încetșor, dar cu mare succes. La prima vedere așa ar sta lucrurile, dacă relația lui Deng în raport cu Mao nu ar fi atât de subtilă în teribila ei tonalitate. În fond, China mănuieste dolari și resorturi capitaliste pentru a-și lamina un socia-

lism specific. E adevărat: gustul mizeriei, factorul subiectiv și deplasările violente de mentalitate pot răni o strategie politică austeră și colectivită. Dar, până una-alta, China a condusă centralizat, ținută în ham, pusă să se miște în ritmul și pe melodia comandate de partidul unic. Recentă experiență nucleară subterană, intervenită într-o perioadă când zămbetul spre Occident al Chinei atinsese proporții incredibile, ventilează sever atmosfera căldută care se instalase. Al doilea semn, având o consistență a-

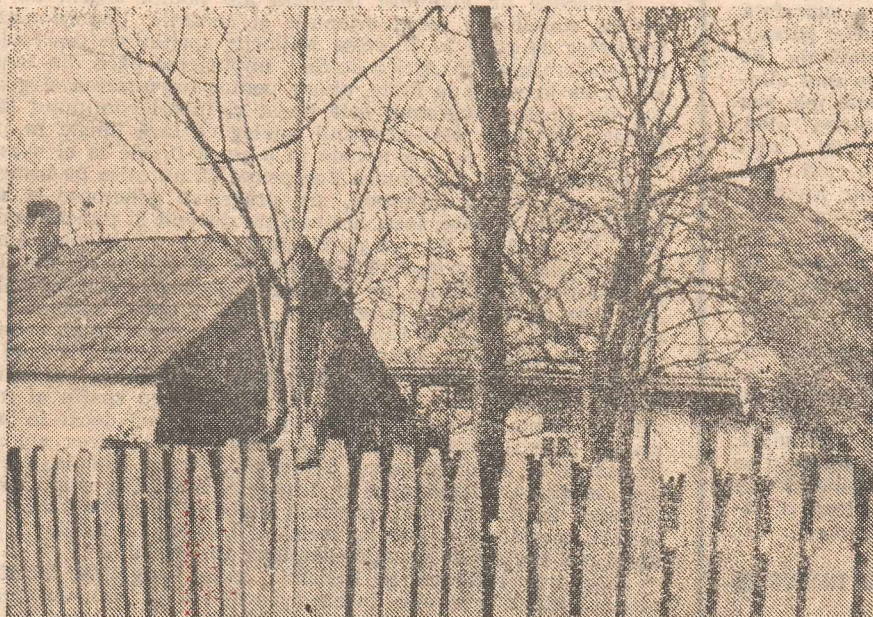
parte, este noua lege care urmează să așeze armata sub bagheta partidului. Această măsură s-a șlefuit tocmai într-un moment când generalii prinseseră gustul afacerilor, al meniurilor opulente, al saunelor, masajelor și haremurilor. Punând armata sub obroc purificator al partidului, această „deviație de tip putred, capitalist”, va fi stopată. Al treilea semn este interzicerea, pur și simplu, a antenelor parabolice, care îi puneau pe simplii cetățeni chinezi în contact video cu restul lumii. Noi am trăit o asemenea interdicție și știm unde „bătea” și de ce „bătea”.

Să fie această interdicție, precum și celelalte măsuri coercitive, semnul că frașilor noștri chinezi li se pregătește ceva?!

RADU BUDEANU ■

A fost declanșată cea mai îndrăzneată acțiune pentru remodelarea satului românesc de munte. Modele sunt zonele rurale din Austria, Elveția și Franța

● Imaginea viitoarelor sate agroturistice este deocamdată doar pe hârtie, dar detractorii proiectului există aievea

Clădiri din Bucovina și...

Pentru România, modelul austriac rămâne cel mai ispititor, date fiind și similitudinile de relief. În landurile muntoase ale Austriei, așezările rurale au devenit, aproape fără excepție, sate turistice. Clădiri, ca aceea din fotografie, adăpostesc și camere pentru oaspeți, unde aceștia beneficiază de tot confortul (apă curentă, încălzire centrală, camere de baie), dar se bucură în plus de liniște, aer curat și preparate culinare naturale.

Zone întinse din România (cu deosebire Bucovina, Maramureșul, Apusenii) oferă excelente condiții naturale turismului rural. Dar nu înclădiri ca aceea din dreapta! Programul propus de dr. Rey prevede o nouă arhitectură a „Gasthaus”-ului românesc, precum și școlarizarea gazdelor spre a deveni hotelieri experimentați.

...un „Gasthaus” austriac.

Simpozionul internațional „Carpații României în evoluție. Metode, inițiative, mijloace, etape în dezvoltarea montană”, desfășurat sub egida Ministerului Agriculturii și Alimentației, la Vatra Dornei, în perioada 27-28 octombrie, s-a dorit a fi momentul de prezentare a rezultatelor concrete, a inițiativelor demarate, de reactivare a acțiunilor menite să stimuleze dezvoltarea economico-socială regională. În experiența țărilor dezvoltate: Austria, Elveția, Franța. Participarea a în trecut cele mai optimiste așteptări ale gazdelor, peste două sute de specialiști francezi, elvețieni, austrieci, ucrainieni și, nu în ultimul rând, români. Primăria a oferit trei dintre cele mai elegante săli, iar lucrările se traduceau simultan în franceză, engleză și română.

Simpozionul s-a dovedit a fi „câmpul” unor furtunoase confruntări în planul concepțiilor și al argumentelor. Una dintre acestea, „întrupată” deja, a fost opera colaborării româno-franceze, păstorită tocmai de dl dr. Rey: „experimentul montan Dorna”. „Părintele” proiectului l-a susținut atât de bine argumentat și cu atâta aplomb, încât a cucerit întreaga asistență, oferindu-i șansa de a-i prezenta „pe viu” un vis aproape împlinit. Ideea esențială este că, pentru a salva civilizația montană, experiențele trebuie canalizate spre puncte-pilot bine susținute tehnico-financiar, abordarea problemei la scară generală fiind o utopie. Un astfel de punct-pilot este Tara Dornelor. Întreg eșafodajul construit de dl dr. Rey pornea de la poziția geografică a zonei ce-i conferă calitatea de zonă defavorizată natural gradul I, izolată, foarte expusă sărăciei în perspectivă. Am aflat că, aici, iarna ține 7,5 luni, că temperatura medie anuală este de 3,7-4,7 grade, iar umiditatea relativă are valoarea 89,7 la sută, că distanța până la cea mai apropiată bază de aprovizionare cu cereale este de 400 km, ceea ce face ca prețul acestor-

ra să se dubleze. Am aflat, cu stupeoare, că există mulți, foarte mulți săraci, că bătrâni singuri, în vârf de munte, trăiesc într-o mizerie greu de descris și că există pericolul ca, din cauza aceleiași cumplită sărăcii, copiii muntenilor să renunțe, definitiv, la școală. „Experimentul Dorna” a căpătat, în asemenea condiții, pondere și valoare. În viziunea dlui dr. Rey, cheia succesului o reprezintă pregătirea

periență, prin trimiterea țăranilor și specialiștilor la stații de pregătire în Franța, Austria și S.U.A. Experimentul implică câteva acțiuni esențiale: refacerea rasei de taurine Pinzgau, modernizarea grajdurilor (rămase, ca dotare, igienă, întreținere la nivelul anilor '20), ameliorarea producției vegetale, cercetări agromontane și, deloc de neglijat, dezvoltarea agro-

sectii comunale ale „Fabricii de Brânzeturi Dorna” date în locație de gestiune) și prima formă de asociere a mocanilor, din întreaga lor istorie de răzeși, Federația Agricultorilor Montani Dorna.

Din lumea „viselor” dlui dr. Rey, ne-a adus pe pământ dușul rece administrat de dl Dumitru Dumitru, cercetător la Institutul de Economie

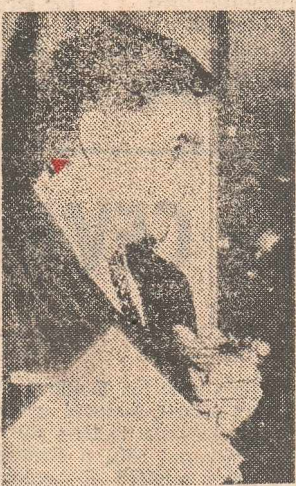
derea prea mare în sprijinul financiar național și extern, care, după a sa opinie, nu va veni nicicând; secundo, greșeala esențială săvârșită în perceperea realității; căci zona rurală nu înseamnă zonă agrară, că muntele nu este în pericol de depopulare și că peste 60 la sută dintre țărani sunt ocupați în... industrie și servicii. Argumentarea a fost forte: date statistice, analize economice, iar soluția propusă privatizarea, parteneriatul cu capitalul extern. „Alocuțiunea” s-a încheiat într-o notă sumbră referitoare la... conceptul domniei sale despre „corupția sans frontiers” (la cine anume s-o fi referit?), dar și într-o cheie optimistă, montanologii primind ferme asigurări că de ale lor specifice probleme, se vor ocupa, în continuare... Academia Română, împreună cu cea din Bordeaux!

În „scandalul” iscat de drepturile la replică, de revelațiile furtunoase la microfon și de plecările intempestive, s-au „pierdut” discursurile „cuminți”, așezate ale celorlalte personalități invitate; dl Günther Mündrich, reprezentant al C.E.E. (ce ne-a oferit un încurajator mesaj din partea dnei Catherine Lalumière), dl prof. Pierre Campagne, „partea franceză” a operațiunii „CIFIDECE” (un discurs monoton, prea teoretic, deci, puțin... plictisitor), dl dr. Eugen Buciuman (de partea dlui Rey), mulți alți specialiști participanți la operațiunea sus-numită, precum și, din partea gazdelor: dl Petru Țăranu, primarul orașului, dl Ioan Băncescu, prefectul județului Suceava, IPS Pimen, arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților și alții (pe care îi rugăm să ne ierte omisiunea neintenționată). Mediator a fost dl Gh. Antohi, ministru secretar de stat la M.A.A.

Simpozionul s-a încheiat. Acum începe adevărata confruntare cu mentalitățile, obișnuința, realitatea...

BRINDUȘA NICOLAE ■

Cine este doctorul Radu Rey

Problematika montană a fost, vreme de patru decenii, victima unei crase lipse de înțelegere și preocupare din partea autorităților decizionale, ceea ce a însemnat un continuu proces de degradare și pauperizare a zonelor rurale riverane Carpaților. Totuși, a existat un om, un vizionar, care a înțeles și s-a zbatut, vreme de douăzeci de ani, să oprească tăvălugul dezastrului: dr. Radu Rey. Acest generos bucovinean, de profesie medic veterinar, specialist în studiul civilizației montane, a luptat să convingă autoritățile despre necesitatea reorganizării radicale a satului românesc. Concepția sa, convingerile, principiile le-a prezentat în cele două volume publicate în plină „epocă de aur” și intitulate: „Viitor în Carpați” și „Civilizație montană”. Imaginea satului modern, cu nimic mai prejos decât cele tiroleze sau „jura”-lee, „dotat” cu agricultură și turism de înaltă clasă, a făcut impresie, a stârnit valuri de... promisiuni. Chiar „geniul Carpaților” s-a simțit atras de proiectele dlui dr. Rey. Dar, ca de obicei, totul a fost îngropat la acest nivel. După eșecuri repetate, deziluzii și piedici insurmontabile, acțiunea a fost abandonată.

Dr. Rey nu este însă omul care să renunțe definitiv la zbaterile de o viață, astfel că, după Revoluție, a reluat și demarat ideea în chip spectaculos. De această dată, dr. Rey s-a „aliat” cu specialiști francezi de la Institutul Agronomic Mediteranean din Montpellier, pornind, anul trecut, operațiunea „CIFIDECE”, adică Centrul Internațional de Formare și Inovație de Dezvoltare în Carpați. Aceeași idee, „veche” de aproape douăzeci de ani, de salvare a civilizației montane, de relansare a satului românesc, a stârnit un amplu ecou pe plan internațional, organizații guvernamentale și neguvernamentale implicându-se, la „Propriu”, în susținerea proiectului. Autoritățile actuale păstrează distanța... regulamentară, nu se implică, dar nici nu refuză, manifestă „bunăvoință”, dar oferă doar un... deget. Și totuși, acțiunea se află în plină desfășurare, iar rezultatele momentane sunt pe seama eforturilor „artizanilor”.

rea, formarea și instruirea agricultorilor și specialiștilor, așa încât, a luat naștere Grupul Școlar Agricol Montan „Dorna Candrenilor” cu clase de: gimnaziu, liceu, profesională, post-liceală de agroturism și se află în plin avânt operațiunea „CIFIDECE” adică au loc schimburi de ex-

turismului, ca element civilizator și fixator de populație (în cursul vizitei efectuate în comuna-test Panăci, am vizitat microhotelul-pensiune al țăranului Aurel Ungureanu, o veritabilă bijuterie rustică). Tot ca rezultate ale experimentării au apărut: primele brânzării particulare (fostele

Agrară al Academiei Române, principalul generator de... tensiuni și disensiuni. Totul a început în trombă, prin „desființarea” mesajului președintelui Iliescu, acuzat de naivitate și lipsă de realism. A urmat dl dr. Rey, categorisit drept neserios, principalele sale vini fiind: primo, incre-

Depozitul de comuniști

• Se fac slujbe și se citesc sloganuri
staliniste • Lumea se calcă în picioare

La crematoriul uman „Cenușa”, singurul până acum în România, se află scris „cu litere de aur” pe o placă de marmură, încadrată de catifea roșie: „Glorie eternă eroilor și martirilor care s-au jertfit în lupta contra exploatarei capitaliste și a imperialismului”.

„Acțiunea” se petrece LA PATRU ANI DE LA REVO. LUTIE! Sala de ceremonii a crematoriului este țesută de urne din marmură, pe care s-a inscripționat titlatura de „erou” sau „vechi activist”.

Cenușa roșie

Alături de „gloria” foștilor activiști ori securiști se află o altă placă de marmură în memoria necunoscuților timișoreni arși la revoluție. Domnul Pompei Popescu, directorul Direcției grădinilor publice, având în subordine administrația cimitirelor, parcurile și grădina zoologică, nu știa că placa dedicată comuniștilor este tot acolo... „O să mă interesez și va fi dată jos. Problema urnelor, cu cenușa foștilor comuniști, este foarte delicată... Pentru întreținerea urnelor, familiile celor decedați trebuie să plătească 1000 lei pe an, dar majoritatea urnelor foștilor comuniști au fost, pur și simplu, abandonate. Nici un membru din familie nu s-a mai interesat de ani de zile și nu a plătit taxe-

le. Noul regulament al cimitirelor prevede că neplata taxei, timp de trei ani, atrage depozitarea urnei în depozitul din Vitan-Bârzești, acolo rămânând pe vecie. Eu vreau ca până la 31 decembrie să scot urnele foștilor comuniști din sala de ceremonii a crematoriului. Sunt hotărât să fac asta, oricâte obstacole voi întâmpina! Nu de puține ori au avut loc altercații în incinta crematoriului, în problema urnelor foștilor comuniști, între persoane cu vederi politice diferite. Au fost șterse de pe urne însemnele comuniste, cum ar fi secera și ciocanul, în locul ei punându-se crucea!”

A fi sau a nu fi crematoriu

Normal este ca urnele să fie păstrate în columbare sau rastele — nișe pentru depozitarea urnelor — nicidecum în sala de ceremonii a crematoriului. Comuniștii n-au vrut să stea în depozit! În sala de ceremonii se face slujba religioasă, înaintea incinerării. De cele mai multe ori slujbele se țin în aglomerație, pentru că rudele decedatului n-au unde să stea, din cauza urnelor, așezate unele peste altele, ocupând peste jumătate din

spațiul sălii. Cineva comentează: „Bine că a venit revoluția. Altfel, crematoriul se transforma în depozit pentru comuniști!”

În Consiliul Europei am intrat, dar pe comuniști nu i-am uitat. La urma urmei, cui aparține crematoriul: cultului de sorginte comunistă, care preferă să ardă mortul, decât să-l pună o cruce la cap, sau românului creștin, care făcea mormânt chiar și celui mort peste mări și țări, numai ca să aibă unde să-l plângă?!

DAN GHEORGHE ■
Fotografii de ELENA GHERA ■

Sala de ceremonii țesută de urnele foștilor activiști comuniști

Un păcătos a mărturisit pe patul de moarte

„Am primit ordin să dau foc bisericii ortodoxe din Vatra Dornei”

— Cum se face că la Vatra Dornel nu există o biserică ortodoxă?

— Istoria este veche și tristă, foarte tristă, ne mărturisește preotul Mihai Valica. În anul 1954, într-o zi de joi, la ora 12, s-a incendiat unica biserică ortodoxă existentă. A fost cea mai reușită înscenare împotriva unui astfel de așezământ. Lăcașul construit exclusiv din lemn, „împiedica” tocmai calea ferată. Preotul, un om dărz, curajos, s-a opus categoric mutării ei. Cu o zi înainte, un credincios (am avut ocazia să-l spovedesc pe patul de moarte), nu dau nume, ferească Dumnezeu, a primit ordin să ungă exteriorul bisericii cu o substanță ignifugă. Din păcate, pentru noi, acea substanță favoriza arderea. Apoi, unui mecanic de locomotivă i s-a spus să tragă tare semnalul când va ajunge în dreptul bisericii... Scănteia declanșată a incendiat biserica, ce a ars, de sus în jos, într-o oră, ca o cutie de chibrituri. Socot că, este necesar ca și credincioșii să știe că, la înmormântarea aceluia mecanic, decedați în chinuri groaznice, a avut loc un semn ceresc: în acea frumoasă zi l-am scos din casă, pe la 11 fără un sfert, și în cinci-șase minute, cerul s-a acoperit de nori, a început o ploaie torențială și, cam la zece metri de noi, a trăsnet într-

un stâlp de telegraf. Este drept, Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Aceste lucruri le voi menționa, tot fără nume, în „Istoria Catedralei” la care lucrez, în prezent.

— De ce v-ați hotărât să amplasați noua catedrală în parc?

— Acest parc, cu ale sale 50 ha, a aparținut, vreme de 250 ani, bisericii. Cu mare greutate am reușit să obținem și noi această palmă de loc, căci s-au găsit mulți care să se opună... Comunitatea evreiască, câțiva foști activiști de partid, Comisia pentru Monumentele Naturii... Pasămite, distrugem rezervația naturală. Nu este adevărat. Nu am efectuat defrișări, ne-am înscris de-a lungul unei alei și am tăiat doar 11 arini obișnuite, fără valoare de patrimoniu. Deși aveam locul intabulat, un simplu telefon a oprit lucrarea. Dl prefect de atunci, Cataragiu (1991), a adus Poliția și Armata, să ne oprească. Vreau să vă relatez că, în spaimele, emoțiile mele de atunci, am avut un vis care mi-a redat încrederea, speranțele, forța morală necesare. Se făcea că era o cruce mare, dintr-un brad cojit, și în mijlocul ei, în inima ei, sta scris: „Iisus Hristos învinge”.

— Când au demarat lucră.

rile? Cum va arăta Catedrala?

— Lucrările au demarat în noiembrie '91 și sperăm să le finalizăm spre sfârșitul anului '94. Ea este o copie, la o scară mai mică, a Catedralei „Sfânta Treime” din Timișoara. Cu mândrie vă spun că fondurile sunt exclusiv din donațiile credincioșilor, care ne îmbărbătează cu evlavie și cu munca lor stăruitoare. Mergem din parohie în parohie și, practic, cerșim, dar noi nu ne rușinăm. Mai bine o construim din „pușinul văduvei” decât din „prisosul celor mulți”. Are valoare mai mare astfel. De la Departamentul Cultelor am primit 500.000 lei ce valorează cam 13 mc beton... De la „Sportul C.F.R.” am luat niște agregate, în rest, ne zănuim zi de zi. Ce este important, este că noi o construim prin secția de prestări servicii „Christiana”. Evident, orice profit realizat în această secție noi îl donăm săracilor sau îl investim în acte de cultură. La noi, în oraș, o catagrafie întocmită de mine în '91, arăta că există 1961 de oameni ce trăiesc într-o cruntă sărăcie, deci cam 10% din populația orașului! Pentru ei și pentru credincioșii biserica noastră se va vădi cu adevărat lucrătoare și nu doar una a vorbelor.

BRANDUȘA NICOLAE ■

ASASINUL DATORA VICTIMEI 21.000 LEI ȘI 150 DE DOLARI

Cu câteva luni în urmă, poliția a fost anunțată că în pădurea Noroieni, din apropierea orașului Satu Mare, a fost găsit cadavrul unei fete. Victima, de aproximativ 22 de ani, prezenta o plagă adâncă deschisă. Cercetările au stabilit ulterior că este vorba de Tăiana E-leonora Grosu — studentă, având domiciliul în orașul Cluj-Napoca.

Poliția a constatat surprinzător că mobilul crimei nu fusese nici jaful, nici violul. Tânăra avea lăntșorul de aur prins la gât.

Cine este făptașul și ce l-a condus spre gestul abominabil?

Din aproape în aproape, organele de anchetă au izbutit să identifice criminalul în persoana numitului Marcel Mareș, student la Cluj la Facultatea de electrotehnică. Acesta datora colegei sale suma de 21.000 lei și 150 de dolari.

Ideea asasinatului s-a născut deci din neputința datornicului de a achita suma împrumutată. De necrezut, dar adevărat. Este vorba de o crimă premeditată. În ziua fatidică, Marcel Mareș și-a invitat colega, propunându-i să facă împreună o plimbare cu mașina în împrejurimile orașului Satu Mare. Iată poziția criminalului:

„I-am propus să ne plimbăm prin pădure. Atunci, deodată, m-a cuprins o furie orbă și m-am repezit din spate și am cuprins-o cu ambele mâini de gât și am strâns-o cu putere — nu știu cât a durat, dar, lăsând-o, am simțit cum cade jos. Nu știam că a murit. Am fugit la mașină unde aveam un cuțit mare — l-am luat fiind hotărât să o ucid. În fugă am

mers la ea (firește cu cuțitul în mână), am prins-o de păr și i-am ridicat capul, i-am aplicat o tăietură de jos în sus la nivelul gâtului în diagonală spre ceafă. În câteva clipe am auzit un horcăit după care i-am lăsat capul să cadă”.

În aceeași zi, monstrul a mai avut tăria să se plimbe prin Satu Mare în compania unui prieten, iar apoi să plece la Cluj și să facă o vizită chiar părinților fetei.

Cazul dovedește din nou că ucigașii cei mai fioroși sunt persoane investite cu rațiune, calm și prezență de spirit.

PETRE LEȘIU ■

DOCTORUL C.

Sub acest pseudonim se ascunde un bărbat de mare erudiție, cu vaste cunoștințe de astrologie, matematică, numerologie și bancă de date interdisciplinară. În dialog cu computerul cosmic, el este capabil de premoniții uluitoare. În banca sa de date se găsesc răspunsuri și soluții la întrebările cele ale vieții dumneavoastră

COSMA EUGEN - Jibou

Tabloul personalității: „Fire nehotărâtă, aplicată prea mult asupra detaliului, prea conștiincioasă. Succes material mediocr. În general simț artistic dezvoltat. Ziua de naștere dominată de Saturn, zis și Cronos, care vă obligă să finalizați orice începeți, chiar dacă demersul respectiv este lipsit de valoare reală. Domeniul finanțelor este cel în care vă descurcați cel mai bine. Sunteți mereu îngrijorat și de aceea vi se recomandă să cultivați optimismul, să evitați evadarea cvasipermanentă în trecut. Tendințele pozitive trebuie activate în contrapondere cu emoțiile puternice, cărora vă expuneți tocmai pentru a reuși o stabilitate a acțiunilor și comportamentului. Artă, muzică, mai ales publicitatea, călătoriile, diplomația sunt domenii care vă atrag.

Cine sunteți? „MISTER” — Sub influența lui Saturn, personalitatea dv. reprezintă cunoașterea lumii și reflecția. Aveți spirit de sinteză, posedată o inteligență universală, o excepțională intuiție, o imaginație creatoare — toate vă pot purta către reușită. Introvers, vorbiți puțin, nu vă dați pe mâna nimănui, iubiți singurătatea; spirit profund critic, detestând mediocritatea și vulgaritatea. Planați. Puteți deveni boem, dar trăind în afara lumii, în „Turul dv. de fildeș”, puteți deveni mistic, cu pericolul de a cădea în exces, ducând la pesimism, egoism, deci fiind un singuratic apăsător periculos de a fi sălbatic. Disprețul pentru lumea înconjurătoare poate duce la ratarea vieții. Puteți reuși indiferent în ce domeniu care cere inteligență și reflecție. Se cere diplomatie.

Drumul în viață va fi lung și umblat. Aici va trebui să fiți îndemânat, interesat și eficient. Soarta vă va compensa.

Sansele pe ani: 1994 — Consum excesiv de energie, risc de boli ale gâtului. Acest an vă aduce căsătoria (dacă este cazul). Vi se cere răbdare și diplomatie; 1995 — Tulburări sentimentale — posibilă ameliorare spectaculoasă pe plan material (moșteniri etc.), contacte în domeniu — afaceri, comerț, tehnică, finalizare proiecte majore; 1996 — An laborios, restrictiv — veți reuși uneori

Prin servicii de consulting, DOCTORUL C. vă stă la dispoziție:

CINE SUNTEȚI, CUM SUNTEȚI, CE FACEȚI CU VIAȚA DUMNEAVOASTRĂ?

La asemenea întrebări și la ORICARE ALTELE, colaboratorul nostru vă oferă soluții surprinzătoare de exacte!

- Ați ajuns într-o situație limită fără cale de ieșire? • Sunteți bolnav și căutați tratamentul salvator? • Aveți nevoie de soluții optime în perfectarea unei afaceri? • Doriți să cunoașteți anul și lunile favorabile? • Solicitați un tablou complet al personalității dumneavoastră? • Ce ați fost în viața anterioară?

prin perseverență. Profesional promovare sau diversificare activitate particulară; 1997 — Fluctuații financiare, sentimentale, o nouă activitate, progres în afaceri, călătorii; 1998 — Echilibru precar, câștiguri substanțiale, profesional, bine, consolidați familia, căsătorie sau divorț; 1999 — Călătorii, uniunile matrimoniale favorizate, viață de familie; 2000 — Conflicte profesionale mici, tulburări sentimentale, dar bani și profesional bine.

Spațiul fiind epuizat, vă rugăm a reveni.

BĂLTEANU CAROL LAURENȚIU

Având la dispoziție doar 2 pagini încercăm să vă răspundem în ordinea întrebărilor. Considerăm că plățiți unele polițe, datorate activității de lupte libere (inima mărită pare a fi în legătură cu aceasta). Relese din relatarea dv. că aveți o afecțiune la plămâni (scăderea rezistenței la efort este edificatoare), la rinichi — posibil prin umflarea picioarelor, dar și de circulație (ulcer varicos). Răceala larăși arată o slăbire generală a organismului. Se cere a vă schimba modul de viață și nu știm dacă ne va ajunge spațiul pentru a vă relata ce trebuie făcut.

Vă sugerăm să găsiți un bloenergoterapeut care vă va încălca cu energie, dar vă poate da și sfaturi foarte bune — știe unde și cum aveți un organ afectat etc, dar fiind pe vas, e greu de presupus că dispuneți de timp. În acest caz trebuie să știți că ultimele cercetări au stabilit că lauritul, vindecă răcelile. Pentru circulație, dar și în general, este bine să consumați ceal rusească (chinezească), negru sau mai bine verde. Asociat cu cătina albă (bobițele galbene se sfărâmă), măceșe, va avea efecte tonice.

Pentru bolile de inimă, plămâni, rinichi, există un tratament salvator, verificat pe mine, în urma căruia la 33 ani, am reușit în 3 luni regenerarea ficatului, vindecarea de discopatie incipientă și reumatism. Acesta se numește metoda lui Kuhne. Metoda vindecă aproape orice boală. A nu se consuma carne; evitați toxinele; alcoolul, tutunul, cafeaua etc.

Trebuie să menționez: Kuhne era acum 100 ani foarte bolnav și a descoperit singur acest tratament genial de

autoreglare, folosind băi externe cu apă. Aplicația se face într-un loc bizar pe organul genital, dar în așa fel să nu excite. Pentru a înlocui carnea se va lua polen din '93: 1—2 lingurițe dimineața, pe nemâncate, câte un pahar cu apă caldă lăsat 10 minute.

Dacă aveți analizele de rinichi bune (să nu aveți nefrite, infecții), puteți lua propolis cât o bobită de mazăre, pe zi, plus un pahar apă — stimulează sistemul imunitar, ajută la vindecare (sau tinctură de propolis 3 ori/zi — 10—30 picături). Sucuri cât mai multe, crude, din roșii, în special, și fructe (a nu se amesteca între ele legumele cu fructele) — crudități, deci, cât mai multe.

Dacă doriți descrierea exactă a metodei puteți scrie la adresa: Cornescu Mugur, str. Căpitan Andreescu nr. 109, Târgoviște, cod 0200, jud. Dâmbovița, pentru a vă trimite extrase din cartea lui Kuhne în limita banilor trimiși — minimum 4000 lei (cartea are peste 400 pagini!). Din păcate spațiul nu ne permite să vă răspundem la toate întrebările. Puteți reveni. Aștept deci la adresa indicată, metoda fiind neobișnuită, este necesar a vedea cu proprii ochi textul pentru a vă convinge și a vă hotărî.

R. D. - Bacău

În viața anterioară ați fost: bărbat născut în S.U.A. de S-E, marțea, în 775, având înclinații artistice, căutând a înfrumuseța mediul ambiant, lucrând la construcția de nave sau navigator.

Fișa lecției de viață (încă valabilă): „Simți nevoia de a dezvoltă și extinde cunoștințele psihice. Caută un profesor bun și dedică-ți din timp și energie aplicării celor învățate. Nică un efort nu este rău!”

Cine sunteți? „Puternic”. Influențat de Mercur, personalitatea dv. arată că sunteți răbdătoare, dreptă, cinstită. Iolală, se poate conta pe dv. Serioasă, iubiți viața familială, o acceptați, fi sunteți credincioasă. Conservatoare, nu acceptați idei noi înainte de a le studia îndelung. Metodică, chibzuiți întotdeauna la ceea ce trebuie să faceți, stabilind planuri detaliate. Iubiți sensibilitatea și siguranța. Nu vă subestimați — vă aduce la sărăcie și înfrângere. Este un pericol de a deveni meschină, cu o judecată rafinată —

nu uitați că simbolul ezoteric al acestei personalități este pătratul, imobilitatea, iar la japonezi cifra care-l reprezintă, simboliza moartea.

Cu o judecată lentă, aveți greutate, pentru a reuși, dar vă afirmați în domeniu ce implică: precizie, metodă, spirit de observație. Se mai poate spune că „drumul în viață” îl veți avea fără prioritate, va șerpi cu — tendințe ascendente sau descendente, schimbătoare și liniștite.

În privința sănătății: pentru a scăpa de boli, în general, vă precizăm că acumulările de energie negativă induc bolile, deci un tratament complet cu bioenergie, sau metoda Kuhne, duce la vindecare sau ameliorare, însă

trebuie să vă schimbați modul de viață — să treceți pe alimentație cu fructe, legume, sucuri crude, pâine hără, evitați toxinele — tutun, alcool, cafea, carne, (cea de pește, mai ales oceanic, puțină) pentru a vă revitaliza — inclusiv cealurile, propolis, înlocuiți zahărul cu miere etc., evitați să stați în soare (ultraviolete în exces). Pe de altă parte lucrul aproape necunoscut este tratamentul cu ajutorul unor tehnici specifice, spirituale pentru a elimina energia negativă și a atrage forța pozitivă, pentru a vă echilibra. Moliftele Sfântului Vasile (în orice situație critică), Sfântul Maslu — specific pentru boli, rugăciunile și acatistele.

Doctorul vă propune răspunsuri rapide prin taxă de urgență

Din pricina numărului extrem de mare de solicitanți, suntem constrânși ca, în cadrul spațiului disponibil, să oferim răspunsurile mult așteptate abia după luni de așteptare. De aceea, pentru cei grăbiți, colaboratorul nostru propune o taxă de urgență, pentru a primi răspunsuri în revistă, în decurs de maximum trei săptămâni, solicitantul va introduce în plic, împreună cu întrebările sale, chitanța care atestă depunerea sumei de 2 500 lei în contul „Publicațiile Flacăra” la orice unitate CEC. Contul este 407 230 110 496 BCR, sector 1, București.

Pentru răspuns privat (la domiciliu), taxa este de 5 000 lei.

Pentru firme și persoane particulare, care doresc o analiză și un răspuns detaliat privind șansele și căile de urmat, tariful este negociabil și se perfectează la redacție. Doctorul poate fi găsit în fiecare marți, între orele 11 - 14, la telefon 617.5969,

Important:

Chitanțele care nu menționează contul „Publicațiile Flacăra” nu se iau în considerare.

Nu uitați să atașați și talonul de participare.

Nu uitați să menționați pe plic „Pentru DOCTORUL C”.

TALON DE PARTICIPARE

NUME (de familie).....
PRENUME.....
NUME ÎNAINTE DE CĂSĂTORIE (dacă e cazul).....
ADRESA.....
DATA NAȘTERII: ziua.....luna.....anul.....
Nr. telefon.....
Nr. înmatriculare mașină

IMPORTANT!

Pentru fiecare persoană despre care doriți informații trebuie să trimiteți un talon separat cu cât mai multe din datele solicitate mai sus.

Un mare medic dat afară din spital

— Domnule doctor Angelescu, de ce ați plecat de la spitalul C.F.R. acum, când vă aflați la sfârșitul carierei?

— Din cauza invidiei unora și altora... Este o problemă care a apărut și în presă însă, din păcate, rezolvarea ei nu a fost cea mai fericită. Au învins alte interese decât cele ale bolnavilor, călcându-se și niște prevederi legale — eu ca fost deținut politic aveam dreptul să nu fiu pensionat așa după cum hotărâse Minis. terul Sănătății.

— Când ați fost deținut politic?

— În '49—'50, la Pitești, în perioada cea mai cruntă.

— Ce v-au pus în cărcă?

— Niște minciuni. Se chema „uneltire împotriva ordinii sociale”. Mi s-a întrerupt facultatea pe care am făcut-o după aceea în 14 ani în loc de 6; după ieșirea din închisoare am fost angajat 11 ani cadru mediu sanitar. Oricât am fost de disperat n-am în. genuncheat și am rămas în țară deși aș fi putut să plec definitiv cu ocazia congreselor internaționale la care am participat...

— Ați putea să ne explicați pe scurt care este esența invenției dvs.?

— După fel și fel de încercări de-a lungul timpului s-a ajuns în cele din urmă și la

chirurgie în acest domeniu. Metoda clasică a lui Betcoch înseamnă smulgerea varicelor; este însă atât de brutală și dă atâtea complicații în timpul și după operație încât am fost determinat să mă gândesc la altceva. Eu fac o chirurgie la vedere, pe baza unui examen complet care stabilește cu precizie unde s-a pierdut ritmul circulației. Uneori, boala poate afecta și alte organe, inima, creierul, pentru că nimic nu poate funcționa normal când sângele stagnează în cantitate mare (până la 1 litru și jumătate). După operațiile pe care le execut bolnavul poate pleca acasă în câteva ore ceea ce este fantastic atât din punct de vedere psihic cât și economic. Iar la peste 1000

de operații anual câte făceam la Spitalul C.F.R. nu am avut nici un incident.

— Iar acum care e ritmul?
— În această privință nici o schimbare... Am în jur de 6—7 operații pe zi. Dar azi de exemplu am avut opt...

— Aveți pe cineva care să continue ceea ce ați început dvs.?

— Da, am un medic basarabean din Chișinău care vrea să învețe acest procedeu românesc sută la sută...

— În strălătime e cunoscut procedeu Angelescu?

— Da, A fost trecut la capitolul „articole originale” al anuarului societății noastre de flebologie. Mi-au fost trimiși pacienți din Japonia, Is-

rael, Germania, Suedia, Canada ca să-i opereze aici, în România, și sunt mândru de asta.

— Aici, în noul cabinet, totul arată superb, nici nu se compară cu spitalele românești obișnuite...

— Da, este meritul celor care au înțeles importanța acestei specialități — flebologia. Cu ajutorul Ministerului Sănătății și al Centrului de diagnostic și tratament ambulatoriu s-a creat o secție de flebologie unică în țară și poate chiar unică pe plan internațional prin felul în care își desfășoară activitatea.

— Felicitări, domnule doctor!

ALEXANDRU ARION ■

Eczeme, depresiuni, cancere, avorturi

Ele sunt provocate și de aparatele noastre electrice

• După un studiu al Inserm-ului (Institutul Național al Sănătății și Cercetărilor Medicale), aparatul de ras, cuvertura electrică și cuptorul cu microunde ne ruinează sănătatea

• Experții spun: o expunere prelungită este foarte periculoasă

Viața noastră este în pericol dacă ne expunem îndelungat influenței aparatelor electrice.

Studiul INSERM publicat în ianuarie 1993 anunță pericolul pe care îl reprezintă asupra sănătății noastre influența câmpului magnetic generat de aeroterme, aspiratoare, televizoare, frigider, radiouri, și în general toată aparatura de uz casnic folosită timp îndelungat. Provoacă electricitatea boli incurabile, este întrebarea care neliniștește specialiștii planetei? Studiul INSERM se bazează pe o cauzistică de 140 de subiecți. În Anglia, dr. Jean Munro de la spitalul Lester din Londra și Cyril Smith de la Universitatea Salford studiază de câțiva ani alergiile provocate de electricitate. Într-adevăr pacien-

ții hipersensibili prezintă în apropierea radioului și televizoarelor diverse tulburări de la simple eczeme, la starea de comă, trecând prin stadii diverse, stări depresive, tahicardii etc. Un studiu publicat de Institutul Karalinsko din Stockholm lansează ipoteza că o expunere la doze superioare de milligauss (peste 3 mG) duce la leucemie.

Dar se știe că un aparat electric poate degaja la 3 cm de pielea obrazului 15.000 mG. Expunerea pe parcursul a câtorva minute necesare rasului, mărește uluitor doza. Pe de altă parte, dr. Jean-Louis Mercier, președintele Comisiei de sănătate și Comitetului Național de luptă împotriva liniilor de înaltă tensiune afirmă: „Utilizarea normală a acestor aparate nu prezintă nici un risc. Cine stă 24 de

ore cu uscătorul de păr în cap? Doar excesul este periculos”.

Într-un studiu publicat la Robert Laffon, Paul Brodeur trage un semnal de alarmă: în fiecare zi milioane de oameni stau în fața calculatoarelor, iar aceste ecrane au câmpuri electromagnetice egale cu cele emise de liniile de înaltă tensiune care sunt, clar, factori de declanșare a cancerelor. Studiile au arătat influența lor catastrofală asupra dezvoltării fătului. Păturile electrice și cuptoarele cu microunde produc de asemenea câmpuri magnetice. Departamentul Sănătății de Stat din New York estimează că păturile electrice provoacă avorturile spontane și le sfătuiește pe femeile însărcinate să nu le folosească.

LIANA COJOCARU ■

Deși se fac cercetări de peste 2000 de ani,

NU s-au găsit cauzele apariției migrenelor după actul sexual

Actul sexual este deseori acompaniat sau urmat de o serie de dureri de cap, dar cauza acestei afecțiuni, observată de 2000 de ani, a fost și rămâne încă o enigmă pentru oamenii de știință.

Cercetătorii din Marea Britanie au efectuat studii timp de 14 ani asupra unui lot de 26 de pacienți, dintre care 19 bărbați, pentru a ajunge la concluzia că maladia denumită „dureri de cap coitală benignă” este imprevizibilă și încă inexplicabilă, ca motiv de apariție. Afecțiunea poate surveni după sau în timpul orgasmului, putând apărea doar o singură dată în viața unui individ. Cea mai sigură concluzie desprinsă din datele oamenilor de știință este însă aceea că persoanele care suferă din cauza migrenelor sunt cu mult mai expuse acestei originale maladii decât ceilalți oameni.

O mână retezată, cusută la loc

În cursul unei intervenții chirurgicale deosebit de dificile, care a durat timp de 12 ore, unui polițist din Londra i-a fost cusută la loc mână care îl fusese tăiată în lupta cu un bandit.

Sergentul-detectiv Bob Window fusese atacat în plină stradă de un individ mascat, care purta în mână o sabie de samurai. Dintr-o singură lovitură, acesta a izbutit să-l rețene cu totul mâna polițistului, aruncându-l la câțiva metri mai încolo. Câțiva trecători, martori ai luptei, au intervenit, alungându-l pe agresor, după care au cules mâna omului, au împachetat-o într-o pungă de plastic și l-au suit pe polițist într-o mașină ducându-l la cel mai apropiat spital.

Timp de 12 ore, o echipă compusă din șase medici-chirurși, au cusut la loc vene, tendoane, nervi, artere și mușchi, reunind și oasele rupte.

Masajul e oare sănătos la locul de muncă?

• Uneori, lucrurile care par bune sunt cu adevărat bune

Un grup de medici și cercetători de la primul Institut Mondial de Vindecare prin masaj, care își are sediul în Miami, Florida, încearcă să demonstreze că un masaj la locul de muncă este cât se poate de util pentru mărirea productivității muncii.

Ei sunt pe cale să certifice faptul că scurte perioade de masaj, efectuat în pauzele de lucru, în loc să aducă un calm nefiresc, ar putea să provoace organismului o stare de alertă, asociată însă cu un sentiment de eficiență și siguranță.

Potrivit unui studiu efectuat asupra personalului dintr-un spital, persoanele cărora li se aplică timp de 20 de minute o sedință de masaj în cursul pauzei de prânz, pot rezolva mult mai bine chestiuni dificile, precum testele de aptitudini sau de îndemânare decât colegii lor.

Nu sforăiți, pericol de infarct!

Persoanele care sforăie sunt probabil fumătoare, băutoare și supraponderale, ceea ce sporește riscul îmbolnăvirii cardiace, afirmă un studiu danez, citat de REUTERS. „Obezitatea, fumatul și alcoolul cresc cu 20—30 la sută șansele de a fi sforăitor, spune săptămânalul medical, în urma analizării a 3323 bărbați între 54 și 74 ani. Cel care sforăie sunt de altfel mai puțin activi în timpul liber decât ceilalți, ceea ce i-a condus pe cercetători la concluzia că sforăitul este asociat cu factorii majori de risc cardiovascular.

M. PARVU ■

OBIECTUL	Distanța			OBIECTUL	Distanța		
	3 cm	30 cm	1 m		3 cm	30 cm	1 m
Aparat de ras 	150-15000mG	0,8-90mG	0,1mG	Prăjitor de pâine 	70-180mG	0,6-7mG	0,1mG
Aspirator 	2000-8000mG	20-200mG	0,1mG	Frigider 	5-17mG	0,1-2,5mG	0,1mG
Mixer 	600-7000mG	6-100mG	0,2-2,5mG	Calorifer electric 	—	10-35mG	—
Cuptor cu microunde 	750-2000mG	40-80mG	2,5-6mG	Telefon mobil 	—	15mG	—
Televizor în culori 	25-500mG	40-80mG	0,1mG	Pătură electrică 	—	15mG	—
Mașini de spălat 	8-500mG	1,5-30mG	0,1-1,5mG	Bec electric 	—	0,5-10mG	—
Mașini de călcat 	80-300mG	1-4mG	0,1-0,2mG	Uscător de păr 	—	0,1-7mG	—
Cafetieră electrică 	18-250mG	0,8-1,5mG	0,1mG	Aparat de radio 	—	0,6-1mG	—

În modesta sa locuință, vorbind mult despre chinurile pușcăriilor și mai ales despre politică, marea sa pasiune

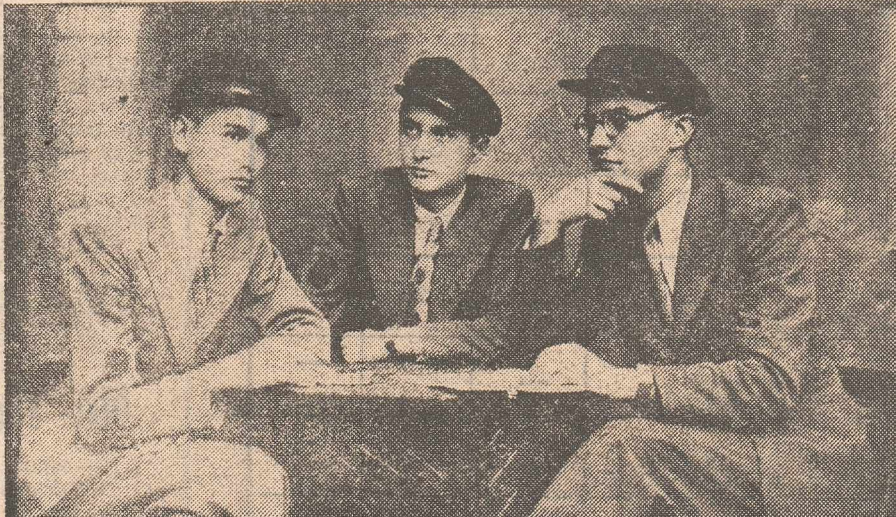
Acasă la domnul Ion Diaconescu

„MĂI, REGELE DEO – REGELE ȘI PATRIA ! Împreună cu Majestatea Sa și cu
cu Corneliu Coposu, cu prilejul vizitei Regelui de Paști. Vom reuși să-l
avem printre noi și de 1 Decembrie ?

Deportat în Bărăgan, împreună cu
părinții săi și cu dl Corneliu
Coposu

În mijloc, între doi colegi, Diaconescu Ion, unul din elevii eminenți ai
liceului Mihai Viteazul din Capitală

„AȘ PUTEA SPUNE CĂ M-AM NĂSCUT ÎN PNT!”

Președintele grupului parlamentar PNTCD-PER din Camera Deputaților locuiește destul de aproape de „locul de muncă”, pe bulevardul Dimitrie Cantemir, într-un bloc nou. Apartamentul cu trei camere este situat la etajul trei, iar dl Diaconescu l-a obținut la schimb cu apartamentul de două camere în care a locuit până în 1990.

Apartamentul este modest, mobilat, dar aranjat cu gust. Chiar dacă n-ai ști prin câte a trecut în viață dl Diaconescu, modestia interioarelor parcă te avertizează că locatarul a fost până mai ieri hăituit, că n-a avut când și cum să adune trecătoare bunuri materiale. De altfel, „nu țin la chestiile astea”, ne-a declarat foarte sincer dl deputat. „N-am adus nimic deosebit în casă pentru că nici nu prea mai am! Când am fost arestați, cei care s-au mutat în locuințele noastre au luat tot!”.

**Prima suferință din cauza
politicii: urecheat la vârsta
de opt ani**

„Aș putea spune că m-am născut în PNT! Familia mea era rudă apropiată cu familia Mihalache și în afară de asta erau foarte buni prieteni. Tata era preot, iar Mihalache învățător. În mo-

mentul când Mihalache a desfășurat steagul luptei politice, al întemeierii Partidului Țărănesc, primul care a fost alături de el au fost cei din familia noastră, astfel că părinții, unchi, rudele mele au fost printre fondatorii partidului.

Glumind puțin, dacă Ceaușescu spune că a făcut politică de la 12 sau 13 ani, eu aș putea spune că am făcut politică de la 8 ani. Primele amintiri politice, efectiv, le am de la acea vârstă. Eram în clasa a II-a primară, dar am amintiri și eram afectiv atașat această problemă. Mi-aduc aminte atunci venise la putere guvernul Avram Iancu în urma unor alegeri făcute foarte multe durtăți (țin minte și pe atunci că veniseră jandarmii să-l aresteze pe tata). Un vecin, care era țărăniș, mi-a spus: măi, când treci pe lângă învățător (învățătorul meu era avercan), să strigi «Trăiască Mihalache!». Și așa am făcut! Bineînțeles că m-am prins și m-a urecheat! Era clar: tot mai fuseseră alegerile, el era avercan și eu îi strigam «Trăiască Mihalache!». Deci asta a fost primul «marș», prima suferință pe linie politică!

Așa că din copilărie m-am trezit în această ambianță, în această atmosferă. Am devenit țărăniș dintr-o stare afectivă, apoi a venit conștiința politică. Să știți că și-n politică cea mai trainică legătură este cea afectivă, m-am convins! Am văzut că valoarea afectivului este atât de mare, că atunci când am dat iarăși viață partidului, care au venit sub drapel și pe care văd că orice s-ar întâmpla nu pleacă de acolo care au fost cândva țărăniști. Lupta și suferința îndurată împreună ne-au legat! Ei nu comentează atât doctrina, programul, cât se lăsa de această luptă dusă împreună! Acela, partidul nostru, dintre toți s-a bucurat de acest capital moral, de acest trecut! Deși avem un handicap de care noi ne dăm seama — o conștiință bătrână — totuși, cred că ne menținem cam pe locul întâi în opoziție față de majoritatea actuală, datorită acestui capital moral, acestui trecut al nostru! Eu permanenț bat moneda asta și cer să nu se piardă acest capital, pentru că este foarte valoros!”

„Ne-au înfometat.

O foamete cumplită!”

S-a strigat și s-a imputat atât mult conducerii PNTCD, de către majoritatea tembelizată, că „n-ai mai cat salam cu soia” (printre alte im-

Am fost condamnat la 15 ani, din care am făcut... 17!!!

Ultimii doi ani l-am petrecut cu domnul Coposu, ca deportat în ăgan. A fost o pușcărie îngrozitoare! Jumătate din anii de pușcărie am petrecut singur în celulă, sau la zarcă! Când am ajuns prima dată în pușcărie, prin primăvara lui '48, încă mai erau afișate programul și drepturile deținutilor, în care se scria că deținutul are dreptul la un vorbitor pe săptămână și o scrisoare pe lună! În orice pușcărie din lume deținutul începe cu un regim mai sever pentru ca treptat, până la sfârșitul deținerii, situația lui să se îmbunătățească! La ăștia era invers: am început puțin mai ușor (foarte scurt timp), pentru că era reminiscența regelui burghez, ca să se ajungă la cea mai cumplită teroare!

Atunci nici acum nu știu dacă să-ți dau sau nu! Bineînțeles, nici din vremea mea n-a mâncat cu noi, cu „Bos-salam” cu soia (a mâncat Iliescu dragă poporule!)!

Am parte din conducerea pe tineretului țărănist. În iunie 1947. Motivul — desfășurarea activității politice interzise. La acea vreme, în perioada anchetelor, nu se bătea. Dar ne-au înfometat! O cumplită, îți dădea mâncare să mai miști puțin! Această vreme a fost groaznică, a fost o mare calamitate! Și bătaia era înăuntru, dar te bătea o zi, apoi două-trei zile poate nu te mai bătea, dar din durere! Dar foame îți mânent! Au fost ani de zile în care nu puteam ridica de jos de pământ. Până la moartea lui Stalin, cel mai mare se ținea cont de nimic, se omora fără probleme! După moartea lui Stalin, regimul a excelat în a face, că foame era tot timp.

Îzbunare nu trebuie

„Iste, noi suntem noi”

Am fost arestat aveam treizeci de ani, am necășătorit! Avusesem un viitor, dar am ezitat, deoarece nu voiam să fi arestat, știam că va fi o viață familială normală, cu copii, cu soție. Așa a fost să fie! Cu aceste probleme și altora! Îmi ziceam, că regimul n-o să dureze prea mult, că după ce voi fi eliberat voi fi în familie ca la mine. Așa că a trebuit să mă căsătoresc după ce am ieșit din pușcărie spre cincizeci de ani! În vremea asta n-am mai avut copii, m-a mâhnit mult, visam să am o viață familială normală, cu copii. Așa a fost să fie! Cu aceste probleme și altora! Îmi ziceam, că regimul n-o să dureze prea mult, că după ce voi fi eliberat voi fi în familie ca la mine. Așa că a trebuit să mă căsătoresc după ce am ieșit din pușcărie spre cincizeci de ani! În vremea asta n-am mai avut copii, m-a mâhnit mult, visam să am o viață familială normală, cu copii.

„Iste, noi suntem noi”

Am spus să mă orientez în întreprinderi mici. Am ajuns inginer la ascensoare

absolvit liceul „Mihai Viteazul” din București, după care, spre dezamăgire, am fost profesor de fizică, care nu voia să urmeze o facultate una-

nistă, m-am înscris în 1936 la Politehnică, la facultatea de electromecanică, pe care am terminat-o în 1942. După 23 august 1944 până la epurare am lucrat în Ministerul Economiei Naționale. După 1964, când mi-au dat drumul din pușcărie, am văzut că era avantajul că terminasem ingineria: comunistii nu-i încadrau pe profesori, pe juriști, pe ofițeri. Dar pe ingineri, pe medici îi acceptau, aveau un fel de stimă pentru meseriile astea pozitive. Deci am început să depun cereri pe la diverse fabrici, dar nici nu voiau să audă. Mi s-a spus clar să mă orientez spre întreprinderi mici, de mică importanță, unde nu sunt secrete de stat. Tot căutând, mă duce un cunoscut la întreprinderea de întreținere și reparații ascensoare București și m-au primit acolo, ca inginer simplu. M-am simțit bine acolo, eu fiind un om social și comod. Am mai încercat de vreo două ori să „migrez”, dar când aflau că am 17 ani de pușcărie, nici nu voiau să stea de vorbă cu mine. Așa că am rămas acolo, am devenit inginer principal și, după puțin timp, mi s-a dat

Mâncarea cea mai bună — cea gătită de mama!

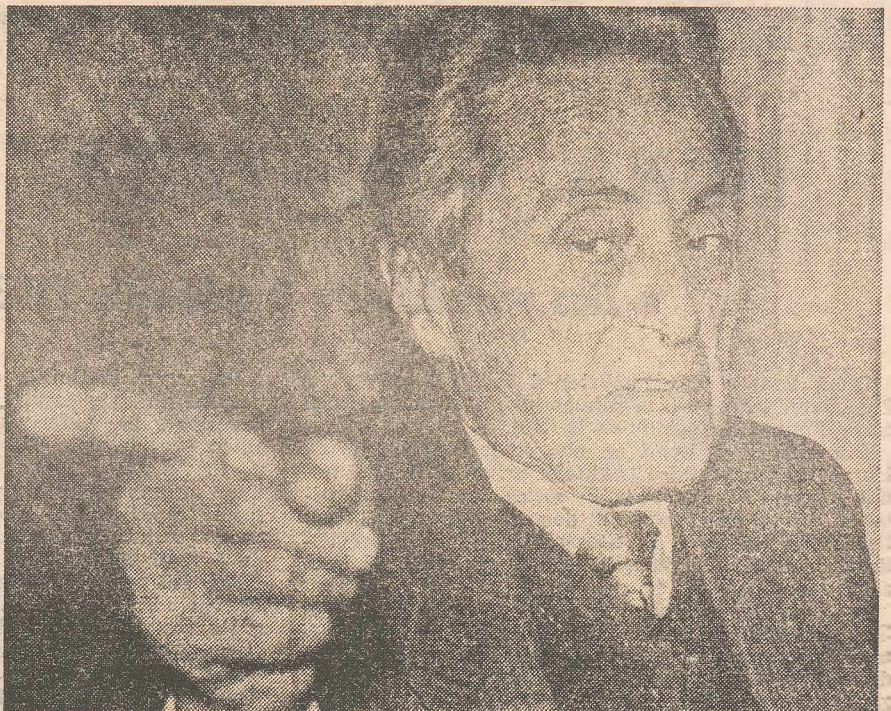
„Îmi plac mai mult lactatele, ouăle, salatele, carnea mai puțin. Veți zice că acum, la bătrânețe, am gusturile astea, dar vă spun că și-n tinerețe am fost cumpătat, n-am fost un gurmând și nici pretentios la mâncare. Rețin un fel de mâncare pe care îl făcea mama, la noi la Câmpulung, îl zicea unt cu mămăligă: se făcea o pastă din ouă fierte, unt, brânză, urdă. Se puneau mămăligă într-un castron, apoi pasta aceea și peste ea încă un strat de mămăligă și se bagă la cuptor! Era nemăpomenit de gustos! De asemenea, țin minte gustul excelent al creștelor de caramel făcute de mama! În pușcărie, îmi veneau în minte imaginile mâncărilor de acasă! De băut, am preferat totdeauna vinul — soiul „bun” și țuica! Dar nu m-am omorât nici cu băutura!”

să conduc atelierul de proiectare, dar fără să am titlul respectiv, sau leafă corespunzătoare. M-am pensionat în 1980. Și rămân cu impresia că acolo m-am bucurat de multă simpatie din partea colegilor mei, ceea ce m-a avantajat, când securitatea a vrut să mă aresteze din nou, în perioada '72-'76, și cereau tot felul de informații și referințe! De anchetat ne-au anchetat, dar

Judecătorul îl întreabă pe Ițio: „Nu-mi spuneți, prenumele și vârsta?”
— 50 de ani, dle judecător!
— Cum 50, că din acte rezultă că al 60!
— Da, dar 10 ani am stat în pușcărie!
— Asta-i bună, dar ce, nu i-ai trăit?
— ăștia să-i trăiești dumneata, dle judecător!

De la Tribuna Parlamentului, vicepreședintele PNȚCD duce o grea luptă cu „mașina de vot”

„Dl Iliescu este credincios doar carierei sale politice, este omul puterii cu orice preț. Este inteligent, dar pune această calitate în slujba realizării personale, pentru a se menține la putere, pentru a lua puterea!”

nu le convenea să ne aresteze, pentru că era în perioada când aveau nevoie de Occident!”

Bancul deținuților politici

Glumind, dl Diaconescu ne-a spus că dânsul este mai tânăr cu 17 ani decât arată actele, ca în bancul cu Ițio la interogatoriu:

Suntem preocupați de creșterea unei noi generații

„Dacă o să zic că dl Coposu este cel mai valoros om politic al nostru, poate o să spună cineva că o fac din obligație, dar nu este așa! De la alte partide, l-am privit cu simpatie pe Adrian Severin! Nu-i împărtășesc părerile politice, dar îmi place cum se comportă! Apoi, dacă vreți să mă credeți, l-am ascultat de câteva ori cu interes pe dl Mohora care mi s-a părut organizat în vederile pe care le are! Dar, repet, aceste aprecieri, natural, nu au nici o conotație politică!”

La PNȚCD, noi suntem preocupați în cel mai înalt grad de creșterea unei noi generații, căreia să-i predăm ștafeta! Fără să fac o clasificare, îi avem pentru viitor pe Ciomara, Oprea, Dudu Ionescu, Cristea, Mureșan, Lepsa. Sunt bine cotați, dar mai avem și alții, care din întâmplare nu sunt în Parlament, cum este Ulm Spineanu! Dar va veni momentul să facem o ierarhizare a lor și să-i promovăm, deoarece nu vrem să ajungem la o situație care ne repugnă, aceea ca generația tânără să dea cu umărul, să împingă ca să-și facă loc! Politica noastră, a bătrânilor, este ca noi să le întindem mâna, să-i aducem în frunte, în locul nostru!”

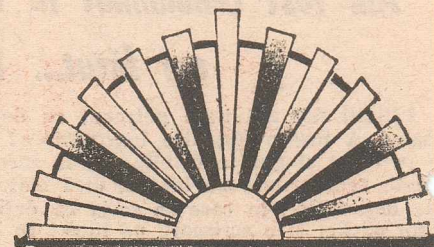
MARIAN GHITEANU
Fotografii de FLORIN IONIȚA

Un moment de mare emoție pentru dl Diaconescu — devine bunicul și este ridicat în memoria lui Ion Mihalache, marele său înaintaș, în preajma căruia a prins gustul politicii încă din copilărie

BUNĂ DIMINEAȚA, ROMÂNIA!

• Ziua privatizării • 2 noiembrie 1993 — Cluj Napoca

După Brașov (8 octombrie) și Iași (22 octombrie) Ziua Privatizării și-a continuat lungul drum al nopții către dimineață, oprindu-se la Cluj.

Întâlnirea a prilejuit un nou contact și schimb de idei și informații între trucidorii privatizării, am numit patronii și directorii de societăți cu capital privat și diriguitorii procesului de restructurare și privatizare din România, în această poziție fiind serviciile specializate ale puterii: legislativă, executivă, prezidențială și locală.

Asistența a fost onorată de prezența Excelenței Sale Sir John R. Davis Jr., ambasadorul Statelor Unite la București, explicabilă prin faptul că „Bună dimineață, România” este un program finanțat de Agenția Americană pentru Dezvoltarea Internațională (USAID) cum și prin dorința acestuia de a anunța personal celor prezenți promulgarea de către președintele Clinton a Tratatului comercial bilateral româno-american. „Avem clauza, avem și două noi aparate de zbor Boeing 737 și mai ales românii au spiritul de întreprinzător necesar ca să putem spera că facem pași spre o viață mai bună”, aprecia susținutul.

Întâlnirea a provocat un interes deosebit, Sala Mare de conferințe a Primăriei Cluj fiind neîncăpătoare. Scopul întâlnirii a fost evidențierea problemelor care apar în diferite faze de privatizare ca și în evoluția ulterioară a societăților integral privatizate și încercarea fie de a sintetiza propuneri vizând activitatea legislativului și a executivului, legată de restructurare și privatizare, fie de a oferi o busolă pentru acest drum pe care mulți curajoși din numeroasa asistență au apucat.

De aceea, întâlnirea a polarizat numeroase personalități politice, factori de răspundere din ierarhiile superioare ale puterii precum: Mișu Negrițoiu, consilier prezidențial, Viorel Ardelean, șeful Comisiei de Privatizare din Senatul României, reprezentanți ai unor organizații și organisme direct implicate în reforma din România, precum Fondul Proprietății de Stat, Fondul Proprietății Private, Agenția Națională de Privatizare, Agenția Română de Dezvoltare, Asociația Patronilor și Meseriașilor, Consiliul Național al Întreprinderilor Mici și Mijlocii, Camera de Comerț a României, Direcția Finanțelor Publice, Banca Națională, Bănci Comerciale etc.

Din plan local menționăm prezența președintelui Camerei de Comerț și Industrie Cluj, domnul Ioan Muntean, și a lui Gh. Funar, primarul Clujului, gazda reuniunii, reprezentanți ai Băncii Dacia Felix, numeroase cadre universitare din Facultatea de Studii Economice Cluj Napoca, Universitatea Babeș-Bolyai, Universitatea Tehnică Cluj, reprezentanți ai mass-mediei locale.

Dl. Giurgea Ioan a făcut un amplu expozu asupra potențialului economic al județului Cluj (al cincilea ca populație), cu o producție industrială (majoritar prelucrătoare) medie-lună de 36 miliarde lei și unele referiri la structura capitalului: din 13.467 societăți comerciale, 13.181 sunt cu capital privat între care 1.355 cu capital străin, cu mențiunea că 84% din activitatea firmelor private se desfășoară în comerț și servicii, reprezentând 50% din totalul acestor sfere pe activități pe județ. În ceea ce privește programul pilot, din cele 15 societăți oferite spre privatizare numai trei sunt rezolvate, alte trei sunt

în fază avansată, restul întâmpinând încă obstacole datorate lipsei de autoritate și de experiență managerială. Dl. Giurgea a opinat că principalele cauze ale încetării reformei și privatizării sunt de natură legislativă, metodologică, financiară, fiscală, vamală. De asemenea a relevat probleme de spații de producție și de corupție.

S-a evidențiat din cuvântul reprezentanților firmelor private (URSUS, Dacia Felix, ASTAR, TERAPIA, Porcelain Manufacturers, ș.a.), lipsa unei concepții unitare a reformei, lipsa unor pârghii stimulativ pe termen măcar mediu pentru investitorii români, ordonanțe guvernamentale cu un caracter prea general și a.

Din ideile expuse de dl. Mișu Negrițoiu am reținut:

- privatizarea ca principal element al reformei;
- necesitatea utilizării resurselor pentru restructurare și mai puțin pentru privatizare, adaptând oferta de privatizare la resursele de moment ale societății;
- descentralizarea procesului de privatizare prin simplificarea acestuia, de la evaluare până la transferul proprietății; evaluarea trebuie să fie privită mai mult ca o chestiune de criteriu de diferențiere între investitori;
- „Privatizarea, deja urnită, trebuie să-și creeze masă critică în economie pentru a se putea autoîntreține ca fenomen. Abia atunci vom putea atrage capital străin semnificativ” a încheiat nu foarte proaspătul consilier prezidențial și nu tocmai uitatul ministru de stat.

CALIN MARCUȘANU ■

„Cele 12 principii ale spiritului Bouygues” (IV)

• Mentalitatea de întreprinzător sau „starea de spirit Bouygues”

Voința singură nu este suficientă. În adevăr, a conduce, a se realiza în plan profesional, într-o funcție anume, a încerca obținerea unei autonomii, a te autodepăși, a lua inițiativă, toate acestea constituie polul „activ”, exteriorizat de individ. Acesta îi conferă o identitate socială, funcțională care îi permite a se pune în valoare, a-și cheltui energia, și a comunica cu cei din jur. În schimb, ei trebuie să primească tot atât cât dă. El poate obține satisfacții legate de dorințele și așteptările lui și rolul unei organizații este de a îi facilita aceste receptări. Este polul „receptiv” care devine acum cheia motivației, care stimulează și dă încredere în calea aleasă.

Orice acțiune întreprinsă trebuie să tindă către un echilibru al celor doi poli prin care se garantează că efortul depus este răsplătit.

O cartă a principiului de conviețuire într-o comunitate va conține întotdeauna acele reguli pe care majoritatea

membrilor societății le poate accepta și verifica zi de zi.

Noi suntem deci interesați în „perceperea acestor 12 premii” în urma sondajului de opinie lansat de Bouygues în perioada 1985—1988 în rândul unui eșantion relevant pentru sectorul de construcții al grupului. Gustul întrecerii, conștiința de a fi în frunte, interesul pentru client și modernismul se detașează net și caracterizează în principal „starea de spirit Bouygues”.

Urmează, îndeaproape, valorile legate de metodă, gestiune, capacitatea de adaptare și evoluția grupului.

Mai departe, încep să fie relevante în mod inconstant, valori asociate ideii de paternitate, spirit de echipă, neunoșterea valorii.

Această „radiografie” corespunde fidel reacțiilor și impresiilor înregistrate în urma diferitelor sondaje avute.

A crede într-un sistem de valori, a împărtăși o aceeași stare de spirit presupune deci ca, dincolo de discursuri, organizarea întreprinderii și compor-

tamentele ce decurg din aceasta să facă zi de zi proba acestor rezultate.

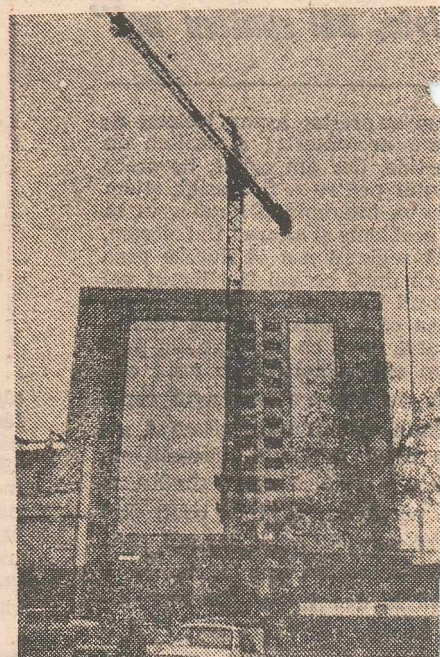
Nu se poate adera la niște idei, oricât de seducătoare, dacă realitatea nu le conferă credibilitate. Atu-și Bouygues este că șeful este el însuși promotorul sistemului său de valori. El crede cu fermitate în acest sistem și sperăm că influența spiritului Bouygues va fi cea așteptată.

Spiritul de întreprinzător, gustul de a întreprinde.

Caracterul sociologic și global al conceptului de mentalitate sau stare de spirit se diferențiază net de acela de spirit de întreprinzător. Acesta din urmă este definit cu precădere prin calități strâns legate de acțiune.

De exemplu, la Bouygues:

- a fi capabil să câștige
- a avea simțul răspunderii
- a conduce în eficacitate, a avea simțul rezultatelor
- a fi apt de a face față diverselor situații
- a fi performant
- a promova calitatea

— a fi un leader

Așa, cum spune un slogan de prișcoli: „Nevoia îl învață pe om”. Spiritul de întreprinzător este deci sumă de dispoziții personale, înnăscute sau dobândite, care fac din cel care le posedă un om dinamic, de acțiune, deschis progresului.

A întreprinde înseamnă a fi constructiv, a avea dorința de a-i aduna de a-i face să convergă și pe alții care au această convingere și pasiune.

A avea spirit de întreprinzător înseamnă de asemenea a-ți asuma riscuri, să ai spirit de aventură, să ai capacitatea de a-ți impune obiective și să-ți să aștepti.

Dar a întreprinde nu înseamnă să uzezi de un joc al aparențelor, ci să-ți servească propriei cariere și nu voii de putere. Acest drum nu duce la reușite durabile și mai devreme sau mai târziu se infundă. Din contră, care se angajează în a fi întreprinzător trebuie să-și atragă și pe alții mișcarea sa, să-și educe, să-și contamineze, dacă vreți, cu virusul spiritului de întreprinzător.

Francis Bouygues a reușit destul bine în acest dublu pariu. Creator unei culturi, a unei stări de spirit de întreprinzător, el a știut să însușească multor colaboratori acest spirit.

Traducere și adaptare MIHAI SÂNDOIU

firma de publicitate MAART'S CO srl

va ofera

sc MAART'S CO srl
B-dul DECEBAL Nr. 73 PIATRA NEAMT
(in curtea sc. MOLDOCOR ex. 3)
Tel. +40-(0)93/619576; fax 610589

sintem specializati in confectionarea de:

- etichete autoadezive,
- autocolante publicitare pentru exterior, interior si duble,
- intr-o gama variata de culori si marimi,
- servicii de publicitate radio, si ziare,
- tehoredactare casete publicitare pt. ziar
- clisee pentru zinc si ofset etc.
- invitatii nunta si alte ocazii
- un bogat sortiment de felicitari

publicitate primara pentru firma dumnevoastra

- conceptie sigla
- carti de vizita imprimate plan si relief
- foi si plicuri cu antet
- conceptie si executie etichete produs, raft
- pliante publicitare
- embleme, ecusoane, legitimatii fanioane, etc

oferta noastra

confectionam firme obisnuite si luminoase
inscriptionam camioane mari si containere

totul la cel mai inalt standard de calitate!

Miracole

SEMNUL CRUCII ÎN MIJLOCUL BUTURUGII

- **Descoperirea a fost făcută de doi muncitori din București**
- **Credincioșii vin să o vadă la biserica „Buna Vestire” de pe Calea Giulești**
- **Testările radiesteze au demonstrat că obiectul emite energie în formă de cruce**
- **S-au înregistrat și câteva cazuri de vindecare**

„Cum am despiciat buturuga, a rămas semnul crucii în mijlocul lemnului! Eu vreau să spun că nu sunt prea credincios și am vrut să mai sparg odată una din bucățile cu semnul crucii, dar când am vrut să dau, mi-a scăpat toporul din mână, că m-am și ferit să nu mă lovească la picior. Atunci m-am speriat și am zis că asta-i minunea lui Dumnezeu”. (Petru Man)

Credincioși la biserica Buna-Vestire implorând ajutor

România a devenit de puțină vreme scena unor întâmplări inexplicabile. După ce, în 1986, s-a reactivat fluxul de energie dintre vârful Omul, considerat sfânt, și un punct necunoscut din univers, pe pământul românesc au apărut nenumărate surse de energie magnetică. Acestea aparțin atât oamenilor (vindecători prin energoterapie), cât și unor obiecte, de cele mai multe ori cruci sau icoane, având câmp energetic și capabile de a vindeca, miraculos, cele mai grele boli. Un astfel de obiect a fost descoperit în data de 3 octombrie 1993. Descoperitorii sunt doi muncitori la SC „Văroret” S.A.: Man Petru și Dumitru Nicolae.

Man Petru, 49 ani, căsătorit, patru copii: „Noi tăiem lemne aici la depozit. Astea sunt lemne pentru vagoanele C.F.R., care le trebuie la restaurant sau ce mai au ei acolo-n vagon. În ziua de 3 octombrie, pe la 10 dimineața, noi tăiam lemne, că le tăiam mai mult cu toporul. Am luat o buturugă din grămadă, la întâmplare, am pus-o pe butuc și am dat o dată cu toporul. Am des-

picat-o în două și ce să vezi, am găsit semnul crucii în mijlocul lemnului! Cum am despiciat eu buturuga, a rămas semnul crucii pe amândouă bucățile despicate. Eu vreau să spun că nu sunt prea credincios și am vrut să mai sparg o dată una din bucățile cu semnul crucii și când am vrut să dau, mi-a scăpat toporul din mână, că m-am și ferit să nu mă lovească în picior. Atunci m-am speriat și am zis că asta-i minune de la Dumnezeu”. Dumitru Nicolae, 48 ani, căsătorit, doi copii: „Când am vrut să unim la loc bucățile cu semnul de la Dumnezeu pe ele, nu mai puteam să le dezlipim și trăgeam de ele cu putere până să le despărțim. Am stat cu ele vreo trei ore, le-am arătat la colegi, pe urmă am zis s-o ducem la biserică și am dus-o la cea mai apropiată: biserica „Buna Vestire”, pe Calea Giulești”.

Iată, în continuare, numele martorilor senzaționalei descoperiri, colegi de muncă: Dumitru Ion — paznic, Ionașcu Emil — șef de tură, Moraru Ion — bucătar, Adam Petre —

șef depozit. Aceștia au depus mărturie că lucrurile s-au petrecut exact așa cum au spus Man Petru și Dumitru Nicolae. În felul acesta nu se pune problema unei șarlatanii.

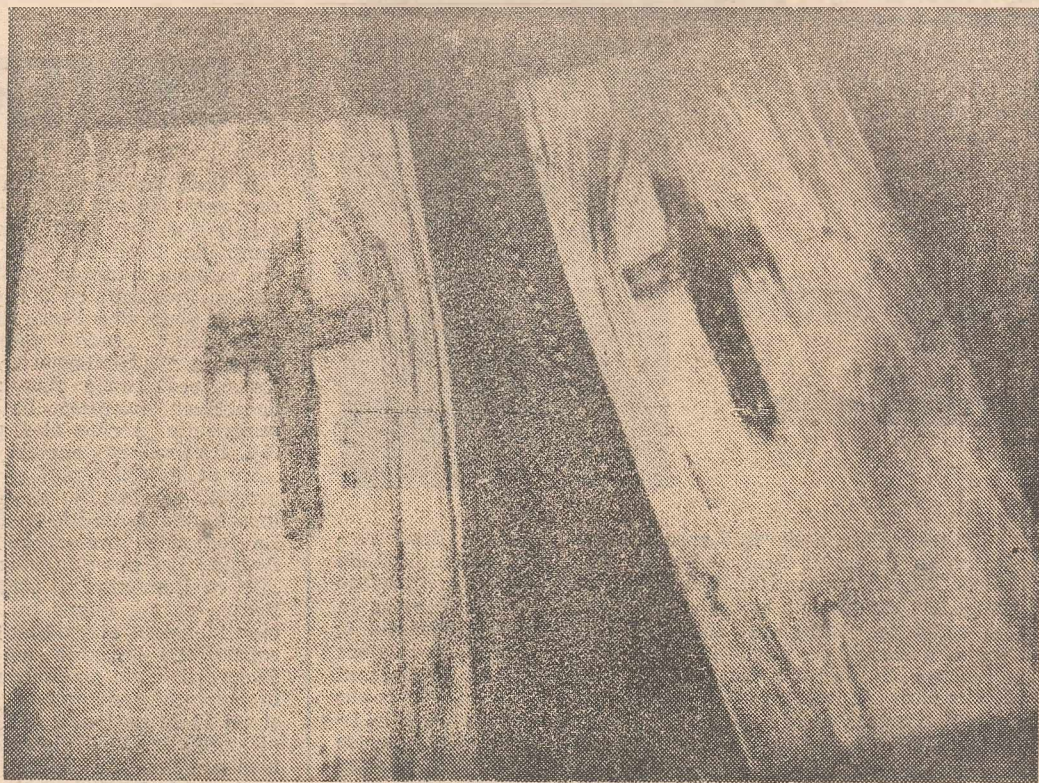
La biserica „Buna Vestire” se poate vedea minunea!

La biserica „Buna Vestire” lumea vine să vadă buturuga miraculoasă, expusă în fața altarului. De multe ori trebuie să stai la coadă, pentru a vedea minunea! Oamenii spun că buturuga plânge: este rășina care se scurge din lemn! Alții spun că văd pe Iisus răstignit pe cruce.

Lucian Gheorghe, preot la biserica „Buna Vestire”: „Din prima clipă când am văzut buturuga, am crezut în minunea de la Dumnezeu! Nu poate fi ceva contrafăcut. Nimeni nu ar putea să facă în lemn o lucrare atât de perfectă. Am expus Patriarhiei detaliile acestei descoperiri. Răspunsul a fost să nu fac publicitate acestei minuni. La început buturuga n-a fost expusă oamenilor, dar mulți au venit s-o vadă și au cerut s-o punem undeva, la vedere. Sunt și dintre aceia care se îndoiesc de minunea lui Dumnezeu și spun că e o șarlatanie! Pentru aceștia voi duce cele două bucăți din lemn de brad la Institutul de fizică nucleară de la Măgurele, pentru testare”.

Câmpul energetic este în formă de cruce

În legătură cu câmpul magnetic pe care îl posedă cele două bucăți de lemn cu semnul crucii, iată ce spune inginerul Marian Borș, radiestezist: „Cu câteva zile în urmă am măsurat câmpul energetic al crucii. Câmpul energetic este în formă de cruce. Crucea are patru câmpuri energetice unul într-altul, ceea ce arată clar că este vorba de origine divină. Numai icoanele sau alte obiecte de cult, care au fost sfințite sau au fost descoperite, ca și această buturugă, dispun de câte patru câmpuri energetice. Am măsurat acest câmp. Brațul lateral al crucii are șase metri lungime. Brațul mare depășeș-

Cei doi muncitori care au descoperit buturuga miraculoasă

te șapte metri. Asta în cazul în care bucățile de lemn sunt culcate. Dacă sunt puse în picioare, lungimea câmpului energetic se dublează. Dar oricum câmpul energetic al acestui semn de cruce este spectaculos de mare! Vreau să vă spun că eu am avut deja loc câteva cazuri de vindecări. Nu mai departe de prietenul meu, cu o cecitate pe față de mulți ani, căruia îi dispărea acest semn de la o zi la alta, după ce a văzut această cruce. Am măsurat câmpul energetic al crucii cu încă cinci colegi, radiesteziști, și de aceea pot spune că rezultatul măsurării este corect”.

Semne bune? Semne rele?

Nimeni nu a interpretat încă aceste semne. Sunt bune sau rele? Unii spun că în România va fi noul Ierusalim, că Iisus va veni în România, în a doua sa vizită pe pământ. Până una-alta românii duc o viață mizerabilă. Sunt semne pentru o viață mai bună? Dumnezeu ne trimite semne. De la guvernanți nu primim nimic, nici măcar semne!

DAN GHEORGHE
Fotografii de FLORIN IONIȚĂ

„Pericolul” galben

Principalele priorități ale tehnologiei japoneze pentru următorii 30 de ani

Seleționând aproximativ 2.800 de specialiști din diverse țări, din instituțiile și universitățile particulare și publice, Agenția de Știință și Tehnologie din Japonia a identificat principalele obiective ce se preconizează a fi atinse în următorii 30 de ani, și anul când se estimează a fi realizate:

1. Comercializarea tehnologiilor care să elimine poluarea aerului cu gaze toxice, cum ar fi oxidul de nitrogen (2003).
2. Inventarea unui computer capabil să opereze cu o viteză mai mare de 10 trilioane de

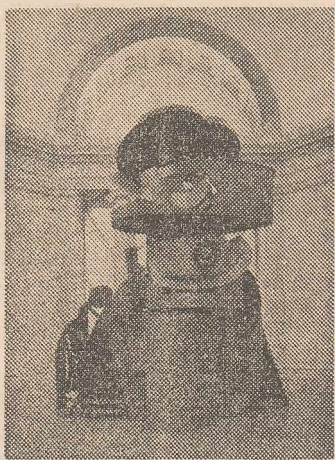
calcul pe secundă (2004).

3. Descoperirea mecanismului de dezvoltare a cancerului (2010).
4. Comercializarea unor metode efective de prevenire a răspândirii cancerului (2007).
5. Difuzarea pe o scară globală a tehnologiilor de conservare a mediului înconjurător (2011).

Dintr-o acțiune similară întreprinsă de cercetători în 1971, din 530 de priorități ce urmau a fi realizate până în 1992, 64 la sută au fost parțial atinse.

SIMONA SIMZIANU

Caro a inventat „sculptectura”

Anthony Caro a devenit apropiat bucureștenilor după vernisajul de la etajul 3 al Galeriilor Teatrului Național, unde se află expuse câteva din sculpturile sale metalice intitulate „Cascade”. Sculptorul britanic, profesor și artist reputat în țara sa și pe continentul american s-a lansat în deceniul 6, după o perioadă de lucru pe lângă Henri Moore ca asistent al acestuia. Impactul a fost atunci puternic Caro fiind făcut răspunzător „de nonconformismul majorității sculptorilor englezi din dorința mereu vie de a împinge sculptura până la limitele sale”. Sculptura lui de început este eliberată de orice asocieri cu obiecte sau imagini din lumea exterioară, ulterior ambițiile sale mergând pe linia colajului tridimensional, fără să-și modifice limbajul, dar reușind variate și elaborate formulări. Cea mai ambițioasă perioadă din arta sa, este considerată cea din ultimii ani în care s-a axat mai ales pe explorarea relației dintre sculptură și arhitectură. Termenul de „sculptectura” a fost inventat de Caro și mărturisește preocuparea sculptorului de fuziune a celor două arte. Din ianuarie '91 expune la Galeriile Centrale Duveen din Complexul Tate, un turn uriaș înalt de 40 de picioare, din oțel polizat. Intitulat „Turnul descoperirii” el se află plasat într-un spațiu central cu cupolă. O altă lucrare pentru exterior este „Muzica Mării”, tot din oțel, ridicată pe cheiul portului Poole din Dorset.

Proiecte de contopire a picturii cu sculptura au mai propus și Tatlin, Bernini și Borramini, dar ei subordonau forma picturalului, sculptura având rol pur decorativ. Caro încearcă să determine „renașterea energiei prin artă” cele două forme ale politicii situându-se după domnia sa în același plan. „Dacă voi reuși, a declarat Caro într-o prelegere ținută la Tate, voi atinge scopul creației artistice, care se rezumă în ultimă instanță la problema descoperirii”.

LIANA COJOCARU ■

La Galeria Teatrului Național

Artiști din diaspora — Peter Jacobi

Ai spune că într-o lume dependentă de informație, eliminarea din fluxul mediatic — a unor valori, chiar! — duce la uitare. După o evoluție spectaculoasă, dar meteorică, Peter Jacobi a ales drumul emigrației. În urma lui s-a lăsat tăcerea. Cu cât exista mai spectaculos în lume — Venetia, Milano, Nürnberg, Baden-Baden, Zürich, Melbourne, Chicago, Los Angeles, Stockholm, Paris — cu atât era mai inexistent la noi. Despre artistul născut la Ploiești, absolvent al Academiei de Arte București — secția sculptură, nu trebuia să se mai știe nimic, pentru vina de a se fi stabilit în Germania, de a fi devenit profesor la Fachhochschule für Gestaltung Pforzheim, de a fi dărat lucrări de mare amploare arhitecturală în metropolele Occidentului. „Mai țin minte că orice notiță dintr-un catalog străin ne făcea să tresărim de mândrie și bucurie că l-am cunoscut, că a făcut studiile în România.” — mărturisea domnul Mihai Oroveanu, directorul Oficiului național pentru documentare și expoziții de artă. „Generația noastră a crescut în mitul generației lui Peter Jacobi — adaugă domnul Gheorghe Vida, directorul Artelor vizuale din Ministerul Culturii. Am dorit mereu să-l avem din nou printre noi”.

Expoziția de sculptură-fotografie, deschisă pe 1 noiembrie la Galeria Etaj 3/4 a Teatrului Național sub egida Ministerului Culturii și ARTEXPO, este un prim pas pe drumul recuperării în cultura românească a unei serii de artiști din diasporă, printre care Peter Jacobi se situează la loc de cinste. Dincolo de machetele unor lucrări de mare amploare, realizate în orașele Germaniei, principalul punct de expresie este fotografia. Pline de simbol, încărcate de un anume mister, imaginile prezentate de Peter Jacobi îți apar ca o adevărată incursiune în existența umană.

LIANA MOLNAR TATOS ■

UNITER pe drumul norocului

A venit în sfârșit ziua — sau, mai degrabă seara — în care s-a stropit NOROC-ul cu șampanie. Ceea ce acum trei ani semăna a utopie, există și oficial, începând cu 2 noiembrie, a doua zi a Festivalului „Caragiale”. Teatrul româno-englez a depășit barierele, de limbă, problemele financiare, deosebirile sistemelor de administrație și câte alte greutăți. Profesioniști englezi s-au alăturat UNITER-ului și, împreună, au alcătuit asociația, încurajator botezată, NOROC. La lansarea proiectului în Anglia s-a pus întrebarea: „De ce România?” Simplul Pentru că s-a impus în momentul actual al teatrului european. La lansarea de la București, unde alături de elita teatrului românesc au fost și cei 20 de parteneri britanici ai programului, întrebarea mea a fost: „Ce viitor are Proiectul NOROC?”

Ion Caramitru: Proiectul este întocmit pe patru ani. „Cântărețea cheală” în montarea lui Tompa Gabor și a

Teatrului Maghiar din Cluj sunt, deja, în turneu și au avut succes la Londra. Peste câteva zile, pleacă Teatrul Național din Craiova cu „Phedra” și Teatrul Național din Cluj cu „Lecția” lui E. Ionescu, urmând Teatrul Levant cu „Socrate” la Glasgow. Doi oameni de teatru sunt în Anglia pentru stagii de specialitate. Silviu Purcărete și Alexandru Dabija vor realiza work-shop-uri în Glasgow și Leicester, iar în România se va deschide un stagiul de perfecționare tehnică a personalului de culise. Aș zice că e un început promițător, cu șanse mari pentru viitor.

Neil Wallace (director de programe al Tramway Theatre, Glasgow): În urmă cu un an, acest proiect părea aproape imposibil și iată că acum sunt implicate 10 organizații britanice, 12 instituții românești și peste 100 de persoane fizice britanice. Acolo unde dorința se întâlnește cu ambiția, totul devine posibil.

Victor Rebengiuc: Eu îi prevăd un viitor frumos, pen-

tru că apropie două arte teatrale care pot părea diferite dar sunt, totuși, asemănătoare, pentru că noi, începând teatrul mai târziu, i-am cunoscut de exemplu. Sunt siguri că teatrul românesc se va îmbogăți, dar și cel englezesc va primi o infuzie de energie din partea românilor.

Nicola Russel: (Oxford Departamentul de presă a Programului NOROC): Publicul din Marea Britanie nu are aceeași foame pentru spectacol. Teatrul la noi nu e ceva de care e nevoie, nu hrănește sufletul, e foarte puțin ceea ce oferă scena. Poate asta e ceva pe care putem să-l învățăm de la voi.

Nicolae Manolescu: Sper pentru proiectul NOROC un mare viitor. Spun sper, pentru că la noi, toate lucrurile încep foarte bine, continuă mediocru și se termină prost.

Să dea Dumnezeu ca, de data asta, domnul Manolescu să nu aibă dreptate și să fie cu... NOROC!

LIANA MOLNAR TATOS ■

Film

Timișoara, Decembrie 1989 — un film de Ovidiu Bose Paștina

• Premiat în străinătate înainte de a putea avea premiera în țară

Tatăl celor trei copii orfani trebuie să mărturisească: „Nu știu cine a omorât-o pe mama.” Văduva, atât de puțină și tânără în rochia ei neagră, se întreabă și, parcă, ne întreabă pe toți de ce „jumătatea” ei nu mai este pe pământ? Cine l-a ucis? Unde e adevărul? Ce-i va spune Alexandrei, fiica ei și a lui, care, sigur, o va judeca și ne va judeca mai târziu. Toate astea par — o spune chiar unul din martorii oculari — atât de departe și, totuși, atât de aproape de noi.

Peliculă născută în zile de haos general — filmările au început în 12 ianuarie 1990 — păstrând amprenta memoriei afective a realizatorului, aflat întâmplător la Timișoara în 18,19 și 20 decembrie 1989, adoptând stilistica fotografiilor de amatori, cadrele pe fugă, cu frică și fără gând artistic, filmul lui Ovidiu Bose Paștina, beneficiind de imaginea lui Doru Segall, este un document. Cu atât mai adevărat, mai zguduitor, cu cât pare mai lipsit de vreun scenariu prealabil. Terminat în 1991, a zăcut, ca în timpuri de tristă amintire, vreme de doi ani. Nu s-au găsit bani pentru copla standard. Când, în sfârșit și-a început cariera, a făcut-o pe dos. A culeș mai întâi lumea ca să ajungă, într-un târziu la noi, cel ce aveam dreptul să-l avem cel dintâi. Timișoara — Decembrie 1989 a fost prezentat la Festivalurile internaționale ale filmului documentar de la Berlin, München, Yamagata, Japonia, Neubrandenburg — unde a obținut Marele Premiu. Accidental, a fost proiectat și în România — la trei ori. A fost suficient pentru a obține Premiul pentru cel mai bun documentar la Festivalul filmului de la Costinești. Iată-l, în fine, ajuns la momentul premierii oficiale, în capitală. Și trebuie să recunoaștem, din nefericire, că nu e prea târziu, că timpul

trecut nu i-a știrbit cu nimic actualitatea. Întrebarea pe care și-o puneau în urmă cu aproape 4 ani eroii de la Ti-

mișoara, rămâne valabilă și azi: „Cine a tras în noi?”

LIANA MOLNAR TATOS ■

PIAȚA DE ARTĂ, ARTA DE PIAȚĂ

Săptămâna în care a lipsit Alis

Cu speranța ascunsă a unei aventuri ca și extraconjugale, am colindat în săptămâna ce a trecut prin câteva consignații de artă, cu renume printre colecționari. La Edmond, din Piața Victoriei, prima mahnire: un ulei de M. Rădulescu din jurul anilor '60 s-a vândut. În jurul lui, pofticios, m-am învârtit și eu câteva săptămâni. De fiecare dată, însă, cu prea puțin bani în buzunar. Chiar fără M. Rădulescu, galeria a rămas la același ridicat nivel calitativ. Și este competent condusă! Am văzut lucrări de maeștrii Iser, E. Stoenescu, C. Baba. M-am întâlnit cu un splendid ulei, interior de atelier, de Vasile Popescu, adjudecat în vară la Casa de Licitație Alis. Cine nu l-a văzut atunci și-l dorește acum, plătește scump întârzierea. La fel s-a întâmplat și cu o lucrare, rarismă pe piața românească, peisaj, ulei pe pânză, semnat în secolul XIX de englezul L. Hawkins, pictor bine cunoscut în cataloagele internaționale. Am privit lăcom, de la distanță, și un fel de obiecte din porțelan Meissen, autentice. Chiar și la temperatura scăzută din interior — iarăși frig, iarăși calorifere reci — vizita la Edmond te bucură. Vă invit s-o faceți. Bineînțeles, pe banii dumneavoastră. La Galeria Zambaccian, dragă sufletului meu, mai să prind două zburătoare, piese superbe din argint masiv, care ar face fală oricărui vânător serios. Și cu bani. Nu întrebați prețul, pentru că riscați să nu mai vedeți un peisaj deosebit din perioada figurativă a lui Ticulescu. Nu-i poveste vânătoarească! Lângă această galerie, în economia de piață — motorul e concurența, nu-i așa? — expun, frați în afaceri, Andrew's și Da Vinci, galerii fabuloase în rețeaua comerțului de artă bucureștean. Fabuloase prin calitatea artistică deosebită și prin prețul revendicat. Bon pour l'Occident!

Cu sfială, o mărturisesc cinstit, am pășit prin ele. La căldură. Aici și caloriferele sunt altele. Pe îndelete, am privit un portret de fetiță semnat de N. Tonitza, cum numai marele artist a lăsat în pictura românească. Aici mai poți privi și două peisaje frumoase de L. Grigorescu, două lucrări în ulei ale rafinatului Pallady, cunoscătorilor nu le scapă un ulei, personaje în atmosferă surreală de C. Mihăilescu. Acest pictor de seamă în avangarda românească interbelică ar trebui mai bine susținut în ascensiunea lui spre valoarea internațională. Începând chiar cu patronul respectivei galerii. Așa cum e amplasată, lucrarea e defavorizată. Dar câte nu se pot privi la cele două galerii! Personal, visez la un ulei pe pânză, peisaj cu case de M. Eleutheriade. Vorba patronului, fiecare piesă așteaptă proprietarul predestinat. Domnul Grimberg are dreptate, dar mă opresc aici, că Alis e aproape și forțele trebuie păstrate. Licitația e marea aventură.

DON LOTREC ■

Colocvii în diaspora

Scriitorul încearcă să surprindă dominantă vremii

• Alexandru Papilian în dialog cu George Arion

— Deci, ne aflăm, Alexandru Papilian, la... ?
— La redacția Radio-France International — secția română.

— Prezentăm redacția pe care o conduceți.
— Compoziția ei este cel puțin onorantă, din punctul meu de vedere. Am parte de colegi ca Dinu Flămând, Matei Vișniec, Lucian Raicu, Rodica Sorin Pamfil, Ion Stănică, Elena Murgu, Gabriela Ionescu, Florica Jebuleanu, Mirela Nedelcu, Dinu Dragomirescu...

— Descrieți-mi puțin activitatea...
— Cred că pentru ascultătorul bucureștean lucrurile sunt oarecum simple și voi repeta ceea ce el știe deja, pentru că noi suntem ascultați pe unde scurte. Emisiunea are două ore — de la 6 la 7 și de la ora 23 la ora 24, ora Bucureștiului, cu un buletin de știri, o parte de informații politice și o parte de actualitate franceză, în special culturală. Asta în mare. În mic, lucrurile, diferă de la o zi la alta. În orice caz, ascultătorul se va trezi, prin intermediul emisiunii noastre, conectat cu publicul românofrancos de pe cele două coaste ale Statelor Unite, din Australia, Suedia, Bangladesh.

— Cum vă culegeți informațiile și cum le prezentați, deci o descriere a muncii de gazetar aici, care diferă extraordinar de ceea ce a fost la noi până în '89, dar diferă extraordinar și de ceea ce se face acum.

— Radioul mi se pare cel mai apropiat de ceea ce ar putea fi o structură informațională, informativă, coerentă. După aceea a apărut Evenimentul zilei, care acoperă o necesitate populară reală, pe care o găsim în toate țările — în Franța, La parisien și France soir, care acoperă cam aceeași nevoie, cu un tiraj enorm amândouă, France, de asemenea, cu un tiraj foarte mare, depășindu-l pe cel al Evenimentului zilei, dar comparabil ca structură, ca ziar. Ceea ce ne privește, ceea ce vrem să dăm în primul rând este informația-brută și prelucrată la minimum. Sigur că trebuie să „traducem” într-un grai articulat și cât de cât civilizat... Dar e vorba de informații, mai puțin comentarii. Comentariile pe care le transmitem sunt cele legate de presa franceză. Dăm spații largi comentariilor din presa franceză. Sigur că e nevoie de comentarii. În primul rând, însă, e nevoie de informație, cât se poate de apropiată de sursa faptului. Încercăm să facem această ispravă. Folosim în acest sens două mari surse: pe de o parte, este agenția France Presse, care are marele merit că, în afară de ceea ce pare, are contracte cu marile agenții de știri din lume; preluăm o mare parte din știrile transmise de această agenție, pe ecranele pe care le avem aproape fiecare din noi chiar și acasă. În afară de această sursă, există o alta, care ne aparține — Radio France International, unde în fiecare zi facem un fel de tur al corespondenților noștri din lume, care ne dau știri inedite față de ceea ce ne dă France Presse, fapt care ne dă o oarecare independență și chiar supremație, pentru că, în comparație cu celelalte mari radiouri internaționale, ipso facto noi avem cea mai mare libertate și capacitate de a culege informații de pe întregul glob, aproape instantaneu.

— Ce face scriitorul Alexandru Papilian ?
— Capodopere !

— În afară de asta ?

— Cum în afară de asta ? E principalul lucru pe care-l facem ! Deci, am publicat două cărți în Franța, dintre care una a fost tradusă în nemtește, iar o doua a apărut în România, de curând sub titlul Ex, un roman pe care l-am scris în România. Am încercat să-l public în România și n-am reușit ; și acum, după aproape 10 ani, se întoarce în România. În rest, scriitorul încearcă să surprindă dominantă vremii...

Am debutat în urmă cu vreo 23—24 de ani, beneficiind de un mare ajutor dat de Marin Preda. Am publicat 6 cărți în România, două aici în Occident. Se pare că există două mari linii pe care le urmăresc, le respect, le exploatez : una a negativismului feroce, început cu Dihorul — debutul meu, pe care îl vom regăsi în Ex — pe de altă parte, există apetența pentru neorealismul italian, care a dus la publicarea unor volume în România și a Mustelor sub pahar — al doilea volum publicat aici. În Franța, la Albin Michel — deci o influență a neorealismului italian, cu schite scurte, care privesc viața de zi cu zi a individului fără nume, deci sunt cele două linii pe care le urmăresc și care mă interesează foarte tare.

Avem de-a face, pe plan occidental, în sensul larg al cuvântului, nu numai european, ci și american și polonez, cu o revenire la unele teme poate un pic șocante, cum ar fi, de pildă, incestul, care este unul dintre primele acte... Faptura vie își dă seama de incest în momentul când e om ; înainte de asta..., cam greu. Incestul, homosexualitatea... De ce ? Sigur că ne putem pune întrebarea, și am putea găsi nenumărate răspunsuri. Faptul este că înregistrăm această mutație în cultura occidentală.

— Aș vrea să încheiem cu un zâmbet : doi „flăcărești” se află aici...

— Chiar trei...
— Care este al treilea ?
— Dinu Flămând.

— Experiența Flăcăra a contat enorm...

— Enorm, din toate punctele de vedere, aproape din toate punctele de vedere posibile. Istoria ne-a despărțit, aceeași istorie ne permite să stăm față în față, de vorbă, aici, la Paris. Mai mult de-atâta mi-e greu să vă spun despre etapa respectivă. Dar încă ceva : ceea ce mi se pare interesant și încă nefăcut e descrierea anului 1968 văzută dinspre Orient, dinspre țările foste socialiste. În afară de Milan Kundera, care a făcut o tentativă oarecare, cu reușita pe care o cunoaștem, anul '68 văzut dinspre țările de Est și mai ales dinspre România, care a avut un rol extraordinar în perioada respectivă, cu Ceaușescu cu tot, nu și-a căpatat oglinda necesară...

— Dedesubturile...

— Da, dedesubturile lui, poate înconștient la ora respectivă, dar care au dus la situația pe care o cunoaștem. În orice caz, anul '68, în România, care a dat mărteja României în acel moment, care o pune pe picior de egalitate cu Franța, De Gaulle, care era în declin, acest act, în loc să fie o șansă istorică pentru România, s-a transformat într-un dezastru, care a dus, în final, la mineriade.

Întreabă-mă

să te-ntreb !

La Federico Fellini

— E toamnă. Ce tristeți vă încearcă ?

— Tristeți ? Fără număr, o ploaie, iar între ele recea lăcrare a unei catastrofe, a mea, nodumeroasă și crudă : a murit Federico Fellini. Mi-a murit. Mă simt incapabil să-l accept dispariția. Când seriu aceste rânduri, cel ce a fost Federico Fellini zace pe un catafalc instalat chiar pe teritoriul bravurilor sale, în studioul 5 de la Cinecittà. Acolo ar trebui nu doar expus, ci și îngropat, asemenea bărbatilor vechimii, însoțit așadar de cupoalele orașelor sale de carton, de cali și muierile bombate ce i-au populat pânzele (pelicula e și ea o pânză), de tramvaiele vetuste, corăbiile, aeroplanelle și drăcăriile numai de el imaginate. Ar trebui să fie îngropat cu năluile sale, cu aerul respirat, cu lumile comod inventate și repede năruite.

A murit marele Poet de pe urma căruia n-a rămas nici măcar scrumul unui vers. A „scris” cu vocabulele ploii și vântului. A „pictat” cu oameni și rinoceri. A compus, din tăceri, muzică.

Iată un geniu care nu e produs USA și nu e nipon, iată un artist care ar fi european de n-ar fi cosmic, îndreptățindu-ne, tuturor, truțiile.

Cinematografia, artă cu statut fatal-derizoriu poate muri (asta și face de când s-a născut), ne rămâne Fellini, spre „consolarea” noastră, a celor ce nu încetăm s-o luăm contestând-o ; Fellini e cea mai deplină mărturie a faptului că filmul nedevenit „artă” e, sigur, fior magic. E religie.

La moartea lui Beethoven s-a spus că ar fi ajuns până acolo unde se întind teritoriile muzicii. Dar Fellini ? Până unde a „ajuns” Fellini ? S-ar zice că l-au preocupat mai mult izvoarele filmului decât Istovirea capacităților lui virtual-novatoare. El ne-a vorbit prin mi de voci, bombându-l eterna durere că filmul mut a fost abolit și, sistematic, fabulele felliniene se isprăvesc topite într-un halou de tăcere sau de muțenie primordială. Textul (pretextul) vorbit poate fi ignorat, se poate lipsi de traducere : „vorbesc” coplesitoarele fantasmă misate de imaginația prodigioasă a Poetului.

Aproape că nu mai trebuie așteptat nimic de la sângerosul veac XX : Fellini e mort.

Și iată că se face o mărunță pauză de respirație în agitatul răsuflat al planetei. Sunt uitate războaiele, catastrofele, evenimentele mondene. Călfării de cel mai înalt rang trimit mesaje înlăcrimate spre Cinecittà. Să-lile de cinemă arborează nevăzute drapele în bernă.

Ne îngropăm un Mare Vis.

Pentru a-l păstra viu, pentru a-l evoca așa cum va fi fost, transcriu câteva rânduri din interviul luat lui Fellini de Giovanni Grazzini :

„Nu-mi plac partiurile — sărbătorile, ciorba de burată, interviurile, mesele rotunde, cererile de autografe, melcii, călătoriile, să fac coadă, să urc pe munte, barca, un radio care merge, muzica în restaurante, muzica în general (să o suport), poveștile caraghioase, fanii fotbalului, baletul, sărbătorile de Crăciun, premiile care se decernează, stridiile, să auzi vorbindu-se de Brecht și iar de Brecht, mesele oficiale, toasturile care se țin, discursurile, să fiu invitat, să mi se ceară părerea, Humphrey Bogart, Magritte, să fiu invitat la expoziții de pictură, la premiere teatrale, manuscrisele, ceaial, mușetelul, caviarul, orice avant-premieră, citatele, un bărbat adevărat, filmele tinerilor, teatralitatea, temperamentul, întrebările, Pirandello, clătitele Suzettes, peisajul frumos, subscripțiile, filmele politice, filmele psihologice, filmele istorice, ferestrele fără transparente, Angajarea și Dezangajarea, ketchupul.

Îmi plac : gările, Matisse, aeroporturile, rizotoul, stejarii, Rossini, trandafirul, frații Marx, tigru, a aștepta la o întâlnire sperând că persoana așteptată nu vine (chiar dacă e o femeie fermecătoare). Toto, să nu fi fost undeva, Pierro Della Francesca, tot ce are frumos o femeie frumoasă, Homer, Joan Blondell, septembrie, înghețata cu nuga, cireșele, popourile frumoase și mari pe bicicletă, Brunello di Montalcino, trenul și mâncatul în tren, Ariosto, cokerul și în general toți câinii, mirosul pământului umed, parfumul fânului cosit și al mandarinului cules, cireșii, marea iarnă, oamenii care vorbesc puțin, James Bond, One Step, localurile goale, restaurantele pustii, deznodământul, bisericile fără nimeni înăuntru, liniștea, Ostia, Torvajonica, sunetul clopotelor, să fiu singur la Urbino duminică după-amiază, basilicul (o specie de iguană), Bologna, Veneția, întreaga Italie, Chandler, femeile portărese, Simenon, Dickens, Kafka, London, castanele prăjite, metroul, să iau autobuzul, paturile foarte înalte, Viena (unde n-am fost niciodată), să mă trezesc, să adorm, creioanele Faber nr. 2, completările unui program, ciocolata amară, secretele, zorile, noaptea, spiritele, Wimpy, Laurel și Hardy, Turner, Leda Gloria și Greta Garbo, subretele din piese și dansatoarele...”

Ce-au fost aceste rânduri ?

Un film imprimat pe aripi de fluturi ? Un poem avantgardist explodată ?

Un mozaic, poate.

Sigur, o frescă.

Muzică ? Muzică...

GHEORGHE TOMOZEI

Lansarea editurii UNITEXT

Debutul unei utopii ?

Data nașterii : 5 noiembrie 1993. Locul : Cafeneaua veche, în strada Covaci. Părinți : UNITER. Nași, sau după termenul la modă, sponsori : Radio „Delta” și Edgard Surin, patronul localului ce începe să capete iz de cafenea literară. Noul născut este Editura „Unitext” cu primul său titlu, purtând încă mirosul tiparului și oferit — mare generozitate în astfel de timburi ! — tuturor celor prezenți, mult mai mulți decât numărul de invitați.

„Ceea ce ați văzut — mi-a declarat domnul Marian Po-

pescu, vicepreședintele UNITER — înseamnă debutul unei utopii, o utopie pozitivă, pentru că cele negative ne înconjoară în fiecare clipă. Ce poate fi altceva ideea publicării cărții de teatru acum, în România, în condițiile în care cultura teatrală, în general, e sacrificată ! Editura „Unitext” a fost unul din primele vise ale Uniunii teatrale din România și suntem, totuși, fericiți că astăzi a căpatat conținut. Cu sprijinul Fundației Soros, am putut oferi primul volum care adună piesele câștigătoare ale con-

cursului „Cea mai bună piesă a anului 1992” — „Angajare de clown” de Matei Vișniec și „Evangheliștii” de Alina Mungiu.

Că lansarea Editurii „Unitext” nu este debutul unei utopii, fie ea chiar pozitivă, mi-a demonstrat-o continuarea discuției cu domnul Marian Popescu. Un lung interviu despre ceea ce s-a făcut, se face și se va face în cadrul noii edituri. Celor interesați, le propunem publicarea acestei discuții într-un număr viitor al revistei noastre.

LIANA MOLNAR TATOS

BAD BOYS INC nu atât de lead pe cât de NEW!

Anglia se dovedește a fi în continuare furnizoare necontenită de puști extra care pentru a da savoare prestației, cântă și dansează la perfecție. Producătorul Ian Levine care a participat la succesul a numeroși artiști, printre care și TAKE THAT, ne prezintă de această dată Bad Boys Inc. și primul lor single Don't Talk About Love — poate că să nu contrazică chiar de la început denumirea aleasă care-l recomandă ca „duri”.

I-ați gustat deja la RADIO CONTACT cu această mică provocare și rămâne să luați o decizie în ceea ce-l privește.

Aflați însă pe cine veți lubi sau nu!

DAVID

Nume : David Ross
Poreclă : Puppy
Data nașterii : 15 martie 1974
Zodia : Pești
Locul nașterii : Poole (Dorset)
Domiciliul : Londra
Hobbyuri : arta, îmbrăcăminte, cumpărăturile și plimbările.
Influențe muzicale : Prince.
Bucătărie favorită : mexicană, chinezească
Băutura favorită : vodca
Filme preferate : Aliens, Thelma & Louise
Vacanță visată : Miami (Florida)

MATTHEW

Nume : Matthew Pateman
Poreclă : Mash
Data nașterii : 14 mai 1971
Zodia : Taur
Locul nașterii : Sidcup (Kent)
Domiciliul : Bromley (Kent)
Bucătăria favorită : „Totul, sunt un gurmand”
Aliment detestat : stridiile
Băutura favorită : apă, vin
Filme preferate : La Cœur Pourpes, Ghost
Vacanță visată : oriunde este cald și plăcut

TONY

Nume : Tony Dowding
Poreclă : T
Data nașterii : 6 septembrie 1972
Zodia : Fecioară
Locul nașterii : Welwyn Garden
Domiciliul : „În același loc cu părinții mei. E trist!”
Bucătăria favorită : chinezească
Băutura favorită : Coca Cola
Slujba anterioară : Uzina de cauciuc
Mașina preferată : Citroen 2 CV
Experiența cea mai cludată : nașterea și pubertatea
Vacanța visată : Tesco

ALLY

Nume : Ally Begg
Poreclă : Bally Egg
Data nașterii : 21 august 1972
Zodia : Leu
Locul nașterii : Aberdeen (Scoția)
Domiciliul : Chiswick (England)
Ambiția când era puști devină un mare fotbalist — marase bine în acest domeniu dar a renunțat pentru a veni manechin.
Film detestat : video clipurile grupului Take That
Mașină preferată : Toyota Mr2
Ce cred fetele despre disputa e foarte aprigă — rece el este sexy, dar prietenos, Charlie, îi supraveghează îndeaproape.

FLASH - CONTACT

QUEEN — un nume exploatat?

Mary Austin, fosta prietenă a lui Freddie Mercury, duce azi o luptă împotriva managerului trupei QUEEN.

În 1991, urmare a dispariției marelui cântăreț, ea îi moștenise averea estimată la 1,7 mil. \$. Marp îl acuză, deci, pe Jim Beach de a fi utilizat piese vechi, remixându-le în scopul de a obține cât mai mulți bani. Contul ei bancar beneficiază totuși de toate aceste operații în virtutea drepturilor de autor, dar ceea ce o deranjează este faptul că aceste „omagii” vin prea rapid după decesul prietenului ei.

MICHAEL JACKSON are prieteni!

S-a întâmplat în timpul festivității MTV Music Video Awards, ca două personalități eminente să aibă ocazia să se pronunțe asupra cazului M. Jackson a cărui anchetă continuă. Sharon Stone a declarat mai întâi: „Eu însămi fac obiectul multor scandaluri. Însă cred că e nedrept să atacăm cu atâta răutate pe cineva când nici măcar nu ești sigur că știi care e adevărul”. Cindy Crawford a simțit, în egală măsură, să aducă la cunoștință opinia ei. Michael Jackson e un geniu care a realizat lucruri fantastice. Sper că e nevinovat de tot ceea ce a fost acuzat”.

TONY TONI TONE cântă... în familie

If I Had No Loot nu e primul lor single și de TONY TONI TONE s-a mai auzit, el având la activ câteva albume și hituri. S-ar părea însă că au reușit să-și lărgescă audiența și în alte continente decât Australia. Titlatura grupului n-are nici o legătură cu numele membrilor lui. Sunt într-adevăr în număr de 3: frații Raphael „Ray” (bas) și Dwayne Wiggins (chitare) și vărul lor Timothy Christian (tobe). Albumul lor „Sons Of Soul” scos la Poly Gram e un subtil amestec de rap hip-hop și bineînțeles soul de înalt nivel. De altfel familia TONY TONI TONE se compune din muzicieni de clasă ce au descoperit instrumentele la vârstă foarte fragedă: vărul Timothy declară că și-a făcut debutul cu tobă la numai 2 ani (ceea ce nici nu e foarte greu, nu?) și au acompaniat nume mari, Dwayne și Timothy cântând pe scenă alături de Prince. Un asemenea talent ar fi păcat să treacă neobservat și dacă nu i-ați remarcat, chiar înseamnă că vă lipsea această mică recomandare!

Topuri — Radio Contact

— ediția 44

• TOP 30

1. PET SHOP BOYS — Go West
2. URBAN COOKIE COLLECTIVE — The Key: The Secret
3. UB 40 — Higher Ground

• TOP SLOW & BLUES

1. MARIAH CAREY — Do You Think Of Me
2. BERNIE LYON — The Love Of A Woman
3. PRINCE — Damn You

• TOP 5 — TOP MATINAL

1. JONATHAN BUTLER — All Grow'd Up
2. ARMY OF LOVERS — I Am
3. MICHAEL SEMBELLO — Maniac

CE AM VĂZUT LA FESTIVALUL DE TEATRU?

Festivalul de teatru a debutat cu o conferință de presă în care s-au motivat multe și mărunte. În seara de sâmbătă, la Național s-a ridicat cortina primului spectacol din competiție: *Ghetou de Ioshua Sobol* în regia lui Victor I. Frunză cu actorii prestigiosului colectiv bucureștean. Actorii și spectatori ne-am instalat pe scenă, sala fiind exclusiv din reprezentație. Juriul, condus de Radu Beligan, s-a așezat pe o latură din cele două rezervate publicului. Când actorul Bogdan Mușatescu a intrat în scenă să-și rostească prologul, au izbucnit vii aplauze, nu pentru ce spunea interpretul ci pentru că, lângă juriu, a apărut cuminte dl. Paul Everac. Când s-au terminat aplauzele, se terminase și prologul unui spectacol absolut zguduitor. Dramaturgul, prezent în rândul spectatorilor, a fost mișcat de varianta românească a piesei sale. Tragedia poporului eвреu, măcelărit de arieni cu drept de viață și de moarte, este plasată temporal de scriitor în anii '40, dar dramatismul întâmplărilor poate fi oricând repetabil în ordinea impusă de dictatură. Indiferent de părerea unor selecționeri al căror gust incert a exclus titlul din repertoriul festivalier, „*Antigona*” a cucerit aplauzele pe care le merită și pe care le-ă primit în Europa. (A nu se uita că spectacolul a fost selecționat pentru un contract în exclusivitate în Franța, Anglia și Europa pe 5 ani). Înainte de începerea spectacolului, o masă de tineri presa intrarea pentru a pătrunde în sală. S-au cumpărat ultimele locuri, s-au folosit legitimațiile de ziariști și de studenți. Scaune, pasaje, trepte, totul era plin la refuz. A început spectacolul, care ne-a tăiat răsuflarea de la început. Mizerie, dezordine morală, ură sau în cel mai bun caz nepăsare. Față de ceilalți și de societate.

Cearta dintre *Antigona* și ei ne-a reamintit de bătaia celor doi adolescenți din filmul lui Zeffirelli, „*Romeo și Julieta*”. Alexandru Tocilescu și-a construit personajele în funcție de vârsta fixată de dramaturg.

În adolescență poți crede până la moarte în adevărurile tale și în dragoste. Spectacolul cruzimii, al tiraniei, al credinței imaginat de regizor, poate fi același în antichitate, pe care, firesc, n-avem cum s-o cunoaștem și în contemporaneitate pe care o trăim acum. S-a afirmat că regizorul a dorit o referință la zona sârbo-croată; dar în ce măsură se poate nega că tot ce am văzut pe scenă nu se întâmplă în zonele Africii, în cele baltice, ale Americii de Sud, sau oriunde oamenii tiranizează șiucid?

Alexandru Tocilescu s-a eliberat de ceea ce-l apăsa, dar a făcut-o cu luciditatea celui ce cunoaște prețul real al vieții și al morții. Regizorul, întotdeauna surprinzător, uimește acum prin măsura în care a înțeles mai mult decât noi — cel care am fost o vreme mai îndelungată stăpâniți de frică și lipsiți de voință — lumea de care s-a desprins și profunzimea răului trăit. Iată un nou spectacol care ar trebui să zguduie conștiințele: povestea aceea nu are sfârșit, ea se poate naște din nou într-un alt timp al altei generații. Iar distrugerea apocaliptică din final poate interveni oricând în viața noastră ca rezultat al orgoliului imens și iresponsabilității umane. Spectacolul nu are zone confuze sau redundante. Este lucid și grav. Doar ignoranța, prostul gust și lipsa de discernământ l-au putut alunga dintr-o selecție națională. Tocilescu rămâne un spirit neliniștit, iar faptele lui întotdeauna vor fi neașteptate față de orizontul comun al înțelegerii.

Un Richard al III-lea care-și respectă aparent timpul istoric a trecut de furcile caudine ale selecționarilor și, credem noi, tot din neînțelegere. Cu un Shakespeare pe scenă puteai spune multe și înainte de confuzia națională din '89. Cam aceeași a fost situația și acum. Dementul rege setos de sânge, al cărui cuvânt este suficient pentru a naște moarte în loc de viață, poate avea oricând corespondent în lumea acestui sfârșit de mileniu. Dar păstrându-se costumele și elementele de recuzită necesare definirii clare unui segment temporal, amortite minți ale selecționarilor noștri naționali au admis acest spectacol ce nu le periclită poziția de „salariați ministeriali”.

La ora la care acest material este redactat nu s-au consumat încă celelalte titluri incluse în repertoriu dar momentele de satisfacție nu vor lipsi pentru că următoarele spectacole îl aduc în competiție pe Silviu Purcărete în două seri și doar acest nume este suficient pentru autoritatea unei competiții. Faptul că Ministerul Culturii a lucrat în divergență cu UNITER-ul și a uitat până în ultimul moment ATF-ul a fost de data aceasta benefic pentru că au apărut alte două secțiuni distincte care s-au desfășurat paralel cu festivalul. În ciclul Teatrul de mâine s-au prezentat spectacolele studenților din București și Târgu Mureș, iar în cadrul programului UNITER interviurile-dezbateri și lansarea Programului Național de schimburi teatrale româno-britanice.

LIANA COJOCARU ■

„Fata visurilor mele trebuie să fie o frumusețe”

Când l-am întâlnit eu pe domnul Vittorio Zeviani, nu părea atât de impozant ca atunci când s-a prezentat în fața dumneavoastră, pe scena Sălii Palatului, ca președinte al juriului. Cum proprietarul unei agenții de manechine din Milano și producătorul unui spectacol ca „*New Model Today*” trebuie să fie un om care a schimbat destine, l-am pus câteva întrebări eu gândind la fetele noastre:

Aleasa inimii dlui Zeviani este Aldea Irena, 17 ani, din București (a doua din dreapta)

— Faptul că ai venit în România să însemne că sperați să găsiți aici niște frumuseți?

— Vin pentru a doua oară în România, dar asta se petrece după 20 de ani. Încă din primele ore de când am sosit, impresia a fost pozitivă.

— Cum trebuie să arate fata visurilor dumneavoastră?

— Să fie foarte frumoasă, dacă se poate, cea mai frumoasă dintre cele 30 care vor fi prezente la concursul internațional „*New Model Today*”.

— Și dacă veți găsi două fete foarte frumoase, cum vă veți decide la una?

— Eh! Dacă vor fi două, una va reprezenta România la concurs, iar pe cealaltă o voi invita la agenția mea din Milano, „*Why not?*”.

— În fond, de ce nu? Chiar avem fete frumoase!

Betty Funderburk soția marilor prieten al românilor.

— Nu vă supărați, dar de la dumneavoastră nu pot să primesc bani. Sunt română, așa cum ați spus adineauri, iar pe dumneavoastră vă cunosc cine sunteți!

Trei episoade. Trei momente care, laolaltă, semnifică enorm: simțăminte calde, simțăminte unite. O contopire de gânduri, o fuziune curată. O legătură peste timp și spațiu.

„Cât am locuit în România, ca student cu bursă Fulbright și apoi ca ambasador, am putut să văd cum un regim comunist totalitar domina prin forță și subjugă un popor chinat, astfel încât gândul că acest sistem ar putea fi schimbat, într-un viitor apropiat, părea un vis aproape cu neputință. În momentul de față, problemele care confruntă România și Europa de Est sunt enorme, mult mai complexe decât pot să-și imagineze majoritatea oamenilor din Occident” (...). „Multe nu s-au schimbat pentru cei care caută libertatea, față de sistemul din trecut. Pericolele la care ești expus sunt mai subtile și mai insidioase, dar nu mai puțin reale”...

David Funderburk își începuse conferința. Și în timp ce frazele se derulau, mă gândeam: azi, David Funderburk și-a depus candidatura pentru funcția de deputat în Congresul American pentru North Carolina Noi, românii, nu dispunem, și nici nu vom putea dispune, cel puțin în următorii zece ani, de un reprezentant de origine română în acest for. Ungurii dispun, polonezii de asemenea, grecii la fel. Iată însă acum că un american cu o inimă românească poate ajunge. El se numește: David B. Funderburk.

DAN COSTESCU ■
New York — noiembrie 1993

Un „congresman” american pentru România

David B. Funderburk, fostul ambasador al SUA în România, va candida în Congresul American pentru Carolina de Nord. Omânii din America știu foarte bine că alegerea domnului înseamnă câștigarea unui mare și cinstit prieten al țării. Congresul American. De la New York, Dan Costescu ne relatează cele trei momente pe care le-a trăit alături de fostul ambasador american, care-l definesc pe diplomat ca statornic și fidel prieten al românilor.

— Domnule ambasador, eu că în România păstrați, într-o latură a bibliotecii personale, câteva rafturi cu cărți mănăști de care, mi-ați spus undeva, vă simțeați foarte legați. Ați trecut Oceanul, ați răbătut distanțele, nu v-a urut despărțirea de acele lume?

Ambasadorul a zâmbit, m-a at de mână și mi-a deschis a unei alte încăperi. Am mas înmărmurit: o cameră ur românească, cu ștergare mănăști, cu motive național-românești rânduie peste ea, chiar cu un platou cu ouă Paști pictate în ornamente mănăști. Pe un perete bibliotecă, cu rafturile pline de cărțile scrise în limba noastră de-acasă.

— E camera mea de suflet, i-a spus el, ușor îmbujându-se.

Al doilea episod s-a petrecut în același loc, în aceeași încăperă, de față fiind și doamna Betty, distinsa soție a ambasadorului. Discuția ne furase, ele se scurseseră pe nesimțite și, trezit de căderea nopții, am încercat o scuză:

— Vă rog să mă iertați c-am întârziat atât. N-am ceasul la mine și nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Acum trebuie să fie...

Doamna Betty și-a apropiat mâna, cu ceasul-brățară, de ochi și a rămas un timp tăcută, privindu-l.

— Probabil s-a oprit... am încercat eu o salvare.

— Nu! mi-a răspuns zâmbitoare. Ceasul merge perfect! Numai că merge după ora României. Nu l-am schimbat pentru că, în felul acesta, încă mă mai simt „acolo”... Trecuseră trei luni de când familia Funderburk revenise în America.

Ultimul episod: S-a petrecut la New York, sâmbătă 16 octombrie 1993, cu o oră înaintea conferinței pe care o ilustrează fotografiile de față. Aeroportul La Guardia. Soții Funderburk, abia sosiți din North Carolina, opresc grăbiți un taxi să-i ducă urgent spre sala conferinței, ticsită de români. La un moment dat, ochii fostului ambasador cad pe numele taximetristului, menționat pe eticheta de la bordul mașinii: Constantin Pascu.

— Ești român? — Întrebă David în dulcea limbă românească.

— Acuma sunt american, răspunde șoferul spontan, întorcând capul spre cel care l-a interogiat. Dar de unde știți românește?! O, sunteți David!... Își răspunde el singur. V-am văzut poza în ziar și știu că azi aveți întâlnire cu românii, la Hilton!

Și accelerează mașina, grăbit ca cel așteptat să ajungă la timp în fața hotelului, ambasadorul îi întinde 25 de dolari. Șoferul duce mâinile la spate:

Fotbal

În cupele europene n-am dansat decât o toamnă

Hotărât lucru, după acel moment de vârf pe care l-a constituit prezența reprezentativei naționale la Coppa di Mondo, fotbalul românesc a cunoscut în continuare o perioadă mai puțin fastă. Ne referim în primul rând atât la ratarea calificării pentru „Euro” '92 cât mai ales la prestațiile nesatisfăcătoare în competițiile continentale intercluburi. Cauzele care au generat acest adevărat recul sunt multiple îndeobște cunoscute, de aceea nu vor face obiectul rindurilor de față. Vom spune doar că valoarea scăzută a campionatului intern nu se putea să nu se repercuteze nefavorabil asupra „ambasadoarelor” noastre în cupele europene, care și-au încheiat „misiunea” după cel de-al doilea tur. După ce s-a sîrîturat inaugural le-a cernut pe Dinamo, Rapid și Gloria Bistrița, au rămas să continue cursa Steaua și Universitatea Craiova, considerate cele mai bune echipe ale momentului. Confruntate cu două reprezentante ale Hexagonului, campioana și câștigătoarea Cupei României ne-au produs o mare dezamăgire. Învinse categoric în prima manșă (4-1 și 4-0 de către

AS Monaco, respectiv Paris Saint Germain) ele nu au reușit să se autodepășească în partidele retur. Mai mult, statistic vorbind, studenții din Bănie se plasează pe undeva între feroeții de la Havnar Boltfelag (pe care i-au eliminat cu 4-0 și 3-0) și ciprioții de la Apoel Nicosia (pe care P.S.G. l-a întrecut doar cu 1-0 și 2-0!). „Campioana unei mari iubiri” nu a fost nici măcar o amintire, practicând un joc chinuit, încălțit, simplist până la exasperare. În același timp, oaspeții manevrau cu ușurință și eleganță, fără să se omoare cu firea, parcă la pas și totodată spectaculos, etalând o clasă superioară. Logic, victoria le-a aparținut cu 2-0 prin punctele înscrise de Guerin. Păcat pentru antrenorul Marian Bondrea care, de la episodul 0-10 cu E. lectroputare, trăiește din nou o experiență tristă. Rămâne de văzut dacă P.S.G. își va realiza obiectivul de câștigare a Cupei Cupelor.

Deși preotul Alexandru Ionescu din Peris s-a rugat pentru Steaua, militarii au obținut doar o victorie de palmares în confruntarea cu „înlocuitorii” lui Olympique Marseille: 1-0 prin golul lui Ilie Dumitrescu, cel care la Monaco a ratat șansa de a-și aduce coechipierii în avantaj cu 2-0. În nocturna de pe „Chencea” am urmărit totuși un meci de o altă factură față de „matineul” craiovean. „Roș-albaștrii” au avut un început bun, cu acțiuni ofensive purtate pe aripi prin cele două tandemuri Lăcătuș-Panait și Părvu-Ilie Du-

Imbatabilul Jean Luc Ettori (38 ani), din 1975 în poartă la AS Monaco

mitrescu, însă pripeala la finalizare a făcut ca scorul pe tabela de marcat să nu se modifice, la pauză doar raportul la cornere indicând un incredibil 11-0! Pe măsura scurgerii timpului din partea a doua a jocului devenea evident că dezideratul calificării se îndepărta, în cele din urmă fiind realizată doar o revanșă de orgoliu. Prea puțin pentru speranțele noastre în ultimul mohican... Și când te gândești că 17 noiembrie bate la ușă!

Diaconu au abordat deciziile în întâlnirea din sala Giulești. După 0-1, Florica Ivan, Mariela Doiciu, Sorina Lefter și Vasilica Mirea aduc scorul la 6-1, în timp ce Mihaela Clohanu se dovedea imbatabilă în poartă. Într-o atmosferă incendiară, în minutul 25 se înregistrează 13-7, la pauză 14-10. La reluare, nimio nu avea să prevestească ceea ce avea să urmeze. Rapidistele își continuau cursa pentru mărirea avantajului, iar în min. 41 Sorina Lefter înscria cel de-al zecelea gol al său în această partidă: 20-14.

Minutul 41 și 45 de secunde: antrenorul secund al oaspetelor traversează terenul, de la vestiare spre masa oficialilor, le spune ceva, apoi handbalistele ucrainence se opresc din joc și se așează în genunchi, izbucnind în hohote de plâns: Igor Turcin suferise un stop cardiac! Cel care a condus fosta echipă a URSS spre câștigarea unor titluri olimpice și mondiale, artizanul unei serii impresionante de victorii ale Spartak Kiev în C.C.E., devenea de-acum o legendă! Am face sugestia ca F.R.H. și M.T.S. să propună forurilor europene ale handbalului ca o competiție să poarte numele acestuia. Ar fi o meritată răsplătă peste ani.

Revenind la joc, oficialii oaspetelor au anunțat retragerea echipei.

● La masculin, singura noastră reprezentantă, Steaua București, și-a așteptat zădărnici adversarii din cadrul Cupei EHF, SKP Bratislava. Din cauza fenomenelor meteo, slovacii nu au putut realiza deplasarea. În tur: 22-25.

Desigur, în ultimele două cazuri se așteaptă decizia E.H.F.

Pagină realizată de POMPILIU L. DUMITRESCU

PARALELE INEGALE

Agresiunea sexuală

Fundația sportivelor din S.U.A., prin directorul executiv Donna Lopiano, a început o veritabilă campanie pentru protejarea membrilor sale în urma constatării unor veritabile asalturi sexuale pe care, se pare, le practică, dovezile fiind evidente, antrenorii loturilor feminine din diverse discipline. Statele Unite. Primul succes a fost demiterea lui Mitch Ivey, celebrul antrenor de înot de la Universitatea din Florida care a fost dovedit că își obliga elevcele la contacte sexuale. Ivey, în vârstă de 44 de ani, de două ori selecționat la Olimpiade, unul dintre cei mai productivi tehnicieni ai lotului american, a fost îndepărtat de la conducerea secției din una dintre cele mai puternice pepiniere ale natației din S.U.A., după ce postul de televiziune specializat (în sport, și nu în afaceri de anchete) ESPN a relevat că, prin presiuni, s-a culesc cu majoritatea elevelor sale.

Directoarea fundației amintite a declarat că încă de când era responsabilă cu probleme de sport feminin la Universitatea din Texas a refuzat angajarea ca antrenor a lui Ivey datorită reputației acestuia, opinie confirmată și de mulți compioană olimpică Mary. T. Meagher. Cunoscuta înotătoare a adăugat că, în ce le privește, practicantele natației sunt mai expuse la astfel de agresiuni, întrucât echipamentul care-l folosește le face mai atractive decât alte sportive.

Problema nu este însă doar una a înotului. Fundația, filitând un comitet ad-hoc pentru cercetări în toate disciplinele în legătură cu relațiile dintre sportive și antrenori. La rândul său, Ivey s-a apărat astfel: „N-am obligat nimeni la nimic. O astfel de măsură, precum cea luată în privința mea, trebuie să fie însoțită de dovada unei agresiuni — fizice sau morale”.

LUCIAN OPREA

HERCULE
LE CHAT

INGRATITUDINE? BA NU...

Domnule, cum uită oamenii când ajung mari de foști colegi, ne-am zis citind în Sportul roșu următoarele, într-o poliiloghie despre Maratonul Kodak: „Secretarii federali Nicolae Curta (FRA) și Ana Pascu (FRST) au alergat de colo colo, având o mare contribuție la reușita organizării”. Ca să vezi, cum a ajuns ministru al tineretului și sportului, fostul scrimer Alexandru Mironov a și schimbat-o de la Federația română

de scrimă pe Anișoara Fălcu, plasând-o la FRST, adică la Federația sportului pentru toți. Cum adică, o campioană mondială la rețetă să fie debarcată tam-nesam? Am tras mai aproape mașina de scris și era la degetele noastre, și era să i se întâmple domnului ministru, cât e el de „per Force”... Numai că i-a dat Dumnezeu gândul și am citit semnătura: Andrei Nădăreanu. Stați așa, ne-am căi mai degrabă una din gafele „brohetului”, pe lângă el Matty cu „Una pe zi” mic copil. Așa-i, doamna Pascu e bine mersi la scrierea fei și doamna Aurelia Ciucu la FRST, totul n-a decăzut o mostră a „meseriei” lui A.N., care, în afara Silviu Dumitrescu, „hoțul maratoane”, nu prea cunoaște pe nimeni în sport, scrie după ureche, „nu le are boabe”, ca orice lăutar ce respectă.

MONDO-SPORT-COCKTAIL

Revanșa lui Holyfield

Sâmbătă seara, la arena sportivă a Hotelului Cesar Palms din Las Vegas (Nevada), Evander Holyfield a reușit să reîntre în posesia titlului mondial al boxerilor de categorie grea, învingându-l pe Mike Tyson. Ca și în urmă cu aproape un an de zile, când a fost învingut de Mike Tyson, în fața căruia s-a impus la pușcă. Acesta din urmă a avut de luptat în primul rând cu durerea. Într-o lună de antrenamente el a pierdut în greutate mai mult de 20 kg, ajungând la numai 113, la 1,93 m înălțime, în timp ce Holyfield măsoară 1,88 m și are 98,5 kg.

Sponsor generos

Matthew Harding, suporter al echipei engleze Chelsea, depus în contul acesteia suma de 7,5 milioane dolari. Această donație, împreună cu suma de 3 milioane dolari oferită de societatea „Football Trust”, va fi folosită pentru construirea a două noi tribune cu 7500 de scaune. Programul de dezvoltare vede în următorii cinci ani construirea unui hotel, a unui centru sportiv și a unor blocuri de locuit.

Tot felul de chinezării

Recordurile din ultima vreme ale atletelor chineze au clănat vii discuții în lumea sportului. Într-o scrisoare adresată către C.I.O., Amateur Athletic Foundation din Los Angeles, se vorbește și alte recorduri din „discipline” mai puțin ortodoxe practicate în China: atletism — 60 m cu spatele (12" 65/100) — 15 m spate... cu picioarele înainte, poliathlon mi — aruncarea grenadei la punct fix (46 grenade pe minut), „supraveghere” (pază) — 7h 8'. În scrisoare se arată, nu sarcasm, că C.I.O. ar fi în stare să recunoască chinezilor record la 400 m garduri cu alergare în... mâini.

Handbal

Succese pe linie în „optimi”

Jucătoarele de la Spartak Kiev trăiesc durerea pierderii excepționalului lor antrenor

● La sfârșitul săptămânii trecute, competițiile continentale de handbal au programat manșa a doua a „optimilor”, toate cele șase echipe românești prezente în această fază obținând calificarea.

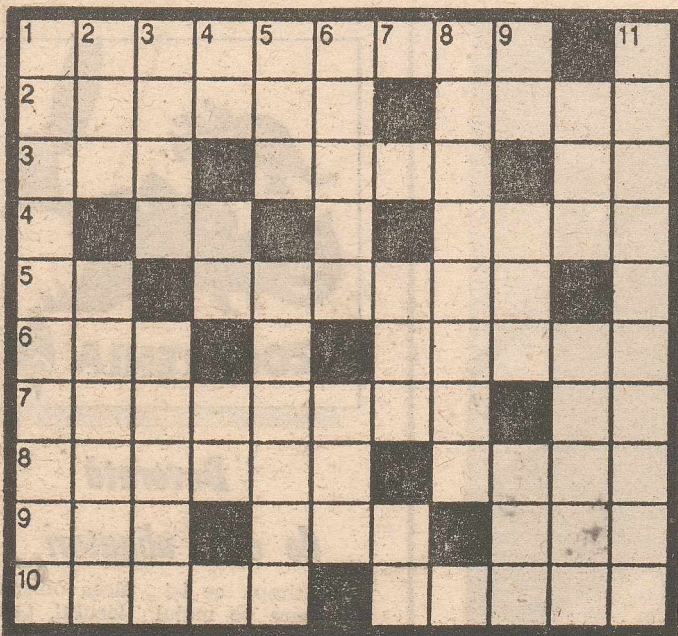
● Astfel, la feminin, drumul a fost deschis de Chimistul Râmnicu Vâlcea, în C.C.E., care, deși a susținut ambele manșe în deplasare, la Cassano Magnano (Italia), în compania formației Cavalco, s-a impus de „fiecare dată”: 29-21 și, respectiv, 25-20.

● Tot cu o dublă victorie merge mai departe și H.C. Aura Iași, în Cupa EHF: 26-20 și 34-15 cu Struganka Struga (Macedonia).

● O comportare frumoasă a debutantei într-o întrecere europeană, Hidrotehnica Constanța, în noua competiție City Cup: 19-16 pe teren propriu și 16-16 la Madrid, cu Alcalá Pegaso.

● În Cupa Cupelor, deși a fost învinsă cu 23-19 de către SC Impex Topolniky (Slovenia), victoria din primul tur (24-15) a fost asigurătoare pentru Silcotex Zalau.

● În Cupa EHF, deținătoarea trofeului, Rapid București, s-a confruntat cu echipa celebrului antrenor Igor Turcin, Spartak Kiev. Având de recuperat o diferență de șase goluri (18-24), elevele antrenorilor Tiberius Milea și Nicolae

Peisaj autumnal

ORIZONTAL: 1) Autum-
nali. 2) Scriitoare contempora-
nă, autoare a povestirii „Sea-
ră de toamnă” (Anişoara) —
Dumnezeul islamului. 3) Pen-
tru — Ued în Maroc — Ulti-
mele păsări! 4) 2 și 3 septem-
brie! — Insulă canadiană. 5)
Curse! — „...de toamnă”,
poezie de Nicolae Labiş. 6)
Chef (pop.) — Sălaşul zeilor.
7) Genialul autor al poeziei
„Târziu de toamnă” (Mihai)
— Ape! 8) „O zi de toamnă
...”, volum de poezii de Ovi-
diu Hotinceanu (masc.) — Ar-
bori cu fructe autumnale. 9)
Cămilă cu o cocoasă — Auto-
rul poeziei „Toamnă” (Aurel)
— Loc de trecere prin albia
unui râu. 10) Drumuri de țară
— „Adierea” care vestește
venirea toamnei în „Rapsod-
iile de toamnă” ale lui G.
Topîrceanu.

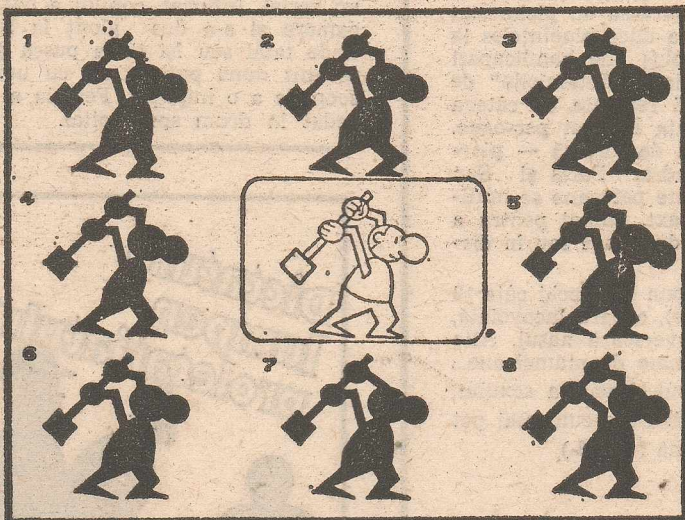
VERTICAL: 1) Mare poet
român, cel care ne-a oferit și

o „Fantezie de toamnă”
(George). 2) „... toamnei”, po-
ezie de Alexandru Andrițoiu
(pl.) — „... de toamnă”, poem
de Lucian Blaga. 3) Fructe
aromate din panerul toamnei
— „... serilor de toamnă”, po-
em de Ion Rașcu. (neart.) 4)
Sfârșit de toamnă! — Primul
popeni! — Bine! 5) Toamne
(fig.) — Dispariție. 6) Poet
român, autor al volumului
„Contrapunct în toamnă” (Ha-
ralambie) — Inima dușmanilor!
7) Pană — În șubă! 8)
Pepene galben. 9) Ion Lucian
— Din rafie! — Doamna cu
frunza de vită... 10) Suprafețe
de 100 m² — Condiment pus
la murături. 11) „Apus de
toamnă” și „Preludiu de
toamnă”, două poeme des-
prinse din creația acestui poet
contemporan (Alexandru).
Dicționar: IGAN, TAIL,
CEF, NAR, AFL.

MIHAI ZGUBEA ■

Jocul umbrelor

Care dintre cele opt umbre corespunde exact desenului din
centru?

Dezlegările careurilor din nr. 44

Jocul silabelor: CARARE; MARE; PERETE; COAMA;
SIRE; ME; PASA; PATA; CARENA; DU; CALA; SAPAT;
TU; RETETA; PLASE; FARA; RA; LITA; VITA; SECRE-
TE; LASE; RANITE.

Femei, femei...: BABA; FIDEA; AMANTA; ACT; SOTIE;
STRE; MRR; OLTEAN; A; AB; ER; NT; INITIALE;
MAICI; SI; F; UT; INC; ABA; RAC; TICNIT; ACADEA;
ARA.

ANECDOTE DE PRETUTINDENI

POET

— Dragă soro, ce i s-o fi
întâmpnat coșofanei, că nu
mai înțelegi o iotă din ce
croncănește — întreabă o
gaiță.
— S-a făcut poetă..., dragă
vecină.

LA EXAMEN

— Cum vă numiți?
— Georgescu Ionel, domnu-
le examinator — răspuns
vesel candidatul.
— De ce ești așa vesel?
— Pentru că am răspuns
foarte bine la prima între-
bare.

CIRCULAȚIE

Un agent de circulație
oprește un automobilist ce

circula cu 120 de kilometri pe
oră.

— De ce mergeți cu o ase-
menea viteză? — întreabă po-
lițistul.

— Păi, frâna nu-mi func-
ționează și vreau să ajung
cât mai repede la un atelier,
înainte de a mi se întâmpla
un accident.

LA ȘCOALĂ

Profesorul: Cât trăiește un
câine?

Elevul: În jur de 15 ani

Profesorul: Dar un șoa-
rece?

Elevul: Asta depinde de
pisică.

SCOȚIANA

Un copil cere tatălui său,
scotian, patru lire să-și cum-
pere rechizite școlare.

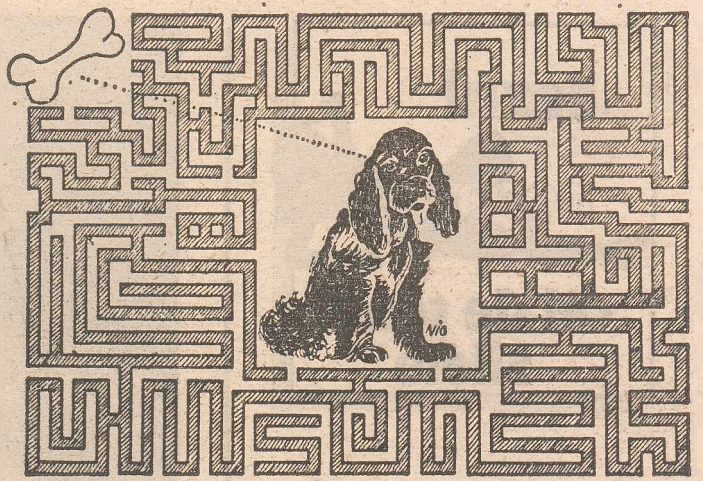
— Patru lire? — îl între-
abă tatăl. Ce să faci tu cu 2
lire. E prea mult și o liră.
Hai du-te și împrumută de la
vecin un caiet și un creion.

CAFEAUA ENGLEZEASCĂ

Doi turiști venind la Lon-
dra se plimbă de-a lungul
Tamisei și discută:

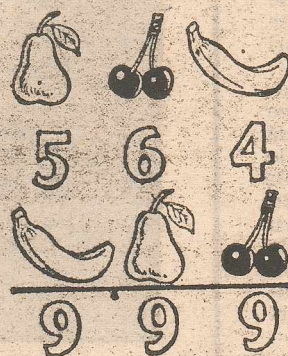
— Abia acum știu de ce
englezii sunt morți după ceal.
— Cum ai aflat?
— Păi, le-am gustat ca-
feaua.

Culese și adaptate de
AUREL DIANU ■

Labirint

Care este drumul pe care trebuie să-l urmeze cățelușul pen-
tru a ajunge la osul mult dorit?

Calcul aritmetic

Înlocuind fructele cu câte o
anumită cifră, veți obține o
adunare corectă.

Zoo

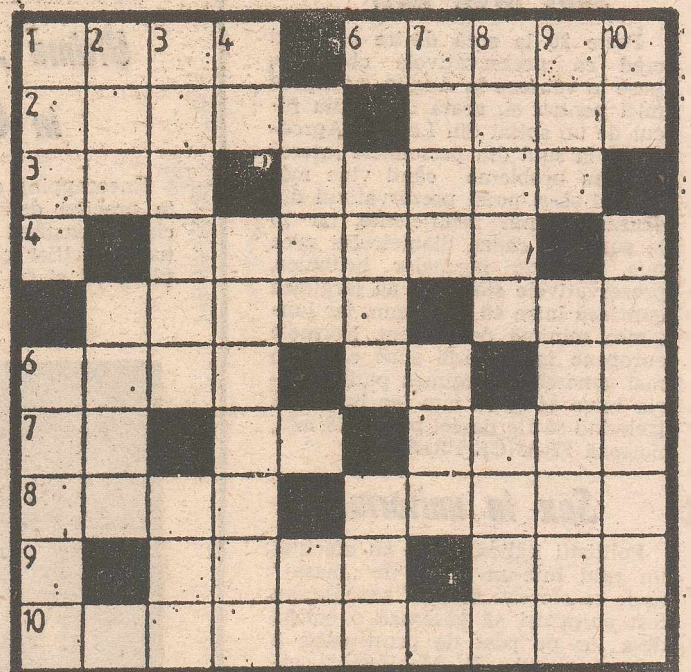
ORIZONTAL: 1) Atacă ol-
le (pl.) — Animal bun de tăiat
... lemne. 2) Pernă cu ace —
Mamifer rumegetor de măr-
mea unei căprioare, lipsit de
coarne, originar din Asia. 3)
Manuscris (abr.) — Măgar. 4)
Un animal fricos... bun de
vânat. 5) Rob. — Mamifer ti-
betan. 6) Ovină — Oana Ca-
pră — Brom. 7) Cap de gri-
fon! — A exista — Locali-
tate în Nigeria... 8) ...și alta
în Turcia — Cerboaică. 9)
Câine din Delta Dunării —
Manșon (reg.) 10) Maimuța
(fig.).

VERTICAL: 1) Animal...
bun de ras — Câine de vână-
toare (pl.). 2) Păcălit de vul-
pe în cunoscuta poveste —

Cal cu părul galben deschis.
3) Măte — Regele animale-
lor (pl.). 4) Pană de pelican!
— Cel mai mare mamifer te-
restru. 5) Alături de armă-
sar — Un boia fără cap! 6)
Localitate în Rusia — Com-
pania de Turism pentru Tine-
ret (siglă) 7) Trib în Maroc —
Animale de tracțiune. 8) Cal
...prost crescut — Animal
carnivor din familia felinei,
cu blana galben-roșcată, care
trăiește în America. 9) Înte-
lepti străvechi, venerați de
zei — Aici pier multe anima-
le 10) Arma ariciului — Fe-
mela porcului (pl.)

Dicționar: MSS, APAO,
AGLA, MOF, SUVO, AMIR,
RSI.

GHEORGHE TOIA ■

Deținutele și sexul

În orașul dominican Santa Barbara, deținutele aflate în arest preventiv au formulat recent o petiție colectivă către conducerea închisorii, solicitând ca o dată pe săptămână să poată întreține relații sexuale, la fel ca și arestații de sex masculin. Ele au cerut ca această discriminare, care provine, în principal din faptul că populația feminină este cam rară în închisori, să fie abrogată, pentru ca și femeile să se poată bucura de aceleași drepturi ca cele ale bărbaților.

Totodată, se relevă în presa locală, femeile sunt disperate, deoarece sunt obligate să suporte o perioadă de îndelungată abținere, care le face să devină „mai agresive”. De altfel, este bine știut că discuțiile în contradictoriu și certurile sunt cu mult mai frecvente între femeile claustrate și lipsite de rația periodică de sex, decât atunci când acestea se află în condiții de libertate, fie aceasta și limitată.

O mașină cade în Rin fiindcă șoferul făcea amor

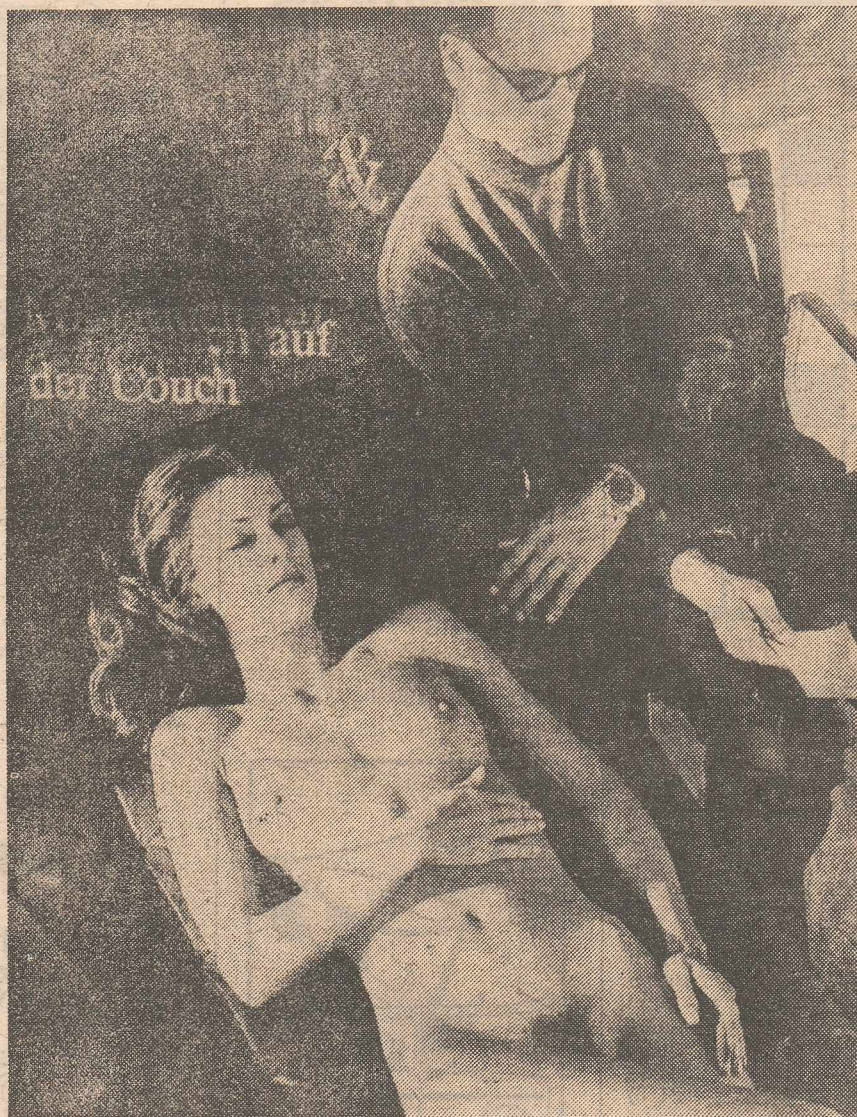
Preludiul amoros al unui cuplu care oprirea mașina pe malul Rinului pentru o repriză de sărutări a fost întrerupt cu brutalitate când vehiculul a căzut în apă, a anunțat poliția fluvială germană, citată de FRANCE PRESSE. „Datorită mișcărilor din interiorul mașinii”, afirmă raportul poliției, „frâna de mână a fost decuplată, iar mașina a luat-o la vale”. Bărbatul de 22 ani din Darmstadt și prietena lui s-au salvat prin mijloace proprii, dar au fost internați pentru hipotermie. Ei vor fi urmăriți în justiție pentru poluarea fluviului, o parte din benzină vărsându-se în Rin.

Pentru britanici prezervativele sunt prea mici

Peste 20 la sută dintre britanici cred că prezervativele obișnuite, puse în vânzare în Anglia, sunt prea mici pentru ei, arată un studiu făcut de un spital din Londra. Aproape 25 la sută din persoanele interogate au probleme când vine momentul să-și pună prezervativul din cauza lungimii insuficiente, iar 19 la sută din cauza diametrului prea mic. Potrivit normelor britanice, prezervativele standard au lărgimea cuprinsă între 48 și 52 mm, iar lungimea minimă de 60 mm. Normele europene în materie sunt oarecum mai generoase, lărgimea putând varia între 44 și 56 mm iar lungimea trebuind să fie de cel puțin 170 mm, notează FRANCE PRESSE.

Sex în uniformă

Polițiștii italieni, care au efectuat un raid într-un salon de „masaj” unde se ofereau servicii sexuale, au fost surprinși să găsească o colegă de-a lor pe post de prostituată, a relatat ziarul „Il Manifesto”, citat de REUTERS. Femeia ducea o viață dublă, în timpul liber oferind ca pe o delicată pentru cunosători „sex în uniformă”. Prețurile în jur de un milion de lire ședința (650 dolari).

Cât poate costa lipsa

Un bancher american a câștigat un proces cu fosta sa soție, prin care aceasta este obligată să îi plătească daune — interese în valoare de 242.000 de dolari pentru că în timpul căsătoriei lor, ce a durat 13 ani, aceasta i-a ascuns că niciodată nu a avut chef să facă dragoste cu el.

Juriul a considerat că Bonette Askew, din Santa Ana, California, i-a provocat pagube soțului ei, Ronald, în vârstă de 50 de ani și președintele unei bănci. Jurații au ajuns la concluzia că acesta nu s-ar fi căsă-

de... apetit sexual

torit niciodată cu ea, dacă ar fi știut că nu îi inspiră nici un fel de atracție fizică.

Ca o replică, soția sa a declarat că, deși nu s-a simțit atrasă fizic niciodată de către Ronald, ea l-a iubit întotdeauna. Doamna Askew a mărturisit că el a devenit impotent în perioada căsătoriei lor și că tot acest proces este o umilință la care el o supune, pentru că în vara anului 1991, ea i-a spus că nu face multe parale ca partener de pat.

(M. P.)

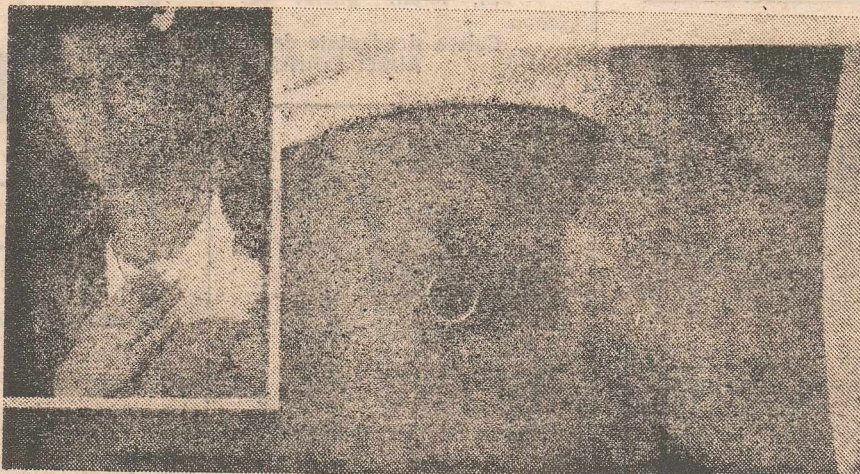
Ultima „modă” în Occident

Kneecapping și piercing sunt niște practici derivate din sadomasochism constând în străpungerea tuturor părților corpului unde se pot plasa fel și fel de obiecte.

Kneecapping este un mod de tortură practicat în Irlanda indeosebi. Victima, de bunăvoie, merge la o anumită oră și într-un anume loc pentru a i se sfărâma un picior sau o mână. Aceasta duce bineînțeles la un număr în plus de handicapări pentru toată viața. „Întâlnirile” de acest fel pot fi repetate de câteva ori, după dorința fiecărei persoane.

Prin alt mod de tortură — piercing — la Londra, Paris și San Francisco diferite persoane se mutilază fără pretext, numai pentru a fi la modă. În dușmănie sau în disperare?

Mutilații își pun în urechi câte 12 inele (în fiecare), o bară încovoiată, din sticlă, traversează nasul. Alte inele sunt atârinate de mameloane... un clopoțel cusut deasupra sexului, un cul în limbă. Oare cum mai pot suge o bomboană? (M.A.)

Devorată

de cinci aligatori

În timp ce își făcea obișnuita plimbare pe malul lacului, Grade Eberhart a avut imensa surpriză să fie înghițită de patru aligatori, care probabil abia așteptau pe cineva să le servească drept gustare matinală. Agenții serviciului de pescuit din Florida au găsit mâna stângă a venerabilei doamne, în vârstă de 70 de ani, în stomacul unuia dintre cei patru aligatori și antebrațul drept în burta altui aligator, care a fost împușcat pe loc. De asemenea, ei au urmărit, fără succes însă, un al cincilea aligator care se chinuia să înghiță brațul drept. Moartea doamnei Eberhart a fost semnalată de vecinii care au observat cum trei aligatori se luptau pentru resturile a ceea ce părea a fi un corp uman. Se pare că obiceiul de a se plimba dimineața pe malul lacului i-a fost fatal bătrânei doamne, care este a 70-a persoană mâncată de aligatori, din anul 1970, în Florida, informează France Presse.

Criminal la 7 ani

Un copil de șapte ani și-a ucis bona din cauză că aceasta a avut „nerușinarea” să schimbe canalul de televiziune la care se uita. Copilul privea filmul de desene animate american „Robocop” când femeia angajată pentru a-l supraveghea a schimbat canalul pentru a urmări un serial. Înfuriat, copilul a părăsit camera și s-a dus glonț la locul unde tatăl său își ținea pușca și a revenit după puțin timp cu un unic scop de a o împușca. Femeia a decedat în drum spre spital.

Furt de zile mari

O jumătate de miliard de ruble noi (450.000 dolari) au fost furate la Moscova direct de la sursă, adică dintr-o imprimerie națională din Gosznak, instituție care emite biletele de bancă. Răufăcătorii, care au avut probabil complici la tipografie, au intrat în clădire pe ferastră, după ce au tăiat grătile cu fierăstrăul, pentru a evita ușa dotată cu sistem de alarmă. Furtul a fost descoperit curând, însă judecând după urmele lăsate, el a putut fi săvârșit cu mai multe zile în urmă, chiar cu o săptămână.

Nouă luni degeaba

Johann Grzeganeck, de 23 ani, se afla ca turist german în Miami, S.U.A., când a fost arestat pentru amenințare la atentat cu bombe. Afându-se într-o căruciumă, el a strigat „acoperișul sare în aer”, și a fugit la toaletă; mai târziu, el a explicat că a tradus o expresie germană care înseamnă că îi va exploda vezica (după prea multă bere). Cu toate acestea, a fost condamnat la nouă luni închisoare, de unde a ieșit doar pentru a fi arestat din nou de agenții biroului de imigrări. Pasămite, viza pentru S.U.A. expirase cu o zi înainte de a fi eliberat, notează REUTER.

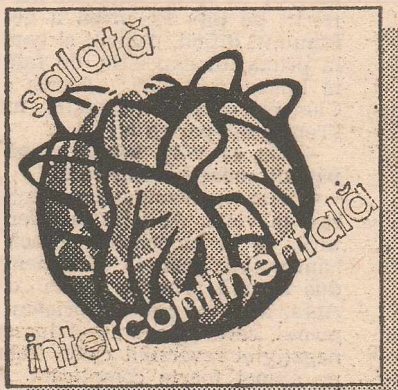
Gene Hackman, un polisportiv

Gene Hackman, cunoscutul actor american, este un polisportiv convins, informează FRANCE PRESSE. Dacă în tinerețe el a practicat baschetul și tenisul de masă, acum, la peste 60 de ani, Gene Hackman este un frecvent jucător de golf. Alte pasiuni: pictura în ulei și îngrijirea gazonului... englezesc din fața casei. Hackman a luat parte la un concurs de golf, rezervat amatorilor, însă succesul cel mai mare l-a avut în vestiare, unde a dat autografe, acolo fiind expuse și tablourile sale în ulei.

Confrații lui Sălcudeanu

Un nou scandal de agresiune sexuală agită lumea politică austriacă, ministrul cu probleme sociale Josef Hesoun fiind acuzat că a pipăit, pe culoarele Parlamentului, formele unei deputate din partidul său. Nu e nici o lună de când un deputat conservator, Paul Burgstaller, a stârnit o reacție violentă prin remarcă obscenă făcută unei colege ecologiste. Doamnei Terezija Stoisits, care se tot chinuia să folosească un microfon, acesta i-a spus: „Luați-l în gură și sugeți-l bine!”. Burgstaller a trebuit să demisioneze din partid, rămânând deputat fără etichetă. Cât despre mângăierile sexuale ale lui Hesoun, de 63 de ani, acestea au avut loc acum șase ani și s-au adresat deputatei Waltraud Schultz. În timp ce doamna Schultz a declarat săptămânalului „Profil” că Hesoun i-a pus mâna pe sân, introducând-o prin decolteul de la spate, el își amintește doar că „a bătut-o amical pe umăr”.

Cu corpul delict în sac

Un criminal a arătat în public capul victimei sale, pentru a dovedi că el și nu altul este asasinul, relatează FRANCE PRESSE, citând poliția din Los Angeles. Humberto Amaya, de 32 de ani, a fost arestat pentru uciderea unui bărbat de 35 ani, faptă cu care se lăudase în fața amicilor, a explicat lt. Sergio Robieto. „Suspectul s-a deplasat într-o măcelărie din vecinătate și s-a lău-

Frumoasă, celebră și, cândva, protejată sângerosului Idi Amin

Între prințesele de „culoare”, cea mai cunoscută este, fără îndoială, ugandeza Elisabeta Bagaaya, prințesă de Toro, pe vremea dictatorului Idi Amin, ministrul de externe al acestei țări. S-a născut din os domnesc la Toro, regat minuscul în Uganda, ca fiică a uneia din cele 5 neveste ale tatălui său. A avut 25 de frați și surori și până la majorat a făcut de toate: a spălat, a gătit, și-a îngrijit frații mai mici și i-a servit masa, în genunchi, tatălui său, monarh dar și divinitate în regatul său. Studiază la Universitatea din Cambridge, iar după obținerea diplomei se distinge ca top-model pentru revistele ilustrate.

În 1967, sub dictatura lui Milton Oboli, este nevoită să se expatrieze. Urcarea pe tron a fiilor lui Idi Amin (sub domnia căruia au fost asasinați zeci de mii de adversari politici, între care și înaintașul său, Michael Ondoga, pescuit din Nil) a însemnat pentru prințesa de Toro perioada cea mai fericită. Idi Amin i-a conferit portofoliul externelor. Ulterior, în 1981, a fost nevoită să ia drumul exilului. Norocul i-a surâs din nou anul acesta, când frațele său a devenit rege în Toro.

Calul de dar...

Președintele Iranului a dorit să-și demonstreze îndemânarea la călărie cu ocazia unei vizite în Turkmenistanul vecin, dar i-a părut, foarte repede, rău. Președintele Ali Akbar Hashemi Rafsanjani s-a aruncat cu siguranță pe spatele armăsarului datorită președintelui turcmen, Saparmurat Niyazov. Din păcate însă, calul era bun pentru rodeo, așa că, în vederea unei optime securități, Rafsanjani a trebuit să fie dat jos de bodyguardzi, fără prea multă ceremonie. Un dar similar a fost trimis și premierului britanic John Major, de ziua lui, de același lider turcmen, notează REUTER.

Staruri pe „blăniță”

În Germania fotografiile din albumele de familie ale diverselor staruri se vând la prețuri exorbitante chiar de către posesorii lor. O măturie din copilărie se vinde cu 50—100 mii de DM. O fotografie de la căsătorie cu 20—500 mii mărți. Instantanee din concedii sau diverse cotidiane costă între 5—10 mii D.M. Pozele la divorț sunt cele mai ieftine, 5 mii D.M.

Aceste prețuri sunt plătite prin

contract de către publicațiile care vor să le obțină. Se poate ușor remarca prețul excesiv al pozelor care le reprezintă pe vedete pe blăniță.

Imperiul „Milionarului Roșu” s-a prăbușit

Obiecte personale ale celebrului „Milionar Roșu” francez, Jean-Baptiste Doumeng, care a construit un adevărat imperiu financiar în urma afacerilor cu Uniunea Sovietică, au început să fie scoase la licitație, la sediul central al firmei sale, acum falite, din sudul Franței. Spre exemplu, Mercedesul negru în care a fost plimbat Mihail Gorbaciov a fost oferit pentru suma de 12.000 de dolari. Doumeng, care a manifestat simpatii comuniste, dar care a avut și geniu în afaceri, a condus compania Interraga, prin intermediul căreia a tranzacționat grâu, carne și unt în și din țările comuniste. Agenția REUTER mai menționează că Doumeng a murit în 1987, iar după șase ani compania sa a dat semne de prăbușire, în același timp cu economiile răsăritene mult-iubite.

Profesorii cu nas lung și urechi mari își repară fizionomia

Profesorii cu urechi mari, cu cheie sau cu nasul lung încearcă să scape de batjocura elevilor recurgând la chirurgie cosmetică, a anunțat recent un specialist britanic, citat de REUTER. Un profesor poreclit „Cupa mondială” din pricina urechilor mari ca două toarte și un profesor de geografie zis „Nozambique” din cauza unui nas impunător au fost dintre cei 75—80 dascăli operați în această vară la clinica John Terry. „Presupun că suferă din pricina elevilor; unii sunt sensibili la porecle sau se înfrumusețează din motive profesionale” — a spus Terry, explicând că dacă arăți mai tânăr stabilești mai ușor contactul cu copiii.

Doi ruși au băut până au devenit violeti

Un ziar de provincie citat de REUTER și-a sfătuit duminică cititorii să nu se alarmeze dacă vor întâlni un cuplu de piei-violet plimbându-se prin oraș. Cotidianul de seară din Tver, la nord de Moscova, a specificat că bărbatul și femeia sunt băutori înrâșiți care, în lipsă de ceva mai bun, au dat pe gât niște lac de mobilă pe bază de alcool metilic, care e colorat violet. S-au otrăvit, dar au fost salvați de doctor. Medicii nu s-au priceput însă să îi decoloreze.

dat cu crima. În fața scepticismului interlocutorilor, el a scos din sac capul persoanei pe care o omorâse”, a adăugat polițistul. Victima a fost asasinată la domiciliul lui Amaya, tăindu-i-se capul cu o toporișcă. Corpul, pliat în două și legat cu sârmă, a fost descoperit într-un tomberon.

Moarte discretă

Cadavrul unei septuagenare a fost regăsit luni la Worcester (SUA) printre gunoaiile din bucătărie, la patru ani după moartea acesteia. Anturajul Adelei Gaboury, de 73 ani, care trăia în casa respectivă de 40 de ani, a intrat la bănueli constatând că nu și-a mai făcut apariția de patru ani. Unul din frații bătrânei doamnă declarase poliției că sora lui se află într-o casă de odihnă. El se interesase, într-adevăr, la instituția cu pricina, dar verificase doar numele de familie și era victima unei confuzii. Luni de-a rândul, scrisorile Adelei Gaboury s-au acumulat, sfârșind prin a fi returnate direct expeditorilor. Fiul unei vecine a venit cu regularitate să tundă iarba din grădină. A venit până la

urmă și poliția, care a descoperit, în sfârșit, cadavrul, în stare de descompunere avansată. „Voia să fie lăsată în pace. Cred că a avut ceea ce a vrut, dar este îngrozitor de trist”, a comentat un prieten, citat de FRANCE PRESSE.

O circulație nebunească

Un agent de circulație a înnebunit în mijlocul intersecției pe care o dirija, în centrul Bangkok-ului, notează FRANCE PRESSE, citând presa thailandeză. El a trebuit să fie condus la un spital de psihiatrie după ce a pus toate luminile pe verde și s-a apucat să danseze în mijlocul „intersecției infernale”. Polițistul, de 25 ani, fusese repartizat într-unul din cele mai rele locuri din orașul și așa renumit pentru circulația sa imposibilă. Medicii au diagnosticat o boală mentală serioasă. Mulți din agenții de circulație din Bangkok suferă de probleme respiratorii și auditive din pricina nivelului critic al poluării și zgomotului. Unele gherete din intersecțiile mai solicitate dispun chiar de rezervoare de oxigen.

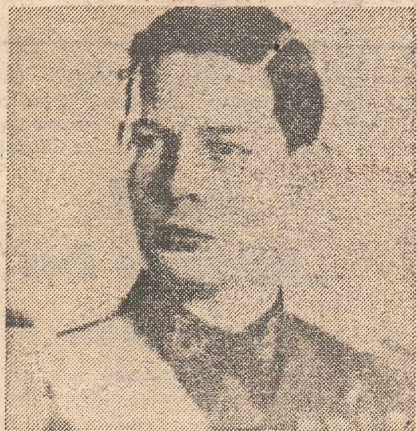
UN MAESTRU AL ARTEI FOTOGRAFICE ȘI DOI DIN CELEBRII SĂI DISCIPOLI

Între colegii de breaslă pe care i-am îndrăgit și prețuit la începuturile gazetăriei mele, s-a numărat și domnul Tadeus Cios, cândva, în anii premergători apocalipsei comuniste, patronul unui elegant și onorabil studio de artă fotografică, situat în imediata vecinătate a Ateneului Român. Era la ora când aparatul de luat vederi mai reprezenta, în ochii celor mulți, „cutia fermecată”, iar pozatul se constituia într-un eveniment de familie. Generos și altruist, interlocutorul nostru a fost, deopotrivă, și un activ pedagog pentru mai multe generații de fotografi și fotoreporteri. Printre ucenicii săi: fostul monarh al României și celebrul poet al imaginii, Aurel Mihailopol. Despre toate acestea, câteva rânduri mai jos.

LIVIU TIMBUS ■

M.S. REGELE MIHAI I

Pasionat de tehnică, fostul monarh s-a simțit atras și de arta fotografică. În 1943 i-a cerut domnului Tadeus Cios să-i înființeze un laborator la Palatul Peleş. Colaborarea a durat până în 1947. După detronarea regelui, filmele acestuia, găsite în laboratorul instructorului său, au fost confiscate de Securitate.

TADEUS CIOS

O fotografie recentă care îl înfățișează la vârsta de 85 ani. În perioada interbelică a fost proprietarul unui faimos atelier fotografic în spatele Ateneului Român și a introdus în România tehnica filmului color după licența Agfa. Și-a deconspirat cu generozitate secretele meseriei, instruind numeroși discipoli. Între aceștia s-a numărat și fostul monarh, Regele Mihai.

AUREL MIHAILOPOL

Fostul nostru coleg de redacție, decedat prematur în 1982, a fost unul dintre elevii preferați ai maestrului Cios. Posteritatea nu i-a umbrat strălucirea. La fel ca în timpul vieții, critica de specialitate îl socotește, în continuare, cel mai ilustru reprezentant al artei fotografice naționale.

„MI-AM LUAT VIAȚA DE LA ÎNCEPUT DE CÂTEVA ORI. ULTIMA DATĂ LA 82 DE ANI”

— Nu ne-am mai văzut la față, domnule Cios, de 38 de ani.
— Este exact. Am părăsit redacția revistei Flacăra în 1955.
— Oricum, trebuie să constat că arătați splendid.
— Glumiți... Mai ales că mă aflu după o enterocolită zdravănă. Nu știu cum arăt, dar muncesc și acum, la 85 de ani. Acesta este secretul tinereții fără bătrânețe. Să nu-ți găsești locul niciodată. Iar eu lucrez de la 14 ani, din 1922, când am intrat ca ucenic la fostul meu patron, Nicolae Tatu. Am plecat de jos, am strâns ban cu ban, dar omul harnic a devenit în comunism exploatare și dușman de clasă.
— Când vi s-a luat atelierul?
— În 1950 au apărut niște haidamaci care mi-au aruncat lucrurile în stradă. Pe vremea aceea, președintele Academiei era Traian Savulescu. El m-a chemat să lucrez la Academie, să înființez acolo un laborator foto pe care să-l dotez cu aparatura mea. Așa am ajuns cu cei cinci angajați ai mei la Academie, unde am construit și am dotat un laborator complet, am folosit banii și filmele mele, dar după trei luni de activitate, directorul administrativ, unul Solomon, a refuzat să ne plătească. Am protestat, cerând audiență la domnul Savulescu, dar dânsul mi-a spus „nu pot să fac nimic”. Mai mult decât atât, mi s-au confiscat toate aparatele de fotografiat și de laborator. În cele din urmă s-a găsit o soluție: să fiu despăgubit de secția de investiții a Băncii Naționale. Mi s-a dat o brumă de bani, (era inflație ca și azi), pe care am cheltuit-o

plătindu-mi impozitele. Agoniseala mea de-o viață s-a dus pe apa sâmbetei.
— Ați fost instructor și mentor pentru mai multe generații de artiști fotografi și fotoreporteri. Printre discipoliți dv. s-a numărat și Regele Mihai.
— Cu Vodă s-a întâmplat așa. În 1943, Majestatea Sa a primit în dar, din partea lui Göring, o trusă completă Leica. Eu eram reprezentantul comercial al acestei firme pentru România. Într-o dimineață m-am pomenit că sunt chemat la palat. Regele dorea să învețe să-și facă singur fotografiile, deci să dezvolteze și să folosească aparatul de mărț. Era un om dintr-o bucată, direct, prietenos, aveam senzația că e un oarecare. M-a luat cu mașina la Sinaia și acolo i-am amenajat și i-am dotat un laborator foto complet. Câteva săptămâni am dus-o regește. Am locuit la Peleş, am lucrat cot la cot cu Majestatea Sa. La sfârșit, mareșalul Curții mi-a dăruit o diplomă de „Furnizor al Curții Regale”, pe care am ținut-o ascunsă până după revoluția din decembrie.
— Aveți fotografii făcute de Majestatea Sa?
— În decembrie 1947, când a fost izgonit din țară, țineam în laboratorul meu 20 de filme Leica. Dar chiar a doua zi după detronarea regelui, s-au înființat la atelierul meu doi securiști care mi-au confiscat filmele. 700—800 de imagini, documente de epocă, la mare preț pentru cunoașterea vieții personale a fostului monarh. Păcat.
— Ați mai avut un ucenic celebru: Aurel Mihailopol.
— Mihailopol a fost o vreme plutonier de aviație la o unitate din Foc-

șani. N-avea decât 4—5 clase primare, dar Dumnezeu turnase în el talent cu nemiluita. A părăsit armata de voie, de nevoie, nu-mi amintesc exact cum s-a întâmplat, și a aterizat într-o zi la Flacăra. Nu făcuse până atunci nici o fotografie și a cerut pur și simplu să devină fotoreporter. A zis: „până învăț meserie, nu mă plătiți”. Așa s-a și întâmplat. S-a lipit de mine fiindcă ceilalți refuzau să-l instruiască. I-am spus: „Măi băiete, te uiți cum lucrez și furi meseria din ochi”. În câteva luni a învățat tot ce putea învăța și a început să facă fotografii de ne-a înțeles pe toți. Pe urmă a devenit înfumurat, dificil, oameni și oameni. Dar la prima lui expoziție, de față cu toată lumea, a strigat: „Acesta e Tadeus Cios, cel care m-a învățat meserie!”. Frumos din partea lui!
— Cu ce v-ați ocupat după ce ați părăsit redacția noastră?
— Am vagabondat ca omul fără un rost în viață. Angajat la diferite instituții, pe la cooperatie, muncă multă, bani puțini. Prin '43, când nemții au adus în țară primele filme color tip Agfa, am fost primul, oricum printre primii, care a învățat să lucreze film negativ și reversibil color. Tehnica era pe atunci foarte complicată. Am prevăzut viitorul fotografiei color și, la ultimul etaj al casei mele, mi-am amenajat un laborator utilat după ultimul răcnet. Dar au venit „tovarășii” și proiectul s-a spulberat. Acum, după revoluție, am reînnotat firul vieții mele acolo unde el s-a rupt în '45. Mi-am redeschis atelier și lucrez pe cont propriu. Important e să nu te lași doborât de soartă niciodată.

Între Sabrina și dl Iliescu
s-a lăsat ceața

Revista FLACĂRA
utilizează
informații furnizate
de
agenția MEDIAFAX

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE:
Președinte - director general:
GEORGE ARION

Membri:
Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Liana Tatos, Liviu Timbus

Director economic:
Marcel Apostolescu

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 617.60.10; 617.60.20, cu interloarele de mai jos
Fax: 312.82.89.
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS
Redactori șef adjuncți:
EUGEN CHIROVICI
LIANA COJOCARU
Secretar general de redacție:
ADRIANA CHIROVICI

■ **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghițeanu, Maria Voican
■ **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia
■ **SOCIAL** (2559) - Dorin Sălăjan, Gheorghe Barbu, Cristian Buzas, Dan Gheorghe, Marian Marin, Brindusa Nicolae, Mădălin Pribu
■ **CULTURA, MASS-MEDIA, TIMP LIBER, DIVERTISMENT** (2558) - Liana Tatos, Elena Grecescu
■ **FOTOREPORTERI** (2528) - Elena Ghera, Florin Ionită
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) - Cora Ciocanu, Mirela Folea, Crina Gorgoi, Nadia Lisandru, Adrian Petrescu
■ **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Pompiliu Dumitrescu, Valentina Pietraru, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu

Flacăra

BIS

Flacăra
Basarabiei

REBUS
REBUSACHE

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Constantin Grigore, Simona Păsărin, Gheorghe Toia, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

■ **JURIDIC** (2600): Corneliu Olteanu
■ **FINANCIAR** (2143): Avidă Balica, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Florenta Tudor
■ **ADMINISTRATIV** (2600): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Gabriel Cremeneanu, Liliana Crețu, Jules Moldoveanu, Maria Serban
■ **SECRETARIAT SOCIETATE**: Cătălina Ștefănescu (617.59.69)
■ **PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE** (2634, 2600): Director: Mihai Săndoiu, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu, Florin Dobrescu, Călin Mărcușanu, Nineta Olteanu, Florin Petria, Felicia Șerbănoiu, Cristina Topolski
■ **DIFUZARE** (617.48.91): Director: Manuela Vasiliu, Gabriel Bumb, George Constantinescu, Gabriel Cremeneanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerica Leon, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Soldanescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 - Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România
Tiparul: Regia autonomă a imprimărilor - Imprimeria CORESI - București